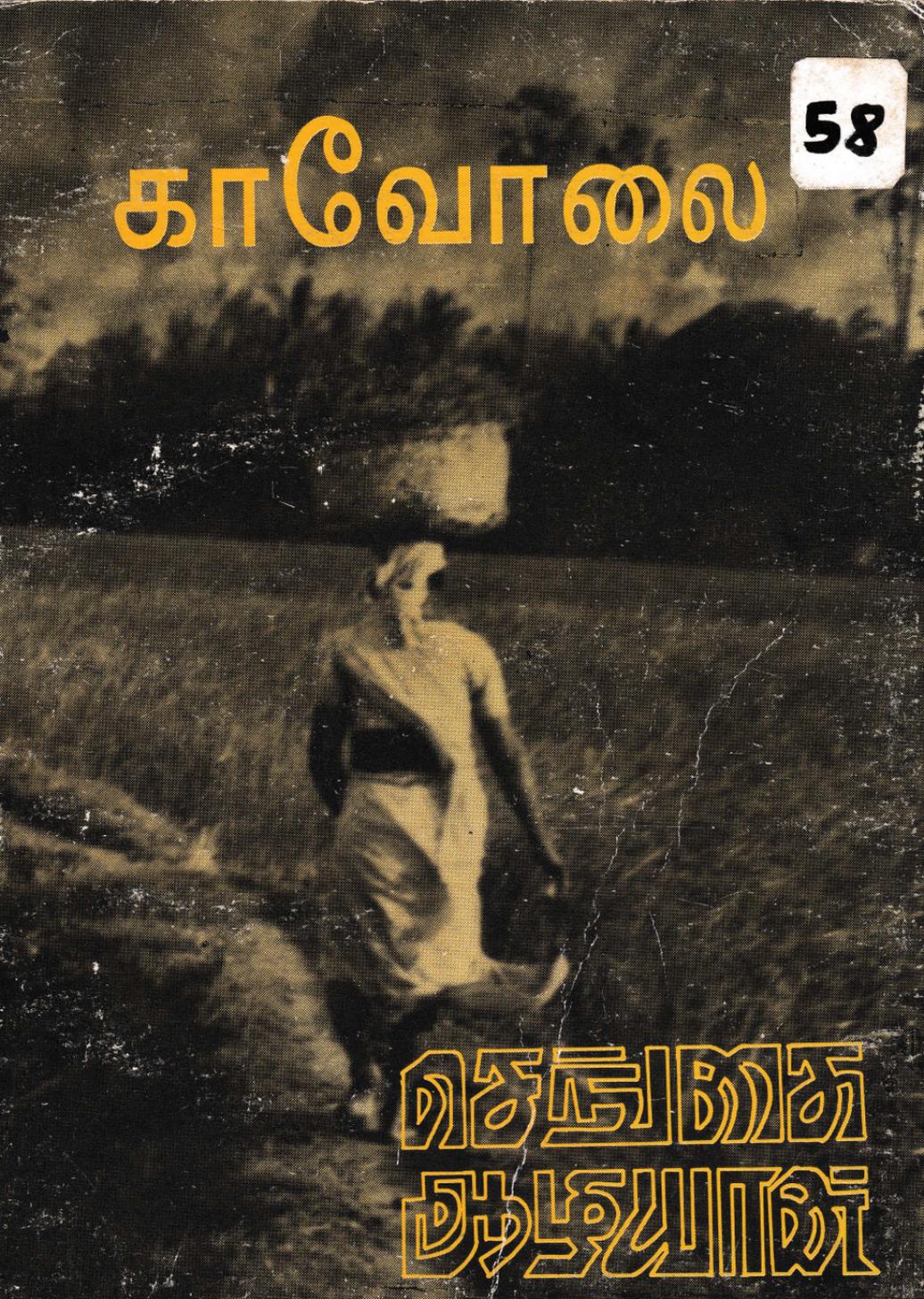

58

காவோலை

நெட்டிநெடு
புத்தியாநி

சு. ப. சண்முகம்

2007-10-09

1007-10-07

காவோலை

১৯৩৫

காவோலை

(நாவல்)

செவிகை ஆழியான்

கமலம் பதிப்பகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

- மூத்த மதிப்பு: ஏப்பிரல், 1994
- (C) திருமதி கமலா குணராசா,
82, பிறவுன் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
- அச்சுக் கதிவு: யாழ். ப. நோ. கூ. ச. பதிப்பகம்,
261, மின்சாரநிலைய வீதி, யாழ்ப்பாணம்
- அட்டைப்படம்: திரு. ந. ராஜரட்ணம்,
பேபி போட்டோ, யாழ்ப்பாணம்
- வெளியீடு: கமலம் பதிப்பகம்,
82, பிறவுன் வீதி, யாழ்ப்பாணம்
- விலை: 35/-

■ KAVOLAI - Fiction.
by SENGAIALIYAN
Dr. K. Kunarasa, B. A. Hons. (Cey.), M. A.,
Ph.D., S.L.A.S.
(C) Kamala Kunarasa, 82, Brown Road, Jaffna.
First Edition: April, 1994
Printed by: J. M. P. C. S. Printers,
261, Power House Road, Jaffna
Published by: Kamalam Pathippakam, Jaffna.
Cover Photo: N. Rajaratnam.
Baby Photo, Jaffna.
Pages: 96.
Price: Rs. 35/-

விற்பனையாளர்:

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்
ஸ்ரீ லக்ஷ்மி புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்

முன்னுரை

கூடுவேலை என்ற இந்த நவீனம் 1980ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டு, 1982ஆம் ஆண்டு தினகரனில் தொடராக வெளிவந்தது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் அயலேயமைந்த தீவு ஒன்றின் தனித்துவச் சூழலைச் சித்திரிக்கும் ஆவலில் எழுந்த நாவலிது. இதில் வரும் கதாமாந்தர் அனைவரும் இருப்போர், இறந்தோர் எவரையும் குறிப்பிடவில்லை என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகின்றேன்.

இந்த நாவல் 'தீயினில் தூசு படிவதில்லை' என்ற பெயரில் நாடகமாகச் செட்டிசூனத்தில் மேடையேறியது. அந்த நாடகத்தின் பாத்திரங்களாக மேடையில் வாழ்ந்து காட்டிய அன்பர்கள் செல்வநாயகம், சுப்பிரமணியம் போன்ற கலைஞர்களை இத் தருணத்தில் நினைவு கூராது இருக்க முடியவில்லை. இது முதலில் நாடக வடிவத்தில் எழுதப்பட்டு பின்னர் நாவலாக்கப்பட்டதால், அந்தவிருவடிவங்களுக்குமிடையிலான பிணைப்பில் இயல்பாகவே மிக்கு நிற்கும் நாடகத் தன்மையை இந்த நாவலில் அவதானிக்கலாம். என்பதை முதலிலேயே கூறிவைக்க விரும்புகின்றேன்,

82. பிறவுன் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

செங்கை ஆழியான்

10-4-1994

என் இனிய

அருளம்மாக்காவுக்கு

இம்நூல்

காணிக்கை.

கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக ஈழத் தின் நவீன தமிழிலக்கியத் துறையில் தனது ஆளுமையின் சுவடுகளை ஆழமாகப் பதித்து நிற்கும் முத்ல் வரிசைப் படைப்பாளி செங்கை ஆழியான் ஆவர். செங்கை ஆழியான் சமூக வரலாற்றை மனிதநேய நோக்கில் காண முற்பட்டவர். தனி மனிதரையும், சமூக மாந்தரையும் அவர்களது இயல்பான உணர்வோட்டங்களுடன் இனங் காட்ட விழைந்தவர்; காட்டியவர். குறிப்பாகக் கீழ் நடுத்தர வர்க்கச் சமுதாய மன அவசங்களே ஆழியானது ஆக்கங்கள் பலவற்றினதும் அக நிலையாக அமைந்தன. இவற்றைப் பல்வேறு தளங்களில் நின்று இயற்பண்புடன் வெளிப்படுத்திய வகையிலேயே அவரது தனித்தன்மை புலப்படுகிறது.

— கலாநிதி: நா. சுப்பிரமணியன்

ஆசிரியரின்

ஏனைய நூல்கள்

- நந்திகடல் ○ ஆச்சி பயணம் போகிறாள்
○ அக்கினிக்குஞ்சு ○ தீம்தரிகிடகித்தோம்
○ யாழ்ப்பாணத்து இராத்திரிகள்
○ வாடைக்காற்று ○ பிரளயம்
○ இரவின் முடிவு ○ காட்டாறு
○ கனவுகள், கற்பனைகள், ஆசைகள்
○ கங்கைக் கரையோரம்
○ அலைகடல்தான் ஓயாதோ?
○ சித்திரர் பெளர்ணமி ○ முற்றத்து ஒற்றைப் பனை
○ இதயமே அமைதிகொள்
○ நடந்தாய் வாழி வழுக்கியாறு
○ யானை ○ மழையிலு நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து
○ 24 மணி நேரம் ○ 12 மணி நேரம்
○ மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் எரிகிறது
○ மழைக்காலம் ○ மண்ணின் தர்கம்
○ அக்கினி ○ கந்தவேள் கோட்டம்
○ ஜன்மபூமி ○ யாக குண்டம்
○ ஆறுகால் மடம் ○ செங்கை ஆழியான் நாவல்கள்
○ கிருகுவேலி ○ ஒ அந்த அழகிய பழைய உலகம்
○ கொத்தியின் காதல் ○ செங்கை ஆழியான் கதைகள்
○ காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்
○ ஒரு மைய வட்டங்கள் ○ கடல்கோட்டை
○ நல்லை நகர் நூல் ○ குவேனி
○ காவோலை ○ THE BEAST

காவோலை

(1)

கடல் அலைகள் வழமையிலும் அதிகமாகப் பொங்கி எழுந்தன. எஞ்சின் வள்ளம் கொட்டில் அடுவதுபோல கடல் பரப்பில் அலைவற்றபடி இலக்கை நோக்கி விரைந்துகொண்டிருந்தது. அந்த வள்ளத்தில் இருபது பிரயாணிகள் ஏறியிருந்தனர். கடற் பிரயாணத்திற்குப் புதியவர்களாகக் காணப்பட்ட ஒரு செலர் கடலின் குமுறலைக் கண்டு சற்றுக் கலங்கியிருந்தனர். வழமையாகப் பிறந்ததிலிருந்து தங்கள் தீவிற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் பிரயாணம் செய்துவரும் பிரயாணிகள் கடலின் குமுறலைக் கண்டு பயப்படவில்லை.

கடல் அவர்களுக்குப் பழக்கப்பட்டது.

பிரயாணிகள் அமர்வகற்கென பொருத்தப்பட்டிருந்த பலகைச் சீற்றில் கனகவடிவேலர் அமர்த்திருந்தார். வெற்றிலையைக் குடிப்பிக் கடலில் அடன் சாற்றைத் துப்பினார். கணப் பொழுதில் அது கடலுடன் கரைந்தது.

யாழ்ப்பாணக் குடாநூட்டை அடுத்து மேற்குக் கடலில் அமைந்திருந்த எட்டுத் தீவுகளுக்கு இடையே அந்நீர் பிரயாணிகள் வள்ளம் விரைந்து கொண்டிருந்தது. காலை எட்டுமணிக்கு ஊர்காவற்றுறையிலிருந்து, பிரயாணிகளை ஏற்றிக்கொண்டு அது புறப்பட்டது. கனகவடிவேலர், சென்ற இரவே ஊர்காவற்றுறைக்கு வந்துவிட்டார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அவர் வந்த பஸ் இடைநடுவில் முதல் நாள் பழுதுபட்டு நின்றுவிட்டது.

ஒருவிதமாக அது ஊர்காவற்றுறையை வந்தடைந்தபோது அவர் செல்லவேண்டிய லோஞ் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டது.

அன்றிரவு ஊர்காவற்றுறை ஜெற்றி மடத்தில் தான் படுத்திருந்தார். அவர் மட்டுமல்ல. லோஞ்சைத் தவறவிட்ட வேறு சிலரும் படுத்திருந்தனர்.

இந்நிகழ்ச்சி அவர்களுக்குப் புதியதல்ல.

வள்ளத்தின் எஞ்சின் இரைச்சல் கடலலையின் சத்தத்தையும் மிஞ்சிக் கேட்டது.

மேற்குப் பக்கத்தில் எழுவைதீவின் பனைமரக்கோடு தெளிவாகத் தெரிந்தது. கிழக்குப் பக்கத்தில் வேலணைத்தீவின் கரம்பொன் கரையும் தாவரக்கோடும் தெரிந்தன. இளங்கதிர்கள் வள்ளத்தினுள் படர்ந்தன. வள்ளத்தின் மேல் தளத்தில் கூரையில் அமர்ந்திருந்த ஒருவன் எதிர்க்காற்றில் வெற்றிலைச் சாற்றைத் தூப்பினான். அதில் சில தூளிசூள் கனகவடிவேலரில் தூறின.

“டேய்... பாத்துத் தூப்படா...” என்று அவர் சத்தமிட்டார்.

தூப்பியவன் தளத்திலிருந்தபடியே, குனிந்து கீழே பார்த்தான்.

“கனகர் அம்மானே... தெரியாமல் தூப்பிவிட்டன், அம்மான் ”

அவனை அவருக்குத் தெரியும். அவரின் கிராமத்தவன் தான். பெயர் சுருளி. அவன் கொஞ்சம் புத்தி குறைந்தவன் என்பது ஊராருக்குத் தெரிந்த விசயம். எதிர்க்காற்றில் தூப்பவன் எப்படி இருப்பான்?

“நீயே? ” என்றார் கனகர். அவரின் வார்த்தையில் தொனித்த அர்த்தத்தைச் சுருளி கவனிக்கவில்லை.

“அம்மான் எங்க ஊருக்கே?” என்று கேட்டான். வள்ளத்தின் மேல் தளத்தில் இருந்த கொண்டு, குனிந்து யன்னலூடாகக் கேட்பது கனகருக்கு எரிச்சலைத் தந்தது.

“ஓமடா, சுருளி, கடலுக்க விழுந்துகிழுந்து தொலைக்கப் போகிறாய். வடிவா இரு.”

“எனக்குப் பயமில்லை, அம்மான், நான் விழமாட்டன். யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போய்விட்டே வாரீயள்? நானும் அங்குதான் போனனான். படம்பார்க்கத்தான், அம்மான், சோக்கான படம். நீங்கள் படம் பார்க்கிறதில்லை, என்ன?”

அவர் எதுவும் பேசாமல் கடலைப் பார்த்தார். மேற்கே கடலில் அனலைதீவு தெரிந்தது. தெற்கே புங்குடுதீவு விரிந்து கிடந்தது. நயினாதீவின் பரப்பும் மங்கலாகத் தெரிந்தது. வள்ளத்தின் இரு புறமும் அலை எறிந்தது. சிந்திய நீர் வள்ளத்தினுள் தெறித்தது. கனகரின் உதடுகளில் படிந்த உப்பு நீர் கரித்தது.

“அம்மான்... யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஏன் போனியள்” என்று சத்தமிட்டுக் கேட்டான் சுருளி.

“உனக்கொரு பொம்பிளை பார்க்கவடா...” என்றார், கனகர் எரிச்சலுடன்.

“போங்கள், அம்மான்” என்ற வெட்கத்துடன் சுருளி தலையை உயர்த்திக்கொண்டான்.

இன்னும் சற்று நேரத்தில் வள்ளம் அவர் தீவை அடைந்து விடும். அன்னம் அவர் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருப்பாள். அவர் வந்ததும் வராதுமாக அவள் ஒரேயொரு கேள்வி தான் கேட்பாள். அதுவும் வார்த்தைகளால் அல்ல, பார்வையால்.

“அவரைக் கண்டியளா, அண்ணை?” என்று அவள் விழிகள் அவரிடம் கேட்கும்.

“இல்லை தங்கச்சி” என்பார் அவர் கவலையுடன். அவள் தலையைக் குனிந்துகொள்வாள். அப்படியே சில கணங்கள் திண்ணையில் குந்தியிருப்பாள். அவள் பார்வை பனைகளை வெறித்துப் பார்க்கும். பின்னர் எழுந்து வழமை யான அலுவல்களைக் கவனிக்கச் செல்வாள்.

இப்படி எத்தனை தடவைகள் நடந்துவிட்டன? ஒருமுறையாவது அன்னத்தின் முகம் மலர்கின்ற அந்த வார்த்தையை அவர் சொல்லமாட்டாரா?

அவர் கடலையும் தூரத்தில் தெரியும் தீவையும் வெறித்துப் பார்த்தார். தீவு வரவரப் பெரிதாகிக்கொண்டு வந்தது. இறங்குதறை தெரிந்தது. வள்ளக்காரன், வள்ளத்தை இறங்குதறையுடன் அணைத்து, கரையில் நின்றவர்களை நோக்கிக் கயிற்றை வீசினான். கரையில் நின்ற ஒருவன் கயிற்றைப் பற்றி இழுத்து குத்துக்கல்லில் கட்டிவிட்டான்.

சுருளி வள்ளத்தை விட்டு இறங்கி இறங்குதறையில் குதித்தான். கனகவடிவேலர் தன் கைப்பையை எடுத்துச் கொண்டு இறங்கினார்.

(2)

இறங்குதறையிலிருந்து சரி மேற்கூச ஒரு வண்டிப்பாதை செல்கின்றது. அப்பாதை அத்தீவின் மத்தியில் வடக்குத் தெற்காகச் செல்கின்ற இன்னொரு வண்டிப் பாதையில் சந்திக்கின்றது. அத்தீவின் பிரதான பாதைகள் அவ்வளவு அளவு ஏனையவை மணல் ஒழுங்குகளும் ஒற்றையடிப்பாதைகளுமாகும்.

இறங்குதறையிலிருந்து பார்க்கும்போது பனை மரங்களின் கூடல் தெளிவாகத் தெரியும். திரும்பிய பக்கமெல்லாம் பனங் கூடல் கடல் காற்றின் அலைப்பில் பனை மரங்கள் அசைந்து ஆடிக்கொண்டிருக்கும். அப் பனங்கூடல்களுக்கு இடையில் சிறிய வீடுகள், கல்வீடுகளும், குடிசைகளும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று விலகித் தூரத்திற்குத் தூரம் அமைந்திருக்கின்றன.

இறங்குதறையிலிருந்து மேற்குப் பக்கமாக ஒரு மைல் தூரம் நடந்தால், கனகவடிவேலரின் வீடு வரும். இரண்டு வண்டிப்பாதைகளும் சந்திக்கின்ற சந்தியில் அவரது வீடு இருந்தது. என்னைமரங்கள் செழிப்பாக வளர்ந்திருக்கும் சூழலில், அத்தோட்டத்தின் மத்தியில் அவரின் வீடு இருந்தது. அச்சந்தியில்தான் பிரதான குடிமனைகள் அமைந்திருக்கின்றன.

இறங்குதுறையில் ஒரு பக்கமாகச் சிறியதொரு கல் கட்டிடத்தில் அமர்ந்திருக்கும் காவல் பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டு விட்டு, அவர் நடக்கத் தொடங்கினார். அத்துறையில் இறகு கியவர்கள் இருவர் தாம். ஒருவன் சுருளி. அவன் வள்ளம் தரித்ததும் குதித்த இறங்கி, கடற்கரை ஓரமாகச் செல்லும் குறுக்குப் பாதை வழியாகப் போய்விட்டான்.

கன சுவடிவேலர் உப்புக்குழியைக் கடக்கும்போது, வள்ளம் மீண்டும் புறப்பட்டதற்கு அடையாளமாக எஞ்சினின் உறுமல் சத்தம் கேட்டது. அது மீண்டும் புறப்பட்டு அடுத்த தீவிற்குச் செல்கின்றது.

உப்புக்குழி, கடல் நீர் தேங்கிய ஒரு குட்டை. உவர் மண் பரந்து திட்டுத் திட்டாக நீர் குட்டைகளைக் கொண்டு காட்சி செய்தது. வெக்கையான காற்று உப்புக்குழிக்கு மேலாக வறட்சியுடன் வீசியது. அவர் நடந்து சென்றார்.

தூரத்தில் ஆட்டுமந்தையொன்றை மேய்த்துக்கொண்டு இரண்டு சிறுவர்கள் காணப்பட்டனர். ஒருவன் கோவணம் மட்டும் தரித்திருந்தான். மற்றவன் அழுக்கடைந்த சாரத்துண்டொன்றை அரையில் சுற்றியிருந்தான்.

சடைத்துக் கிளைபரப்பிய ஆலமரமொன்று கரும் பூதமாகத் தெரிந்தது.

அவர் குடிமனையை நெருங்கினார். பனங்கடல்களுக்குள் பனம்பழங்களை, உள்ளூர் மாடுகள் காந்திக்கொண்டிருந்தன. கிராமத்தப் பெண்கள் பலர் கங்குமட்டைகளை விறகிற்காகப் பொறுக்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

இவை எல்லாம் கனகரின் சிந்தையில் ஆழமாகத் தைக்கவில்லை.

வீட்டிற்குப் போனதும் அன்னம் அவரை வினாவுடன் ஏறிட்டுப் பார்ப்பாள். அவள் கண்களில் அடங்கா ஆவல் தெரியும்.

“அவரைக் கண்டியளா?”

“இல்லைத் தங்கச்சி... நானும் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தன் முடியவில்லை. அவன் எங்கை என்றே தெரிய வில்லை.”

அவள் அப்பதிலைக் கேட்டுக் கவலையுடன் திண்ணையில் அமர்ந்துவிடுவாள்.

“என்ன கனகு, பலத்த யோசனையில் போறாய்? எதிரில வந்தாலும் கவனிக்கிறாயில்லை?”

அவருக்கு எதிரில் கந்தையா எதிர்ப்பட்டார். அவரை ஒத்த வயது. குடுமி. அரைவேட்டியும் தோள் சால்வையும்.

“நான் ஏதோ யோசனையோடு வந்தன், கந்தையா உன்னைக் கவனிக்கவில்லை.”

“பட்டினத்துக்குப் போயிட்டு வாறியே? என்ன விசயம். அடிக்கடி நீயும் இருந்தாப்போல புறப்பட்டுப் பட்டினம் போறாய். திரும்பி வாறாய். என்ன சங்கதி. அங்கினேக்க ஏதாவது...”

கனகருக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“போடா விசரா... இந்த வயதில அது இல்லாததுதான் குறை. காடு வா வா என்குது. வீடு போ போ என்குது... நீ என்க போறாய்?”

“சங்கக்கடைக்குத் தான்... மாதச் சாமான் எடுப்பம் என்று தான். மாதம் முடியுது எடுக்காட்டில் உன்ர மருமகன் செல்வ ராசா கண்ட இடத்தில் ஏசுவான். கள்ள விலைக்கு வாங்குங்கோ கூப்பன் கடையில் சரியான விலைக்கு வாங்கமாட்டியள் என்பான். முந்தின மனேச்சர் பொடியன் என்ற ல். எடுக்காமல் விட்டால் தனக்கு ஆகாயம் என்று இருப்பான். சும்மா செல்லக் கூடாது கனகு. உன்ர மருமகன் வலு நேர்மையான பெரியன்... தங்கக் கம்பி.”

கனகர் புன்முறுவலுடன் பார்த்தார்.

“நல்ல வெயில் வாவன் கனகு. போட்டுப் போவம்.”

“இப்ப வேண்டாம், கந்தையா. தங்கச்சி பஃத்துக் கொண்டிருப்பாள். நான், ஒருக்கா வீட்டை போயிட்டுப் பிறகு வாறன்...”

கந்தையா அவருடனேயே கூட நடந்தார்.

“உன்ர மருமகள் பெட்டைக்கு ஒரு மாப்பிள்ளை பேசவே? பட்டினத்தில் பார்க்கவே?”

“பட்டினத்திலயோ..? வேண்டாம்... வேண்டாம்...”

“பக்கத்துத் தீவில் ஒரு வாத்திப் பெட்டியன் இருக்கிறான்... பார்க்கவே...”

“சரி... பாரன்... அது சரி ஊருக்கெல்லாம் சம்பந்தம் பேசிச் செய்யிறது. உன்ர காயத்தின்னிக்கு ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து வைக்கிறது உத்தேசமில்லையா?”

“அது நினைவில்லாமல் இல்லை, கனகா. மாலதிக்கும் வயதாகுது. ஊரில் ஒரு மாப்பிள்ளை கிடைக்க வேணுமே? பிற தேசத்தில் அவளைக் கட்டிக்கொடுத்திட்டு, நான் அனாதையாக இந்தத் தீவில் இருக்கிறதே? அது தான் பாக்கிறன்...”

வண்ணாண்குளப் பக்கமாக கந்தையா விலகிச் சென்றார். கனகர் தன் வீடு நோக்கி நடந்தார். சற்றுத் தூரத்தில் வேலிக் கடப்புத் தெரிந்தது. வளவிற்குள் அன்னமும் வசந்தியும் தென்னைமட்டைகளைப் பொறுக்கி அடிக்கியபடி நிற்பது தெரிந்தது.

(3)

பனம் பழங்கள் விழத்தொடங்கிவிட்டன. வீட்டிற்கு வீடு பனாட்டுத் தட்டுகள் வெயிலில் காயத் தொடங்கின. கனகரின் வீட்டு முற்றத்திலும் சொரி மணல் பறந்து விழாத உயரத்திற்குக் கட்டிய பரணில், பனையோலைப் பாயில் ஊற்றி விடப்பட்டிருந்த பனங்களி் பனட்டா கிக்கொண்டிருந்தது.

திண்ணையில் இருப்புப் பலகையொன்றில் அமர்ந்திருந்த அன்னம், பெரியதொரு மண் குண்டான் ஒன்றிற்குள் பனம்

பழக்கொட்டைகளை அழுக்கி. பனங்களியைக் கையால் கசக்கிப் பிழிந்து சுண்ணாடிருந்தாள். செந்நிறத்தில் களி பாணைக்குள் கூழாகக் கிடந்தது. அவளருகில் சாற்றை இழந்த பனங்கொட்டைகள் குவிந்து கிடந்தன.

அன்னத்திற்கு நாற்பத்தைந்து வயதிருக்கும். தலையில் ஆங்காங்கு வெள்ளிக்கம்பிகள் தலைநீட்டிக் சுண்ணாடிருந்தன. நெற்றியில் சுருக்கங்கள். ஓயர்து வேலைசெய்து உட்கொண்ட மெலிந்து திடமாகி இருந்தது.

“விடிந்ததும் விடியாததுமாகத் தொடங்கிவிட்டாய். அம்மா.” என்றபடி வசந்தி அடுக்களைக்குள்ளிருந்து வந்தாள். பதினெட்டுவயதுப் பசவை. இளமையின் வஞ்சகமற்ற பருவ வளர்ச்சி.

மகளைத் தாய் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“இதுகளைச் செய்ய மல் எப்படிப்பிள்ளை, சீவிக்கிறது, எல்லாம் செய்யத்தான் வேணும்”

“உனக்கம்மா, சும்மா ஓரிடத்தில் இருக்கப் பிடிக்காது. உனக்கு வருடம் முழுவதும் வேலை இருக்கும். இந்தப் பணையள் இருக்கும்வரை ஓயாமல் வேலை இருக்கும். பனாட்டுப் போடுவாய். பெட்டி பின்னுவாய்... கிழங்குப் பாத்தி போடுவாய்... ஓடியல் செய்வாய்.”

வசந்தி சொன்னவற்றைக் கேட்டபடி, கனகவடிவேலர் வந்தார். திண்ணைக்குந்தில் அமர்ந்தார்.

“நீ ஒருத்திதான் எல்லாத்துக்கும் கஷ்டப்படுகிறாய்? அன்னம்... உன்னைப் போலப் பசுவம் செய்தவை இந்தப் பூலோகத்தில ஒருவருமில்லை. கஷ்டப்படவென்றே பிறந்திட்டாய். உனக்கு எப்பதான் விடிவு கிடைக்கப் போகுதோ? எண்டைக்குக் கலியாணம் செய்தியோ அண்டைக்கே உள் வாழ்வு அஸ்மித்துவிட்டது. நான் தான் கலியாணம் செய்து வைச்சன். உன்ர வாழ்வை மலரச் செய்யிறன் என்ற பெருமிதத்தோடு உனக்குக் கலியாணம் செய்து வைச்சன். எல்லாம் போச்சது.”

கனகர் நீண்ட பெருமூச்செறிந்தார். வசந்தி மாமனைக் கவலையுடன் ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே சென்றாள்.

“என்ர விதிக்கு ஆரை நொந்து என்ன பயன், அண்ணை? நீங்கள் எனக்கு நல்ல இடத்தில்தான் செய்து வைச்சியள். விதி இப்படி மோசம் செய்யும் என்று யாருக்குத் தெரியும்.”

“விதி கடவுள் என்பதில் எல்லாம் எனக்கு இப்ப வர வர நம்பிக்கை குறைஞ்ச குறைஞ்ச வருகுது. கஸ்டம் என்பது இல்லாத வாழ்க்கை இல்லைத்தான். ஆனா அதுக்கும் ஒரு முடிவு வேணும். அன்னம், துன்பத்துக்கு மேல் துன்பமாக உனக்குத்தான் வருகுது. ஆனா அதுக்கும் ஒரு முடிவு வேணும். இரவும் பகலும் மாறி மாறி வருவது போலவாவது உன்ர வாழ்வில் சிறு பொழுதாவது பகல் வரவில்லை. இருளுக்கதான் நீ இன்னமும் இருக்கிறாய். பத்தொன்பது வயதில் உனக்குக் கலியாணம் நடந்தது. முந்தநாள் போல இருக்குது. ஆறாவது வரியம் செல்வராசனைக் கையில் பிடித்தபடி. வசந்தியை வயிற்றில் தாங்கியபடி இங்க வந்தாய். அன்றைக்கு நீ உன்ர கையில் உலக்கையைப் பிடித்தாய். ஓயாமல் உன்னை வேலை களுள் ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டாய். பதினெட்டு வரியங்கள் இன்னமும் உனக்கு விடிவு வரவில்லை.”

அன்னத்தின் கண்கள் கலங்கின. புடைவைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

“அண்ணை, சோதனைகள் வரவரத்தான் எனக்குக் கடவுளில் நம்பிக்கை கூடுது அண்ணை. அந்தச் சம்பவம் நடந்து முடிந்த பின்னும் இந்தப் பதினெட்டு வரியமா இந்த உயிரைத் தாங்கி வைச்சிருக்கிறன் என்றால் அதுவும் ஒரு சோதனைதான். செல்வராசனும் வசந்தியும் எனக்குப் பிறக்காது இருந்திருந்த

தால், என்றைக்கோ என்ற பிணமேட்டில புல்லும் முளைத் திருக்கும். எத்தனையோ சோதனைகளும் இரண்டு குஞ்சுகளைத் தந்து எனக்கு வாழ்வில் நம்பிக்கையையும் தந்தான் ஆண்டவன். அண்ணை, செல்வராசனைத் தூக்கிக்கொண்டு பட்டமரமாக உங்கட நிழலைத்தேடி வந்தன். அன்றைக்கு எங்களை நீங்கள் ஒதுக்கியிருந்தால், இன்று நாங்கள் இருந்திருப்பமா? கடவுள் போல உங்களை என் தமயனாகப் பெற்றான், அண்ணை. நான் இருளில் இருக்கேல அண்ணை... உங்கட ஒளியில் தான் இருக்கிறன். விடிவு கெதியில் வரும் அண்ணை.''

‘ஏதோ அன்னம், நீங்கள் சந்தோசமாக இருந்தால் அதுவே எனக்குப் போதும். உன்ர மச்சாள் செத்த பிறகு நீங்களும் இல்லையெண்டால் நானும் அனாதையாகியிருப்பன்...ம்... வசந்தியையும் நல்லதொரு இடத்தில் கட்டிக் கொடுத்து, செல்வராசனுக்கும் ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து வைச்சிட்டன் என்றால் என்ற கடமையும் முடிஞ்சு மாதிரித் தான்.’

முற்றத்தில் நின்றிருந்த பனை மரத்தில் இருந்து கங்கு மட்டை ஒன்று காற்றில் அலைப்புற்று நிலத்தில் பொத்தென விழுந்தது. விழுந்த சத்தத்தில் திடுக்கிட்ட அணில் ஒன்று திக்கிட்டிக் குரல் தந்தது.

‘செல்வராசனுக்கும் கெதியில் ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து வைச்சிடவேணும்.’

‘அவனுக்கு இப்ப இருபத்திமூன்று வயதுதானே?... வேலையாகியும் ஆறு மாசந்தான். என்னட்டையும் பலர் கேட்டவை.. ஏன் அன்னம். நீ அவனுக்குப் பொம்பிளை பார்த்து வைச்சிருக்கிறாயோ?’

‘அப்படியில்லை, அண்ணை, அவன்ர போக்குகள் நல்லாயில்லை, பலரும் அவனைப் பற்றி பலவாறு கதைக்கினம்.’

கனகர் விருட்டென்று திண்ணையைவிட்டு எழுந்திருந்தார். கோபத்துடன் தங்கையைப் பார்த்தார்.

‘அவனைப்பற்றி அப்படிச் சொல்லாதே, இப்பகூட கந்தையா அவனைப் பற்றிப் புளுகிவிட்டுப் போகிறான், நரம் பில்லாத நாக்கால ஊர் எத்தணையைக் கூறும். அதுக்கெல்லாம் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க முடியுமே? கவலைப்பட்டால் தங்கச்சி, உன்னைப்பற்றி இந்த ஊர் எவ்வளவு கதைக்குது? மற்றவயனைப் பற்றிப் பேசுவதில் ஊருக்கு ஒரு சந்தோசம், தங்கட வீடுகளில இருக்கிற பரிசுகேடுகளைக் கவனியாது மற்றவற்றை சீர்கேடுகளைப் பறைவது எங்கட ஆக்களுக்கு ஒரு கலை, உதுக்கெல்லாம் இந்தக் கனகன் ஒருபோதும் பயப்படமாட்டான். நான் பயப்படுவது மனச்சாட்சி ஒன்றிற்குத் தான். செல்வராசனை வளர்த்த எனக்கு அவனைப் பற்றி நல்லசாத் தெரியும். ஊருக்குத் தெரியுமே?’

தமையனைப் பெருமையுடன் அன்னம் பார்த்தாள்.

(4)

வீட்டின் பின்பக்கத்தில் சிறியதொரு காய்கறித் தோட்டத்தைக் கனகர் உருவாக்கியிருந்தார். அதிர்ஸ்டவசமாக அவர் தோட்டத்துக் கிணறு, அத்தீவின் ஏனைய கிணறுகளிலும் பார்க்கத் தண்ணீரைக் கொண்டதாகவும் சோளக்கக் காற்றுக் காலத்தில் கூட வற்றாததாகவும் விளங்கியது. வறட்சிக் காலத்தில் ஊர்க் கிணறுகள் வற்றிய கால வேளைகளில் அவர் தோட்டக் கிணறுதான் எல்லாருக்கும் குடி நீர் வழங்கியது.

ஆரம்பத்தில் அவர் தோட்டம் உவரானதாக இருந்தது. மூன்றாண்டுகள் தோடர்ந்து கண்ணான் குளத்தில் மண்டி மண் அள்ளி, வண்டில் வண்டிலாக இழுத்துக் கொட்டி உவர்த்தரையை வளமானதாக்கியிருந்தார். குளத்துமண் கொட்டிய மேட்டுக் காணியில் காய்கறிகளும், மற்றைய நிலத்தில் புகையிலையும் அவர் வழமையாக நடும் பயிர்கள். குளத்து மண்ணும் நல்ல கண்காணிப்பும் அவர் காய்கறித் தோட்டத்தைச் செழிப்பாக்கியிருந்தன, கத்தரி, வெண்டிக் காய்கள் கண்பட்டுவிடும் அளவிற்குத் திரண்டு காய்த்திருந்தன.

தீவிலிருந்து ஒவ்வொரு வருடமும் வள்ளம் வள்ளமாக எரு யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஏற்றிச் செல்லப்படும். இயற்கையான பசளையை பட்டினத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, செயற்கை எரி உரத்தை விளைநிலங்களுக்குப் போடுவதற்காக கனகவடிவேலர் பல தடவைகள் கிராமக் கூட்டங்களில் குரல் கொடுத்திருக்கிறார். எவரும் கவனித்ததாகவில்லை. சங்கக் கடையிலும் பசளைகள் விற்கப்பட்டு வருகின்றன. பசளைப் பாக்களை ஏற்றி வந்து இத்தீவில் இறக்குகின்ற வள்ளங்கள் திரும்பிப் போகும்போது மாட்டெருவை வள்ளம் நிறைய நிறைய யாழ்ப்பாணத்துக் கமங்களுக்கு எடுத்துச் சென்றன.

அவற்றைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் கனகவடிவேலர் சத்தமிடுவார்.

“இருக்கிற கொஞ்ச விளைநிலத்தையும் பாழாக்கப் போகிறான்கள்? காலம் காலமாக நிலத்திலிருந்து பயன் பெறுவதை விடுத்து, ஒரே தடவையில் எரி உரங்களைப் போட்டும் பயன்பெற நினைக்கின்றான்கள், உது நல்லதற்கு இல்லை.”

எருவை விளை நிலத்திற்குள் கொட்டிப் பயிர் செய்வதிலும் பார்க்க, எருவாகப்பட்டினத்திற்கு ஏற்றி விற்பது இலாப கரமானதாகச் சிலருக்குப் பட்டது, அதனால் அந்த வியாபாரம் தொடர்ந்து நடக்கின்றது.

“ஏற்றி வில்லுங்கோ... கூடுதலாக இருக்கிறதை ஏற்றி வில்லுங்கோ...”

கனகவடிவேலர் தன் தோட்டங்களுக்கு ஒருபோதும் பசளையிட்டவரல்லர். மாட்டெரு, ஆட்டெருதான் பசளை. புகையிலைக் கன்றுகள் நடும்போது பூவசரங்குழை தாழ்ப்பார். காய்கறிக் கன்றுகளில் நோய்பட்டால், அவரது கை கண்ட மருந்து மாட்டு மூத்திரம்சான்.

“அந்தக் காலத்தில் இப்படியே கண்டகண்ட மருந்துகளை காய்கறிக்கு அடித்தனாங்கள். எல்லா மருந்தும் விசம். மண்தாலே மயங்கி விழுவினம். குடிச்சால் சுருண்டு சாகினம். அதைப் போய் பயிர்களுக்கு அடிக்கிறான்கள். அந்தப் பயிர்களைச் சாப்பிட்ட சனங்களுக்கு முந்தியில்லாத வியாதிகள்.

பட்டினத்தில் பார்க்கவேணும்... ஆடுக்குத்தான் தோல்வியாதி யில்லை. தேர்ல் வியாதி வாறதுக்கு முதல் காரணம் கிருமி நாசினி தெளித்த காய்கறிகளைச் சாப்பிடுவதுதான், பெரியாஸ் பத்திரியில் போய்ப் பார்க்கவேணும். எத்தனை வியாதி. எல்லாம் இவற்றினால்தான். இருதயப் பலவீனம் வாறது எதனால்...? கிருமி நாசினிக் காய்கறியால்தான். முதல்நாள் கீரைக்குப் பொலிடோல் அடிக்கிறான். மற்ற நாள் சந்தையில் விச்சிறான். சாப்பிட்டதுகளுக்கு நோய் ... பேதி'' என்பார்கள்கர்.

அவர் வார்த்தைகளில் உண்மைகள் இல்லாமலில்லை.

கனக வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தபோது, தோட்டப் பக்கமாக ஆடுகள் கத்தும் சத்தம் கேட்டது. அவர் துடித்துப் பதைத்து எழுந்து தோட்டப் பக்கம் ஓடினார். பனைமட்டையால் நன்கு வரியப்பட்ட வேலி. ஒரு வரிசை பனையோலையாலும் அடைக்கப்பட்டது. அவர் தோட்ட வேலியில் பொட்டுகளோ கண்டாயங்களோ இல்லை.

ஆடுகள் கத்துகின்றன. பக்கத்து வீட்டுக் குஞ்சியாச்சியின் ஆடுகள்தாம் வந்திருக்க வேண்டும். அவர் தோட்டத்துக்கு வந்தபோது, அங்கு அன்னம் ஆடுகளைத் துரத்திக்கொண்டிருந்தாள்.

''சூய். சூய்... கோதரியிலபோற ஆடுகள். இடிவிழு வாளவை. ஆடு மாட்டைக் கட்டி வளர்த்தால் என்ன? ஊரான்ர தோட்டத்தை நம்பியே வளக்க வேணும்? சூய்... சூய்... கத்திக் கண்டெல்லாம் சரி. அந்தப் பாவி மனிசன் ராப்பகலாக மினக்கெட்டு வைச்சது. இஞ்சை பார் வேலியோட பூவும் பிஞ்சுமா நின்ற முருங்கையைக்கூட நடுவால் முறிச்ச அடியால காந்திப் போட்டுது சூய்...''

அன்னத்தின் திட்டலுக்கும் கல்லெறிக்கும் மேய்ந்துகொண்டிருந்த இரண்டு ஆடுகளுட மசியவில்லை. இரண்டும் கொழுத்த கடாய் ஆடுகள். கனகர் அக்காட்சியைப் பார்த்தார். பெரிய கொரு தடியை எடுத்துக்கொண்டு, ''சூய்'' என்று கத்தியபடி துரத்தினார். ஒரு ஆடு வேலியில் புகிதாக முறித்த கண்டாயத்திற்குள்ளால் நுழைந்து ஓடியது. மற்றைய ஆடு, சிறிது

தூரம் ஓடிவிட்டு, சட"ரென்று நின்று திரும்பியது. அவ்வேளை கனகர் ஆட்டிற்கு அருகில் வந்துவிட்டார். தடியால் அதனை ஒங்கி ஒரு அடி அடிக்க, அந்தக் கடாய் பின்னங் கால்களில் எழுந்து, தலையால் கனகரின் இடுப்பில் ஒரு முட்டு முட்டியது. பின்னர் கண்டாயத்திற்குள்ளால் நுழைந்து ஓடிவிட்டது.

கனகர் அப்படியே நிலத்தில் சரிந்து விழுந்தார்.

“ஐயோ... அம்மா இடுப்பெலும்பு முறிஞ்சு போச்சது” என்று அவர் கூச்சலிட்டார். அன்னம் அவர் அருகில் ஓடிச் சென்றாள். அவரைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்துத் தூக்கி விட்டாள்.

“அம்மாடி... அப்பா... நல்ல இடி.”

“கோதாரி ஆடுகள்...”

“இண்டைக்கு இந்தக் கிழவியை ஒருகை பார்க்கவேணும் குஞ்சியாச்சி எனோய் குஞ்சுயாச்சி...” என்று கனகர் பெரிதாகக் குரல் தந்தார். அவர் குரல் பனைமட்டை வேலியைத் தாண்டிச் சென்றது. வெள்ளை சேலை ஒன்றினை அணிந்த ஒரு கிழவி, வேலிக்கு அப்பால் வருவது தெரிந்தது. சுருளியின் தாய் குஞ்சியாச்சி, பனைமட்டைக்கு அப்பால் நின்றபடி கேட்டாள்.

“என்ன கனகு, கூப்பிட்டனியே? கத்தியும் கேட்டுது... நான் ஆடுகளுக்குக் கோம்பை சீவிக்கொண்டிருந்தனான். மூன்று நான்கு நாட்களாக அதுகளுக்குச் சாப்பாடிக்கூல.”

“அதுதான்... ஆற்றையும் தோட்டத்தில மேயுதுகளாக் கும்...” அன்னம் கூறியவை குஞ்சியாச்சிக்குக் கேட்கவில்லை.

“என்ன கனகு, நொண்டிறாய்? கிணற்றடியில சறுக்கிக் கிறுக்கி விழுந்திட்டியே? பிள்ளை சூடா நல்லெண்ணெய் மஞ்சள் மா ஒத்தனம் கொட்டு, மூண்டு வேளை. சரியாகிப்போயிடும்... உனக்குக் காலம் நேரம் என்றில்லை. விடிஞ்சதும் போட்டிட்டாய்.”

கனகருக்குக் கிழவியின் வார்த்தைகள் வெந்த புண்ணில் ஊற்றிய சுடு நெய்யாகின.

“எனை இஞ்சர்ல ஒருக்கா வர்னை... உன்னேர்ட ஒரு கதை கதைக்க வேணும்.”

“நான் இங்கால நிக்கிறன்... நீ விசயத்தைச் சொல்லு” என்றாள் குஞ்சியாச்சி.

“எனை நீ ஆடு வளர்க்கிறியேர்? பேய் வளர்க்கிறியோ? இஞ்சை என்ற தோட்டத்தைப் பார். வடிவாப் பார். என்ன மிச்சம் இருக்குது? எல்லாத்தையும் உன்ர மறியும் கிடாயும் முறிச்சு வாயில போட்டுதுகள். குஞ்சியாச்சி, உனக்கு இப்ப கடைசித் தடவையாகச் சொல்லுறன். நீ உன்ர ஆடுகளைக் கட்டி வளர்க்கப் போறியோ. இல்லையோ! இனிமேல் கட்டி வளக்காட்டில்லு நாள் நல்வவனாக இருக்க மாட்டன். ஒமோம் சொல்லிப் போட்டன்... வெட்டிப் போட்டிருவன்...”

“ஆ அம்மஊ” என்றபடி கனகர் இடுப்பைப் பிடித்தார்.

“கோதாரியில விழுவசளவை ஆடுகளைக் கட்டி வளர்த்தாலை என்ன?” என்று அன்னம் ஏசினாள்.

“கடுமையாகத் துள்ளாதையுங்கோ... நீ கனகா. முதலில் உன்ர வேலியை அச்சறுக்கையா அடைக்க வேணும். வாயில்லரச் சீவன்கள். பச்சைப் பசுமையைக் கண்டால் வாயை வைக்கத் தான் செய்யும்...” என்றாள் குஞ்சியாச்சி.

“உன்ர கதை நல்லா இருக்குது. செய்யிறதையும் செய்து போட்டு ஞாயம் பேசறாய். பேயன் விசரன் இங்கால இருக்கிறான் என்று எண்ணம் போல...”

“அப்படித்தான் எண்ணம்... இல்லாட்டி இவ்வளவு துணி வாய்ப் பேசுவாயே?... பாழ்படுவாளின்ர ஆடுகள்’...” என்றாள் அன்னம். கடைசி வார்த்தைகள் கிழவியின் காதுகளில் தெளிவாக விழுந்தன.

“ஆரடி பாழ்படுவளவை? நீதான் பாழ்படுவாள். உவள் ஒரு மனிசியெண்டு பேச வந்திட்டா. உன்னைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாதேடி. ஆட்டக்காரறத் தேவடியாள்,”

குஞ்சியாச்சியின் ஏச்சுக்கள் அன்னத்தை நிலைகுலைய வைத்தன. “ஐயோ..” ..” எனப் பெரிதாக அழுதாள், அன்னம். கனகருக்கு இரத்தம் கொதித்தது.

“நீ எனை பெரம்பிளையாப் போனாய்? இல்லாட்டில்..”

“போடா தூமை. இல்லாட்டில் அவர் மசிரைப் பிடுங்கி விடுவார். நான் இப்படித்தான் ஆட்டை வளர்ப்பன்... நீ செய்யிறதைச் செய்... ஓ” என்றபடி குஞ்சியாச்சி தன் வீட்டிற்குச் செல்லத் திரும்பினாள்.

“உன்னோட இனி கதைச்சுப் பயனில்லை. இப்பவே விதர்னையிட்ட போறன். கேர்ட்டடியில கவனிக்கிறன்.”

“போடா... தூமை...” என்ற திட்டியபடி குஞ்சியாச்சி சென்றாள்.

“பரிசு கெடுக்காமல் வாருங்கோ...” என்றாள் அங்கே வந்த வசந்தி.

(5)

சுருளி படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான். முற்றத்தில் வசந்தி கங்குமட்டைகளைப் பிளந்துகொண்டிருந்தாள். திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த கனகர் சுருளி வருவதைக் கண்டார், அடுக்களைக் குடிசைக்குள் அமர்த்திருந்த அன்னம் “இப்பத்தான் கிழவி சண்டைப் பிடிச்சிட்டுப் போறா அவவின்ர மேசன் இங்கு வரறார்” என்று முணுமுணுத்தாள்.

“அது நான் அம்மான் எப்படி அம்மான்? என்ன இடுப் பைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறியள்?” என்று கேட்டபடி சுருளி வந்தான். அவனுடைய உண்மையான பெயர் கந்த சுவாமி. எப்படிச் சுருளியாக மாறியது என்பது அந்தக் கிராமத்தில் எவருக்கும் தெரியாது.

“வசந்தி, ஒரு கதிரை கொண்டு வந்து முத்தத்தில போடு.”

“எனக்கே கதிரை, ஐயையோ வேண்டாம், அம்மான்: நீங்க நிக்க நான் இருக்கிறதே அது சரியில்ல” என்று சுருளி நெளிந்தான்.

“ஓமோம் .. உனக்குத்தான்” என்ற கனகர், வசந்தி கொண்டு வந்து முற்றத்தில் வைத்த ஸ்ரூலில் அமர்ந்தார்; சுருளி திண்ணைக் குந்தில் இருந்தான்,

“வசந்தி நல்லா வளந்தீட்டா” என்றான் சுருளி, அவளைப் பார்த்துக்கொண்டு.

“உனக்கு அவளோட என்ன கதை? நீ உள்ள போபிள்ளை” என்றார் கனகர்: வசந்தி சுருளியைக் கோபத்துடன் பார்த்துவிட்டு உள்ளே சென்றாள்: அவள் செல்வதைச் சுருளி ஆவலுடன் பார்த்தான். கனகர் கனைத்தார்.

“அம்மானுக்கு என்ன?”

“உன்ர கோச்சியினர் கிடாய் இடித்து நிக்க முடியாமல் இருக்கிறீரா?”

“எங்க இடிச்சது? ஆச்சியினர் கறுவல் கிடாயே? எருமை மாடெல்லே? முந்தநாள் வளவுக்க பனம்பழம் பொறுக்க வந்த முத்தற்ற பேரப்பொடியை இடிச்சுத் தள்ளிப் போட்டுது; பொடியனுக்கு இப்ப புகை கட்டுகினம். அம்மானுக்கு எக்கச்சக்கமான இடியே? எங்க பார்ப்பம்” என்றபடி திண்ணையை விட்டு எழுந்து, கனகரின் இருப்பில் கை வைத்துப் பார்த்த முயன்றான்;

“சும்மா இரடா, ஆ... அம்மா..”

“சரியா வலிக்குதே அம்மான்: புகை கட்டி நோவெண்ணெய் போடுங்கோ, ஆச்சியிட்ட சொன்னா நோவெண்ணெய் காய்ச்சித் தருவா..”

“மனிசனுக்கு இருக்கிற நேர்வில அவன் வயித்தியம் சொல்கிறான். டேய், சுருளி, உந்தக் கோதாரி ஆடுகளை நீயாவது சொல்லி உன்ர ஆச்சியை விக்கச்சொல்லக் கூடாதே?”

“ஆச்சியை விக்கிறதோ? ஆர் வாங்குவினம்?”

“விசரா... கிடாயையடா”

“ஓமடா தம்பி. உதுகளை வித்துத் தொலைத்தால் என்ன? இண்டைக்கு உன்ர ஆச்சி அண்ணையிட்ட வாங்கியிருப்பா, உன் முகத்துக்காக விட்டிட்டார்.” என்றபடி அன்னம் வந்தாள்.

சுருளி சிரித்தான்.

“கிழவிக்கு என்ன தெரியும்? உந்த ஆடுகளைக் கெதியில் தொலைக்கத்தான் வேணும். ஊருலகத்தில் பழி கேக்க வேணும். நீங்களும் தோட்டம் செய்யவியலர்து. எட தோட்டம் தான் போகுது... மனிசனும் வளவுக்க ஊசாட முடியாது போல இருக்குது” என்றான் சுருளி.

“உன்ர ஆச்சிக்கு இருக்கிற வாய்? பொலிடோல் வைச் சாவது முடிக்கத்தான் வேணும்.”

“ஆரை ஆச்சியையோ, ... பரவம்.”

“அந்தக் கிடாயைத்தான். பழி என்று பரர்க்கிறன். உதென்ன ஏதாவது வேள்விக்கென்றே மனிசி வளர்க்குது?”

“இல்லை” அம்மான் என்றபடி வெட்கத்துடன் சிரித்தான் சுருளி. பின்னர் “என்ர நாலாம் சடங்குக்கு என்று வளர்க்கிறா” என்றான்.

“அப்ப நடந்தது போலத்தான்” என்றார் கனகர்,

முற்றத்தில் காய்ந்து கொண்டிருந்த பனாட்டு சுருளியின் கண்களில் பட்டது.

“அம்மான், கொஞ்சப் பனாட்டுத் தாங்கோ.”

“காயவில்லையடா.”

“அப்ப காய்ஞ்ச பின்னர் தாங்கோ... அம்மான் விதானையார் வந்தவரே?”

“இல்லையே? ஏன்?”

“இண்டைக்குப் பின்னேரம் வயிரவர் கோவிலடியில் ஏதோ கூட்டமாம். அதுக்கு பட்டினத்திலிருந்தெல்லாம் ஆக்கள் வருனமாம்.”

கனகர் நிமிர்ந்து அமர்ந்தார்:

“அட்டா, அந்தக் கூட்டம் இன்றைக்கே, மறந்திட்டன்.”

“என்ன கூட்டம் அம்மான்?”

“குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுக் கூட்டம்... உனக்கு அதெல்லாம் விளங்காது.”

“எனக்கும் விளங்கும் அம்மான்” என்று சிரித்தான் சுருளி:

(6)

குஞ்சியாச்சி இழைக்கின்ற நார்க்கடகங்களுக்கு அந்த ஊரில் மிகவும் தட்டுப்பாடு. பட்டினத்திற்கு கடகம், பெட்டிகள், பாய்கள் என்பனவற்றைச் சேகரித்து அனுப்புகின்ற வியாபாரிகள் குஞ்சியாச்சியின் நார்க்கடகங்களுக்கு இருபத் தைந்து சதம் கூடுதலாகக் கொடுத்துத் தான் விரும்பி வாங்கிச் செல்வார்கள்:

குருத்தோலைகளைச் சீராக வளர்கின்ற திறனும், நீக்கலின்றி நார்களைப் பின்னுகின்ற சீரும் எல்லாருக்கும் இலகுவில் கைவந்த கலையல்ல.

அத்தீவின் நார்க் கடகங்களுக்கு நல்ல பெயர் என்றால், அது குஞ்சியாச்சியின் நார்க்கடகத்தின் விளைவுதான்.

குஞ்சியாச்சிக்கு இரண்டு பிரதான தொழில்கள்: ஒன்று கடாய் ஆடுகளை வளர்ப்பது. மற்றது கடகங்களை இழைப்பது. குஞ்சியாச்சியின் கடாய்கள் எதுவும் இருநூறு ரூபாவிற்குக் குறைவாக விற்பனையானதில்லை. பட்டினத்தில் இருந்து வருகின்ற சுல்தான் காக்கா, கிழவி சொன்ன விலையைக் கொடுத்துக் கடாய்களை அவிழ்த்துச் செல்வார்.

நார்க்கடகம் ஒன்றினை பக்குவமாக்க இழைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, சுருளி வேகமாக வந்தான்:

“ஆச்சி .. நேய்ய் ஆச்சி.”

கிழவி நிமிர்ந்து பார்த்தாள்:

“ஏன்றா, கத்துறாய்? இங்கதான் இருக்கிறன்...”

“எனை, உவர் கனகரம்மான் கடுமையாகத் துள்ளாரனை. உனக்குப் பொலிடோல் வைக்கப் போறாராம்.”

குஞ்சியாச்சிக்கு ஈரல் கருகியது போன்றதொரு உணர்ச்சி.

“எனக்கோ ? அந்த வடுவா வைக்கப்போறாராமே?”

“அது மட்டுமே. இண்டை ராவைக்கு உன்ர கறுவல் கிடாயைக் களவாப் பிடிச்ச அறுக்கப் போகினமாம், ஆக்களையும் பங்கிற்கு ஒழுங்கு படுத்திட்டினமாம். என்னையும் ஒரு பங்கிற்குக் கேட்டினம்.”

குஞ்சியாச்சி பெரிதாகச் சத்தமிட்டாள்.

“மெய்யாவே? செய்தர்லும் செய்வான், அந்த வடுவா, தங்கச்சியின்ர சொல்லைக் கேட்டுச் செய்யிற தூமைதானே? உள்ள ஆடு தின்கிற சாதி, இப்ப பொலிசுக்குப் போவம்.”

சருளி, கிழவியைச் சமாதானப்படுத்தினான்.

“பொலிசுக்குப் போனாலு வீண் செலவு. ஆச்சி, வீண் வம்பு. நாங்கள் ரர்வைக்குக் கவனமாக இருப்பம்.”

அவர்கள் வளர்க்கின்ற நாய் ‘அவக் அவக்’கென்று குரைத்தது. சருளி எழுந்து பார்த்தான். படலையடியில் யாரோ நின்றிருந்தார்கள்.

“சூ... சூ... அடிக் எனை அக்கை நாயைப் பிடி... வாய் வைக்கப்போகுது. சர்ப்பிட வழியில்லாட்டிலும் நாய் வளப் பினம். அடிக்... அடிக்... பிடி அக்கை” என்ற குரலும் கேட்டது.

“உது கந்தையா பேர்லக் கிடக்குது. நாயைக் கூப்பிட்டா தம்பி.”

“கந்தையாண்ணை தான்... ருகோ... ருகோ” என்று சருளி நாயைக் கூப்பிட்டான்.

“ரூகோ... ரூகோ... கோதாரி ரூகோ, மனிசன் ஒரு வீட்டுக்க பூர முடியுதே. கோதாரி நாய்கள்” என்றபடி

கந்தையா உள்ளே வந்தார். வாயில் சுருட்டைப் புகைத்தபடி வந்தார், கர்றித் துப்பிய விதத்திலிருந்து மனிசன் கூள்ளக் கொட்டிலுக்குப் போய்விட்டு நேரே வருகிறார் என்பதைக் குஞ்சியாச்சி புரிந்து கொண்டாள்.

குஞ்சியாச்சிக்கும் அந்தப் பழக்கம் உண்டு. சற்று முன்னர் தான் ஆட்டுக் கொட்டிலுக்குள் கந்தசர்மி சீவி வைத்துவிட்டுப் பேர்ன வாடிக்கைக் கள்ளை வார்த்து இரண்டு சிரட்டை பருகியிருந்தாள். கணச்சூட்டிற்கு பனங்கள் நல்லது என்பது கிழவியின் வாதம்.

“வாருங்கோ கந்தையாண்ணை, இருங்கோ” என்று வர வேற்றான் சுருளி.

“என்ன மருமோன், இண்டைக்கு என்னில வலு உருக்கம்?”

“ஒண்டுமில்லை. அண்ணை.”

“அக்கை உனக்கொரு விசயம் தெரியுமே?”

“என்ன விசயம்... ஒ உவை சிங்கப்பூர் ராசையா குடும்பம், அதுதான் புளியந்தீவு சுப்பையாவினர் மோன், ஊருக்கு வாற விசயம் தானே? எனக்கு அது எப்பவோ தெரியும்” என்றாள் குஞ்சியாச்சி.

“அதில்லையனை... உன்ர மகனுக்கு சம்பந்த விசயமாக, சுப்பிரமணியத்தாரினர் பகுதியில ஒரு பொடிச்சியிருக்குது, நல்ல வடிவான பெட்டை, ஒழுங்குபடுத்தவே?”

“ஒழுங்கு படுத்துங்கள். கந்தையாண்ணை” என்றான் சுருளி அடங்கா ஆவலுடன்.

“ஆற்றை பகுதி? சுப்பிரமணியத்தாற்றையோ? அது சரி வராது கந்தையா, சுப்பிரமணியத்தாற்ற தாயினர் தங்கச்சி குறைப்பிள்ளை வாங்கி மருந்து குடிச்செல்லே செத்தவள். அந்தப் பகுதியில சம்பந்தம் செய்தால் எங்கட ஆக்கள் சிரியாச்சி சிரிப்பினம், சபை சந்ததியில் அடுக்காயினம்” என்றபடி குஞ்சியாச்சி இருந்தபடியே முற்றத்தில் காறித் துப்பினாள்.

“இந்தக் காலத்தில் இதையெல்லாம் பார்க்க முடியுமே? சாதி சனம் பார்க்கிற காலமே இது. ஏதோ உவனுக்குப் பேசுகிற பெட்டை மருந்து குடிச்சுச் செத்தவள் போலக் கதைக் கிறாய்” என்றார் கந்தையா எரிச்சலுடன்.

“என்னென்டாலும், விரல் மடியாத இடமாப் பேசு.”

“அப்ப கோனாத்தையினர் பேத்தியினர் சாதகமும் என்னட்டதான் இருக்குது. தாறன் பொருத்தம் பரரன், டேய்தம்பி கொஞ்சத் தண்ணி கொண்டா... விடாய்க்குது.”

“தேத்தண்ணி போட்டுக்கொண்டு வாறன், அண்ணை” என்றபடி சுருளி எழுந்தான்.

“நீ இப்ப எல்லாம் கொண்டு வருவாய், கொண்டா... கொண்டா, வீட்டிற்கு ஒரு பொடிச்சி வந்திட்டால் ஒரு கரைச்சலுமில்லை.”

“ஆற்றை பேத்தி என்றனி?” என்று குஞ்சியாச்சி திரும்பிக் கேட்டாள்,

“கோணாத்தையினர் பேத்தி.”

ஏளனமாகக் கந்தையாவைப் பார்த்தாள், குஞ்சியாச்சி.

“நீ என்ன நினைச்சுக் கொண்டு அந்தப் பகுதியில பேசறாய் கந்தையா. இல்லைக் கேக்கிறன். அவளினர் புரியன் ஆரோடையோ ஓடியவன் இல்லையோ? அது உனக்குத் தெரியாதே?”

சுருளி மூக்குப் பேணியுடன் வந்தான்.

“நீ அக்கை இப்படி ஒவ்வொண்டா நொட்டை சொல்லித் தட்டிக் கழிக்கிறாய். அது சரியில்லை... இது சரியில்லை என்று, கடைசியாச் சொல்லுறன், பொன்னப்பற்ற மோனைப் பேசி முற்றாக்கட்டோ? நல்ல காசிருக்கு, பெட்ட கறுப்பு.”

“பொட்டை கறுப்பெண்டால் என்ன? ஆனா கந்தையா, பொன்னப்பற்ற இரண்டாவது பொடிச்சிதானே? உவன் நடுசினர் மோனுக்குக் காசிதும் எழுதி கலவரப்பட்டவை?”

“அக்கைக்கு ஊருலகத்துப் புதினமெல்லாம் தெரியுது? உன்ர மோனுக்கு என்னாஊ இனிக் கல்யாணம் பேசமுடியாது. உவனுக்குப் பொம்பிளை நீ விரும்புற நேச்சரில தேடிக் கண்டு பிடிக்க என்னால முடியாது.”

கருளிக்கு இடிவிழுந்ததுபோல இருந்தது: துடித்துப்போய் கந்தையாவைப் பார்த்தான்.

“கந்தையர்ண்ணை அப்படிச் சொல்லாதையுங்கோ.”

கந்தையா பரிதாபமாக அவனைப் பார்த்தார்.

“நானென்னடா மோனை செய்யிறது: நீ ஆரையாவது பார்த்து வைச்சிருக்கிறியே?”

கருளி வெட்கத்துடன் அக்கம் பக்கம் பார்த்தான்- பின்னர் மெதுவாக, “நம்மடை வசந்தி” என்றான்.

“ஆர்... ஆர்... வசந்தியோ? ஆர் அது?”

“உவன் என்ன சொல்லுறான்? கலியர்ணம் வேண்டாம் என்கிறானே?”

கருளி வேகமாகக் குறுக்கிட்டான்:

“இல்லையனை ஆச்சி. நம்மட கனகரம்மானின்ர மருமோள் வசந்தியைப் பற்றிச் சொன்னான்.”

“என்ன சொன்னனி?” குஞ்சியாச்சியின் குரல் வலு ஆக்ரோசமாக வெளிப்பட்டது.

“கலியர்ணம் பேசச் சொன்னான்.”

“எங்க கனகத்தான் வீட்டிலோ? உவன் அன்னத்தின்ரை மோளையே?”

“ஏன் அப்படிக் கேக்கிறாய், அக்கை: கனகருக்கு என்ன குறை? இல்லைக் கேக்கிறன், அவன்ர சாதி சனமென்ன? குலம் கோத்திரமென்ன?” என்று கந்தையா கேட்டார். அவருடைய நண்பரைப் பற்றிக் கிழவி ஒருவிதமாகச் சொன்னது பிடிக்க வில்லை.

குஞ்சியாச்சி மீண்டும் ஒரு தடவை முற்றத்தில் கர்றித்துப்பினாள்.

“எனக்குத் தெரியாத சாதி சனமே? உவன் வீட்டில் சம்பந்தம், அதுவும் அந்த ஆட்டக் காரியினர் வீட்டில்.”

“ஆரணை அக்கை?”

“உவள் அன்னம்தான். இவள் ஆடாத ஆட்டமே? இவளினர் நடத்தை சரியில்லை என்றுதானே உவளினர் புரியன் இவளை விட்டிட்டு ஓடினவனாம். இவளினர் புரியன் எங்கை?”

“சும்மா எல்லாரையும் நாக்கு வலிக்காதையனை” என்றார் கந்தையா எரிச்சலுடன்.

“சிவசத்தியமாக் கந்தையா, பொடியன் ஓடினவன்தான். அவ நடத்தை சரியில்லாமல்தான் ஓடினவன். அங்க சம்பந்தம் வேண்டாமடே” என்றாள் குஞ்சியாச்சி திடமாக.

“ஆச்சி, என்ர ஆச்சி” என்றான் கருளி.

“என்னடா?”

“நான் வசந்தாவைக் காதலிக்கிறானை, அவளைத்தான் கலியாணம் செய்ய ஆசையனை” என்று கெஞ்சினான். கிழவியின் அருகில் சென்றுமே நாடியைத் தடவிக் கேட்டான் கருளி.

“ஐயோ, பாரடா, கந்தையர். உவளவை என்ர பொடியனுக்கு மருந்து போட்டிடரளவை. நல்லா இருந்த பிள்ளையை ஏமாத்திப் போட்டரளவை, ஐயோ.”

“அக்கை, இப்ப ஏன் கத்துறாய்? இப்ப என்ன நடந்தது?”

“என்ன நடக்கவில்லை ஆட்டக்காரியள்.”

“ஆச்சி, அவளைத் திட்டாதையனை, எனக்குக் கெட்ட கோபம் வரும். நான் கலியாணம் செய்தால் வசந்தாவைத் தான் செய்வன்.. ஓ.”

“அப்படிச் செய்தியெண்டால் நான் மருந்து குடிப்பன்.”

“நீ மருந்து குடிச்சாலும் நான் வசந்தாவைத்தான் செய்வன்.”

“ஐயோ... ஐயோ” என்று பெருங்குரலில் குஞ்சியாச்சி கத்தினாள். அவள் ஒப்பாரி வைப்பதைக் கண்ட கந்தையா, ‘நான் வாறன் அக்கை’ என்று புறப்பட்டார்.

(7)

ஐயனார் கோவிலின் நான்கு வீதிகளிலும் வேப்ப மரங்கள் செழித்து வளர்ந்து நிழல் பரப்பியிருந்தன. சிறியதொரு கோவில். கற்பக்கிரகத்துடன் சேர்ந்த உள் மண்டபமும் பெரிய தோரு வெளி மண்டபமும் கொண்ட கோவில். வெளி மண்டபத்தில் பலர் குழுமியிருந்தார்கள்.

பட்டினத்திலிருந்து வந்திருந்த உத்தியோகத்தர்கள் பலரும் அங்கிருந்தனர். அக்கிராமத்தில் குடும்பத்திட்டப் பிரச்சாரம் செய்வதற்காக அவர்கள் வந்திருந்தனர். காரியாதிகாரியின் அறிவித்தலின்படி விநாயகனார்தான் அக்கூட்டத்திற்கான ஒழுங்குகளை செய்திருந்தார்.

அக்கிராமத்தின் முக்கிய மனிதர்கள் பலரும் அங்கிருந்தனர். செல்வராசனின் வயதை ஒத்த வாலிபர்கள் பலரும் அங்கு குழுமியிருந்தனர். குடும்பத்திட்டம் சம்பந்தமேன துண்டுப் பிரசுரங்கள் அங்கு விநியோகிக்கப்பட்டன. சுருளி அத்துண்டுப் பிரசுரங்களில் காணப்பட்ட படங்களை சுவையாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பட்டினத்திலிருந்து வந்தவர்களுக்கு இனிப்புச் சோடா வழங்கப்பட்டது.

“சாப்பாடு, மற்றெல்லாம் வீட்டில சேர்” என்றார் விநாயகனார்.

மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்த ஒரு கிழவர், “உண்மையான இந்த உலகத்தில நரர் கூடிவிட்டது. இப்படிப் பெருகிக் கொண்டேபோனால் இனி மனிசர் படுக்கவும் இடமிருக்காது” என்றார்.

‘படுக்க இடமில்லாட்டில் நல்லது தான்... பிறகு சனம் பெருகாது...’ என்று அவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்த இன்னொருவர் கூறிவிட்டுப் பெரிதாகச் சிரித்தார்.

“கோயிலடியில இதுதான் கதை” என்றார் கந்தையர்.

ஐந்து மணிக்குக் கூட்டம் ஆரம்பமானது. பட்டினத்தில் இருந்து வந்திருந்த எம். ஓ. எச். முதலில் பேசினார்.

“ நான் பேசி முடிக்க ஒரு மணித்தியாலம் எடுப்பேனாகில், அந்த மணித்தியாலத்திற்குள் உலகத்தில் 6000 குழந்தைகள் பிறந்துவிட்டிருக்கும். ஒரு செக்கனுக்கு 60 குழந்தைகளும், ஒரு நிமிசத்துக்கு 600 குழந்தைகளுக்கு ஒரு மணி நேரத்தில் 6000 குழந்தைகளும் இந்த உலகத்தில் பிறந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஒரு நாளைக்கு ஒருலட்சத்து நாற்பத்தினான்காயிரம், ஓராண்டிற்கு ஐந்துகோடியே பத்துலட்சம் மக்கள் ” குடிசனத்தின் அசுரப் பெருக்கு வீதத்தை அவர் விளங்கப்படுத்தினார். அதனால் ஏற்பட்ட உணவுப் பிரச்சினை, தொழிற் பிரச்சினை, வதிவிடப் பிரச்சினை என்பனவற்றைப் புள்ளிவிபரங்களுடன் விளக்கினார். உலகத்திலிருந்து நாட்டிற்கு வந்து, தனிக் குடும்பத்திற்கு வந்தார். ஒவ்வொரு குடும்பமும் அளவேண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்று வராமல் வேண்டியதன் அத்தியாவசியத்தைத் தெளிவுபடுத்தினார். குடும்பக் கட்டுப்பாட்டிற்கான வழிமுறைகளையும் அவர் விளக்கினார்.

“... இறுதியாக எங்கள் வறுமைக்கு நாமே காரணம் ” என்று அவர் பேச்சை முடித்தார், அவரது இறுதி வசக்கியம் செல்வராசனிற்கு உடன்பாடாகவில்லை. அவருடைய பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் வியப்பின் இருந்தனர் எல்லாரது கர்துகளிலும் ஒவ்வொரு மணி நேரமும் பிறக்கிற ஆறாயிரம் பாலகர்களின் அழுகைச் சத்தம்தான் கேட்டது.

பலரும் சொற்பெருக்காற்றினார்கள். கடைசியாகச் ‘சபையோருக்கு ஏதாவது சந்தேகங்கள் இருந்தால் கேட்கலாம். விளக்கம் தரப்படும்’ என அறிவிக்கப்பட்டது.

கந்தையா எழுந்தார்:

“பிள்ளைகளைக் கனக்கப் பெறாதையுங்கேர் என்கிறியள், நல்லது. ஆனால் பாருங்கோ பிள்ளைகளைப் பெற்றால்தான் கூப்பன் .. அதைவிட நியாய விலையில் சீனி, காட்சாமான், மல்லி, மிளகு, லக்ஸ்பிறே மா, அப்படிப் பார்க்கப் போனால்

பிள்ளை பெறுகிறவைக்குத்தான் நீங்கள் சலுகை செய்யிறீயள். இலவச அரிசி ஆருக்குக் கிடைக்குது?"

கந்தையா சுட்டிக் காட்டிய முரண்பாட்டை உத்தியோகத்தர்கள் உணரவில்லை.

"பெரியவர் சொல்லிறதிலும் உண்மை இருக்குது. என்றாலும் தேச நலனுக்காக நாங்கள் பிள்ளைகளை அளவாகப் பெறவேண்டும்" என்றார் ஒருவர்.

"தம்பி, குடும்பக் கட்டுப்பாடு தமிழர்களுக்கு மட்டுந்தானோ? சிங்களவருக்கில்லையே?" என்று ஒருவர் சந்தேகம் கேட்டார்.

"எல்லாருக்குந்தான்."

"எனக்கொரு சந்தேகம்" என்றான் செல்வராசன்.

"பயமில்லாமல் கேளும்."

"நாட்டின் வறுமைக்குக் காரணம் சனப்பெருக்கம்தான் என்று செரல்கிறதை ஏற்க முடியாது" என்றான் அவன்: 'வறுமைக்குக் காரணம் சனப்பெருக்கமல்ல, உலக நாடுகளின் மூலவளம் நன்கு பகிரப்படாமையும், சுரண்டல் உறவுகளும் தான் காரணம். இன்று பொருளாதாரத்திலும் அரசியல் பலத்திலும் முன்னணியில் நிற்கும் முதலாளித்துவ நாடுகள் இலங்கை, இந்தியா போன்ற குடியேற்ற நாடுகளின் வளத்தைச் சுரண்டி முன்னேறின. இன்றும் கோடிக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களில் அந்த ஐரோப்பிய அமெரிக்க நாடுகளுக்குத் தேவையான பண்டப் பயிர்கள் தான் செய்கைபண்ணப்படுகின்றன. அதனால் சுரண்டல் உறவுகள் நிறுத்தப்பட வேண்டும். மற்றது உலக மூலவளம் உலகநாடுகள் எங்கும் சமனாகப் பகிரப்பட வேண்டும். ஒரு அமெரிக்கக் குழந்தை ஐம்பது இந்தியக் குழந்தைகளுக்குத் தேவையான உணவை ஏப்பக் விடுகிறது. உணவுத் தானியங்களின் விலை உயர்வாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஐக்கிய அமெரிக்கா வருடா வருடம் ஏராளமான தானியங்களைக் கடலில் வீணே கொட்டுகிறது. பயிர் செய்யாமல் விடும் நிலச் சுவாந்தார்க்கு மானியம்

அளிக்கிறது. பசுக்களிலிருந்து கறந்த பால் அவற்றிற்கே உணவாக மாற்றிக் கொடுக்கப்படுகிறது. அங்கு அப்படி, இங்கு...? எனவேதான் சொல்லுகிறோம், வறுமைக்குக் காரணம் சனப் பெருக்கமல்ல. நமது நாட்டின் மூலவளம் நன்கு பயன்படுத்தப் படாமையும் உணவின் சமனற்ற பகிர்வும்தான்.” செல்வராசன் பேசிய பேச்சின் சாரம் பலருக்குப் புரியவில்லை. கனகருக்குப் புரிந்தது போல இருந்தது. உத்தியோகத்தர்கள் ஓரளவு புரிந்து கொண்டனர்.

‘பெடியன் சீனக் கொம்மியுனின்ஸ் போல இருக்குது’ என்றார் ஒருவர். மெதுவாக.

‘ஒரு நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்குவதற்கு முதலில் சனப் பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். சனப் பெருக்கத்திற்கும் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் இடையில் ஒரு சமன்பாடு இருக்க வேண்டும். நாடு முன்னேற உடனடியாக குடும்பக் கட்டுப்பாடு தேவை’ என்றார் எம். ஒ. எச்.

‘நீங்கள் சொல்கிறது முற்றாகச் சரியல்ல, சேர். பிறக்கிற ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் ஒரு வாயும் வயிறும் மட்டுந்தான் இருக்கிறது என்று கருதினால் நீங்கள் சொல்வது சரி. அக் குழந்தைக்கு இரண்டு கைகளும் இருக்கின்றன என்பதை மறக்காவிட்டால் நீங்கள் சொன்னது பிழை’ என்றான் செல்வராசன்.

படிப்பறிவற்ற ஒரு கிராமத்தினை எதிர்பார்த்து வந்த உத்தியோகத்தர்கள், இப்படி ஒரு பிரச்சினை உருவாகும் என எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர்களுக்கே தெரியாத விடயங்களை ஒரு தனித் தீவில் இந்த இளைஞன் சொல்கிறான். செல்வராசன் எடுத்த மேற்கோள் அவன் அறிவின் விளைவு என சனகர் எண்ணிக்கொண்டார். அவருக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

‘இந்தியாவில் குடும்பக் கட்டுப்பாடு தீவிரமாக நடத்தப் பட்டதால் அங்கு பொருளாதாரம் உயர்ந்திருக்கிறது. சராசரி ஒரு இந்தியனின் வாழ்க்கைத் தரம் அதிகரித்திருக்கிறது’ என்றார் ஒரு உத்தியோகத்தர்.

‘அது பிழை சேர். 1950ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் குடித் தொகை 36 கோடி. இன்று பிறப்பு வீதம் ஆயிரத்துக்கு 41

சதவீதம். இன்று குடித் தொகை 60 கோடி. பிறப்பு வீதம் 45 சதவீதம். இது எதைக் காட்டுகிறது சேர்? தெருவெங்கும் சிகிச்சை நிலையங்களும், மலடாக்கும் வைத்திய கோஷ்டியும் விளம்பரமும் டிரான்சிஸ்டர் பரிசில் களும் சாதித்தது என்ன? கட்டாயக் குடும்பக் கட்டுப்பாடு இருக்காத காலத்தில் இனப் பெருக்க வீதம் குறைவு. இருந்த காலத்தில் பிறப்பு வீதம் அதிகம். ஏன் சேர், குடும்பக்கட்டுப்பாடு இல்லாத சீனாவை எடுத்துக்கொள்வோம். 1947-ல் சீனாவில் 50 கோடி மக்கள். 1973-ல் 80 கோடி மக்கள். அங்கு 1947-ல் 11 கோடி தெரன் தானியம் உற்பத்தியானது. இன்று 25 கோடி தொன் தானியம் உற்பத்தியாகிறது. இது எதனால்? மனிதன் சாப்பிடுபவன் மட்டுமல்ல, உழைப்பவன். அங்கு இன்று வாழ்க்கைத்தரம் குறைவாக. இருந்தாலும் தொழில், உணவு, வதிவிடம் உத்தரவாதம் இருக்கிறது. இது குடும்பக்கட்டுப்பாட்டால் சாதிக்கப்பெற்றதல்ல. சமூக அநீதியையும் சுரண்டலையும் ஒழித்ததன் மூலம் சாதிக்கப்பெற்றவை.”

குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரசாரம் செய்ய வந்த உத்தியோகத்தர்கள் அசந்துவிட்டனர்.

“கெட்டிக்காரன், நல்லா வாசிக்கிறீர், விசயங்கள் நல்லாத் தெரியது” என்றார் தலைமை வகித்த எம். ஓ. எச்;” இது நாட்டின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைக்கு மட்டுமல்ல. ஒவ்வொரு குடும்பத்தினதும் வாழ்க்கைத் தர உயர்விற்கும் குடும்பக் கட்டுப்பாடு அவசியம்.”

“சனப் பெருக்கத்தை ஒரு சவாலாக எடுத்துக்கொண்டு பொருளாதார விருத்திக்கு அரசாங்கம் உழைக்க வேண்டும், சேர்; அதை விட்டுவிட்டு உன் வறுமைக்கு உன் பலவீனமே காரணம் என்பது சரியல்ல.”

அன்றைய கூட்டம் இரவு எட்டு மணியளவில்தான் முடிந்தது. அக்கிராம மக்களுக்கு அறிவுரை சொல்ல வந்த உத்தியோகத்தர்கள் திரும்பிச் செல்லுர்போது அறிவுரை பெற்றுச் சென்றனர்.

(8)

பிரயாணிகளை ஏற்றிக் கொண்டு வந்த எந்திர வள்ளம் தீவின் இறங்கு துறையில் மெதுவாகத் தரித்தது: கரையில் நின்றிருந்த ஒருவன், வள்ளக்காரனெறிந்த கயிற்றை வாங்கி இறங்குதுறைக்கு அருகில் நட்பிருந்த பனைமரக் குத்தியில் மாட்டிவிட்டான். மடிட்டப்பட்ட கயிற்றை இழுத்து இறங்கு துறையுடன் வள்ளத்தைப் பக்குவமாக அணைத்தான், வள்ளக் கரன்.

வள்ளத்திலிருந்து பலர் இறங்கினர். வள்ளத்தின் கரைத் தட்டில் அமர்ந்திருந்த செல்வராசன், இறங்குதுறையில் பாய்ந்து குதித்து இறங்கினான், இறங்கி மேற்கு நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

இறங்குதுறை நூறு யார் நீளமிருக்கும்: அதற்கு அப்பால் கரையோரத்தில் வீதியோரமாகச் சடைத்து வளர்ந்திருந்த இரண்டு ஆலமரங்கள் நிழலைப் பரப்பியபடி நின்றிருந்தன. அதன்கீழ் இதுவரை வள்ளத்திற்காகக் காத்திருந்த பிரயாணிகள் மூவர், இறங்குதுறையில் வேகமாக நடந்து வந்தனர்.

“கெதியா வருங்கோ...” என்று வள்ளக்காரன் குரல் கொடுத்தான். அவன் குரல் கேட்டதும் அவர்கள் விரைந்து ஓடிச் சென்றனர்: அவ்வேளை தூரத்தில் இருந்து ஒரு குரல் கேட்டது: “கூகூய்.. கூய்...”

எஞ்சினை ஸ்ராட் செய்த வள்ளக்காரன் குரல் கேட்டுத் தயங்கினான். “ஆரோ வருகினம்” என்று சொன்ன அவன் குரலில் அலுப்புத்தொனித்தது.

தூரத்தில் கூய் என்று குரலைக்கேட்ட செல்வராசன் வள்ளம் நின்ற பக்கம் திரும்பி, “கூய்...ய்...” என்றான்: ‘யாரோ வருகிறார்கள்: நில்லங்கள்’ என்பது அதன் பொருள்.

ஒரு நாளைக்கு ஒருவேளை அத்தீவிற்கு வருகின்ற அவ் வள்ளத்தை விட்டால் மறு வள்ளம் அடுத்த நாள் தான். தீவின் மறுகோடியில் இருப்பவர்: சரியான நேரத்திற்கு இறங்கு துறைக்கு வரப்பிந்தி விட்டால், ‘கூ...’ என்று குரல் தந்தபடி

விரைந்து வருவார்: அவர் குரலைக் கேட்டவர்கள் 'கூ... கூ...' என்று குரல் எழுப்பி, அக்குரல் மின்னல் வேகத்தில் இறங்கு துறையை வந்தடைந்துவிடும்: வள்ளக்காரன் அலுப்புடன் காத்திருப்பான்: அன்று வள்ளம் புறப்பட அரைமணி நேர மாவது பிந்தும்:

வியர்த்துக்கொட்ட கந்தையரண்ணை இறங்குதுறையை நோக்கி ஓடிவந்தார்:

செல்வராசன் சிரித்தபடி விலகி நின்றான்: அவனைக் கவனியாமல் அவர் வள்ளத்தை நோக்கி விரைந்து ஓடிச் சென்றார்:

ஆலமரத்தின் நிழலில் நின்றிருந்த ஒருவர், "கொட்டிலி பிந்திவிட்டார்." என்று கூறிச் சிரித்தார். கந்தையர் ஏறிய தும் லோஞ்சு புறப்பட்டுச் சென்றது:

செல்வராசன் வடபுறமாகச் சென்ற பாதையில் நடக்கத் தொடங்கினான். அவ்வேளை எதிரில் அவனுடைய நண்பன், மணியம் சைக்கிளில் வந்தான்.

செல்வராசன் அருகில் சைக்கிளை நிற்பாட்டினான்:

"ஏறு மச்சான்... வீட்டை விடுகிறன்..." என்றான் மணியம்.

"சைக்கிலை ஒருக்கா என்னிடம் தா, மணியம். கிட்டடியிலதான் உனர் வீடு... ஓரிடத்தை பேசயிட்டுக் கொண்டு வந்து தாறன்..." என்றான் செல்வராசன்.

மணியம் பெரிதூக்கச் சிரித்தான்.

"டேய் மச்சான் நீ எங்கை போகப்போறாய் என்று எனக்குத் தெரியாதே? மாலதி வீட்ட தானே? இப்ப தான் கந்தையாண்ணை லோஞ்சில போறார். நல்ல சந்தர்ப்பம், மாலதி கனிய வீட்டில் சரி... சரி.. இந்தா..." என்றபடி மணியம் சைக்கிலிலிருந்து இறங்கி அவனிடம் சைக்கிலைக் கொடுத்தான்.

செல்வராசன் சிரித்தபடி சைக்கிளில் காவி ஏறினான் மணியம் தெற்குப் பக்கமாக நடக்க, சைக்கிளில் செல்வராசன்

வடக்குப் பக்கமாக விரைந்தான். அம்மன் கோயிலைக் கடந்து சைக்கில் விரைந்தது. தூரத்தில் பழைய கலங்கரை விளக்கத்தின் உச்சி தெரிந்தது. ஊர்காவற்றுறை முன்பு முக்கிய துறையாக விளங்கியபோது, இந்தியாவிலிருந்து பாய்க் கப்பல்களில் சாமான்கள் அவ்வழியே வரும். வடக்கன் மாடுகள், அரிசி, பருப்பு வகைகள், இந்திய ஓடுகள் என்பன அத்தீவின் அருகாக ஊர்காவற்றுறைக்கு வரும், அத்தீவின் வடகரையோரமும், மேற்குக் கரையோரமும் பாறைகள் நிறைந்து வெளியரும்பிக் காணப்படுகின்றன. இரவு வேளைகளில் அவ்வழியே வந்த பாய்க்கப்பல்கள் பல இத்தீவின் வடகரையேர்ப்பாறைகளில் மேர்திச் சேதப்பட்டிருக்கின்றன.

அத்தீவின் வடபக்கத்தில் ஒரு கலங்கரைவிளக்கம் கட்டப் படவேண்டும் என்று அத்தீவு மக்களும் அதிகாரிகளும் எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் யாழ்ப்பாண அரசாங்க ஏசெண்டுத்துரை (ஆங்கிலேயர்) ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவர் ஒருநாள் அத்தீவிற்கு சுற்றுலா வந்திருந்தார். அத்தீவிற்கும் எழுவை தீவிற்கும் இடையில் கிடக்கும் பருத்தித்தீவில் ஒரு அரசாங்கச் சுற்றுலாப் பங்களா அமைத்தார் என்ன என்ற ஒரு எண்ணத்தில் பருத்தித்தீவைப் பார்வையிட வந்திருந்தார். பருத்தித்தீவு மக்கள் வாழாத ஒரு காட்டுத் தீவு. மழைப்பருவத்தில் அத்தீவு மக்கள், வரகு விதைப்பதற்காக மட்டும் இத்தீவிற்குச் செல்வார்கள். மற்றப்படி பருத்தித்தீவில் மனித நடமாட்டமே இருக்கவில்லை.

ஊர்காவற்றுறையிலிருந்து பாய்வள்ளத்தில் யாழ்ப்பாண அரசாங்க ஏசெண்டுத்துரையும் ஒரு சில உத்தியோகத்தர்களும் பருத்தித் தீவில் வந்திறங்கினர், இறங்கியபோது மாலை மெதுவாகப் படர்ந்துகொண்டிருந்தது.

அவர்கள் இறங்கித் தீவின் கரையோரத்தில் கால் பதித்த போது பெரும் மூசல் சத்தம் ஒன்று கேட்டது. பனைமரங்களும் பற்றைகளும் பரட்டைக் காடும் பற்றிய பருத்தித் தீவினுள் அவர்கள் நடந்தனர். விசித்திரமர்ன சத்தங்களும் சரசரப்புகளும் காலடிச் சத்தங்களும் கேட்டன.

அரசாங்க ஏசெண்டுத்துரை ஊர்காவற்றுறை உடையாரைப் பார்த்தார்.

“இத்தீவில் ஒரு மிருகமும் இல்லை...” என்றார் உடையார்.

இருளும் மெதுவாகப் படரத் தொடங்கியது.

தூரத்தில் வெள்ளை நிறத்தில் பெரியதோர் உருவம் துள்ளி ஓடியதை அவர்களில் ஒருவர் முதலில் கண்டார். அவர் இதயம் நின்றுவிடுமாப்போலப் பயந்துவிட்டார்.

மங்கிய ஒளியில் குறுக்கும் நெடுக்குமாகத் தூரத்தில் பல வெள்ளை உருவங்கள் ஓடியதை எல்லாரும் கண்டனர். ஒரு வரையொருவர் பயத்துடன் பார்த்துக்கொண்டனர்.

“பேய்களாக்கும்...” என்று அவர்களில் ஒருவர் முணுமுணுத்தார். அவர் அபிப்பிராயம் கண்பொழுதில் பெரிதாக வளர்ந்தது. அரசாங்க ஏசெண்டுத்துரைக்கும் தயக்கம்.

“திரும்பிவிடுவோம்... விடிந்ததும் வருவோம்” என்றார்.

“பக்கத்துத் தீவில் தங்கிவிட்டு நாளை காலை பார்ப்போம் சேர்” என்றார் உடையார்.

அத்தீவுக்குப் பல தடவைகள் வந்து சென்றிருக்கும் உடையாருக்கும் அவ்வுருவங்கள் என்ன என்பது தெரியவில்லை. மனதிற்குள் பயத்துடன் கூடிய குறுகுறுப்பு. அவர்கள் அயல் தீவில் வந்திறங்கியபோது இரவு படர்ந்துவிட்டது.

இரவு மீன்பிடிக்கச் சென்ற சிலர் புதிய செய்தியுடன் வந்தனர்.

“பருத்தித்தீவில் வெள்ளை நிறத்தில் பிசாசுகள் உலாவுகின்றன... அவை மூசுகின்றன, கத்துகின்றன.”

அச்செய்திகள் அத்தீவு முழுவதும் பரவிவிட்டது.

அத்துடன் இன்னொரு செய்தியும் பரவியது. அத்தீவின் வடமேற்கு மூலையிலிருந்து பத்துப் பாகத்திற்கு அப்பால் இந்தியாவிலிருந்து வந்த பாய்க் கப்பல் ஒன்று உடைந்து

அமிழ்ந்துவிட்டது என்றும், அக்கப்பலையும் இந்த வெள்ளைப் பேய்கள்தான் மூழ்கடித்தன என்றும் கதை பரவியது.

இரவு முழுவதும் இத்தீவில் எவரும் உறங்கவிடலை.

“எங்கட ஐயனார் இருக்குவரை எங்களுக்கு எதுவும் வராது” என்று அத்தீவின் குலதெய்வத்தை அவர்கள் வேண்டிக் கொண்டனர்.

ஒருவிதமாக விடிந்தது. பருத்தித்தீவிற்குச் செல்வதா விடுவதா என்ற கேள்வி எழுந்தது.

“பகல்தானே, பயமில்லை” என்றார் அரசாங்க ஏசண்டுத் துரை. தயக்கத்துடன் மற்றவர்களும் புறப்பட்டனர். அவர்கள் பருத்தித்தீவை அடைந்தனர்.

அதே மூசல் சத்தம் கேட்டது. அவர்கள் முன்னால், குதிரை யளவில் உயர்ந்து வெள்ளைவெளேர் என்று கொம்புகள் நிமிர்ந்த வடக்கன் மாடுகள் பத்துப் பன்னிரண்டு மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. அவை இவர்களைக் கண்டதும் தெறிகெட்டு வெருண்டு ஓடின; வடக்கன் மாடுகள்.

எல்லாரும் குபீரெனச் சிரித்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்திற்கு இந்தியாவிலிருந்து பாய்க் கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டுவரப்பட்ட வடக்கன் மாடுகள் அவை. கப்பல் கடலில் உள்ள பாறையில் மோதி உடைந்துவிட மாடுகள் ஒரு விதமாக நீந்தி பருத்தித்தீவில் ஏறியிருக்கின்றன. உடைந்து போன பாய்க்கப்பலில் வந்த மாலுமிகள் அத்தீவின் மேற்குக் கரையில் உயிர்தப்பி ஏறியிருந்தார்கள்.

அன்றே ஊர்காவற்றுறை உடையாருக்கு எசெண்டுத்துரை கட்டளையிட்டார்.

“தீவின் வடகரையில் ஒரு வெளிச்ச வீடு கட்டும்” என்று அப்படிக்கட்டப்பட்ட கலங்கரை விளக்கம்தான் இன்றும் சிதை யாமல் அத்தீவின் வடகரையில் இரண்டு பனைமர உயரத்திற்கு எழுந்து நிற்கின்றது. அடியில் பதினைந்து அடிச்சுற்று படிப் படியாக ஒடுங்கி ஒரு அடியாக முடிந்திருந்து இவ்வளவு

உயரத்தில் இதனைக்கட்டி எப்படி உச்சியில் வெளிச்சமிட்டார்கள் என்பது இன்னமுத அத்தீவில் எவருக்கும் தெரியாது: அதன் உயரத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தால் கழுத்துச் சுழுக்கிக் கொள்ளும்.

அக்கலங்கரை விளக்கத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் செல்வராசன். பின்னர் மேற்குப் பக்கமாகச் சென்றான். தூரத்தில் ஒரு சோலை வளவு தெரிந்தது, ஏழெட்டு வீடுகள் அடுத்தடுத்துக் காணப்பட்டன. பனைமரங்களிடையே தென்னை மரங்கள் காய்களுடன் காட்சி தந்தன.

அச்சோலை வளவிற்குப் பின்னால் கடல் நீர்ப்பரப்பு பச்சை நிறமாக விரிந்து கிடந்தது. பாய்மரம் விரித்து, சிறிய தேர்ணியொன்று செல்வதும் தெரிந்தது.

(9)

செல்வராசன் பனங் கூடலிற்கூடாகச் சென்ற ஒற்றையடிப் பாதையில் நடந்து சென்றான்: சைக்கிளை எதிர்ப்பட்ட ஒரு மரத்துடன் சார்த்தி வைத்துவிட்டு விரைந்து சென்றான். அந்தப் பாதை ஒரு சிறிய வீட்டின் முன் சென்று நின்றது: இரண்டு அறைகளையும் ஒரு விறாந்தையும் கொண்ட பதிவான மண் வீடு. தென்னங் கீற்றுகளால் வேயப்பட்டது: அந்த வீட்டை அடுத்து ஒரு சிறு குடிசை காணப்பட்டது: அது அடுக்களையாக இருக்கவேண்டும்.

செல்வராசன் முற்றத்தில் வந்து நின்றான்: அடுக்களைக் கொட்டிலின் பக்கங்கள் பனை மட்டைகளால் வரியப்பட்டிருந்தன. பனை மட்டை நீக்கல்களுடாக ஓர் இளம் பெண் அடுப்பின் முன் குந்தியிருந்து சமைத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவள் அமர்ந்திருந்த கோலம் அவன் மனதைக் கவ்வியிழுத்தது.

“கந்தையாண்ணை... கந்தையாண்ணை” என்று அவன் சற்றுநேரத்தின் பின்னர் குரல் கொடுத்தான்.

அவன் அழைப்பொலி கேட்டு அடுக்களைக்குள் இருந்த பெண் எழுந்து பார்த்தாள். அவள் அவனை எதிர்பார்த்த வில்லை. அப்படியே குடிசை வாசலில் விக்கித்துப்போய் நின்று விட்டாள்.

“மாலதி” என்றான் அவன்: “என்ன அப்படி நின்று விட்டாய்?”

அவள் முகம் ஓடிச் சிவந்தது. அவனைப் பார்த்தாள்:

“வலு துணிச்சல் தான், உங்களுக்கு” என்றாள் மாலதி.

“ஏன்?”

“அப்பு இல்லாத நேரமாகப் பார்த்து வந்திருக்கிறியள்.”

“அப்பத் தான் உன்னோடை நகிலாப் பேச முடியும்.”

“ஓவ்வொரு நாளும் ராராவாப் பேசிறியள், -காணாதே? வீட்டிற்கும் வரவேணுமே?” என்றாள் மாலதி.

“மாலதி, எப்பவும் உன்னோடை இருக்க வேண்டும்போல இருக்குது. நான் என்ன செய்ய?”

மாலதியின் முகம் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தது.

“அதுக்கு நான் என்ன செய்ய? கெதியில் கூட்டிக்கொள்ளுங்கோ.”

“இங்கயா?”

“என்ன?”

“கெதியில் கூட்டிக்கொள்ளச் சொன்னாய்?”

“ஆசை தான்”

“கந்தையாண்ணை எங்கே போறார்?”

“ஆர்?”

“கந்தையாண்ணை.”

“அவர் அண்ணையோ? அம்மாமேனா?” என்று கேட்டு விட்டு மர்லதி சிரித்தாள். அவள் சிரிப்பின் அர்த்தம் புரிந்ததும் அவனும் சிரித்தான்.

“மாலதி.”

“என்ன? நான் தனிய இல்லை பக்கத்து வீட்டுக் கிழவி காவல். வந்திடும்.”

“அப்ப நான் வாறன், தந்தவிடு.”

“இது பகல், பட்டப்பகல், அங்க பாருங்க: கடற்கரையில் நின்றபடி கிட்டினன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான், எக்கனம் கனகரம்மானிடம் நீங்கள் இன்று வந்ததைச் சொல்லிவிடப் போறான்.”

செல்வராசன் கடற்கரையைப் பார்த்தான். கடற்கரையில் கிட்டினன் நிற்பது தெரிந்தது. அவன் கனகருடன் தோட்டத்தில் வேலை செய்பவன். அவர்களுடைய புகையிலைத் தோட்டத்தைக் கவனித்துச் செய்து வருபவன் அவன்தான்.

செல்வராசனிற்கு மெல்லிதாக மனதில் பயம் படர்ந்தது.

“அப்ப நான் வாறன் மாலதி.”

“துணிச்சலில்லை பயம்” என்று மாலதி கிரித்தான்.

“அப்படியில்லை மாலர், வசந்தியின் கலியாணம் முடியுமடும் நான் நல்லபிள்ளையாக இருக்கவேணும், தெரியுதா? அதற்குப் பிறகு பாரேன்.”

“அதுக்குப் பிறகு என்ன செய்வியள்?”

“உன்னிடம் கேட்டுக்கொண்டு நிற்கமாட்டன். நாளை கவே எடுத்துக் கொள்வன்.”

“உங்களுக்கு எப்பவும்...”

ஏதோ எரிந்து மணத்தது.

“ஐயையோ, கறி எரிந்து மணக்குது” என்றபடி மாலதி அடுக்களைக்குள் ஓடினாள்.

அவன் அக்கம் பக்கம் பார்த்தான். ஒருவரையும் காணாமல் கடற்கரையில் கிட்டினனும் இல்லை. வேகமாக அடுக்களைக்

குள் நுழைந்தான். அதே வேளை அவளும் நிமிர்ந்தாள். அவன் அப்படியே அவளைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டான்.

“விடுங்க...” என்று அவள் சினுங்கினாள். சற்று நேரத்தின் பின்னரே அவன் பிடி தளர்ந்தது.

“இனி இப்படி நடந்தால் உங்களுடன் பேசமாட்டன்” என்றாள் மாலதி: “வெளியில் போங்க, ஆராவது வந்திடுவினம்.”

அவன் வெளியில் வந்தான்.

“வாறன் மாலதி” என்று அவளிடம் விடைபெற்று விரைந்தான்.

அவன் அவன் அணைப்பின் இனிமையில் வெகுநேரம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தான்.

அவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட அன்பு இன்று நேற்று ஏற்பட்டதா?

இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்னர்...

(10)

ஐயனார் கோயில் திருவிழா தொடங்கியதும் அத்தீவில் புது மலர்ச்சி ஏற்பட்டு விடும். ஆடி மரத்தத்தில் திருவிழா பத்து நாட்கள் வெகு அமர்க்களமாகத் திருவிழாக்கள் நடக்கும். ஊரவர்கள் போட்டி போட்டு ஒவ்வொரு திருவிழாவிற்கும் செலவழித்துக் கொண்டாடுவார்கள்.

மேளக்கச்சேரிகள்... வில்லுப்பாட்டுகள்... இசைக்கச்சேரிகள்... நாட்டுக்கூத்துக்கள்... என கோவில் வீதிகள் மக்களால் நிரம்பி வழியும். அயல் தீவுகளில் இருந்தும் ஏராளமான மக்கள் திருவிழாவிற்கு வருவார்கள்.

விசேஷ லோஞ்சுகள் எல்லாம் திருவிழாக்காலத்தில் இறங்குகூறையில் ஆட்களை ஏற்றி இறக்கும்.

அத்தீவின் கர்வல் தெய்வம் ஐயனார். ஹரிஹரன்.

ஐயனார் அத்தீவின் கடலோரம் எழுந்தருளியது அற்புத மான வரலாறு,

அத்தீவின் மேற்குக் கரையோரத்தில் இத்தீவின் மூதாதையர்கள் நால்வர் ஒரு நாள் நின்றிருந்தார்கள். அத்தீவில் நீண்ட காலமாக வறட்சி, நீர்த் தட்டுப்பாடு. பசி, வறுமை நோய்கள் என்பன பரவி உயிர்களைப் பலிகொள்ளத் தொடங்கியிருந்தன. ஆண்டவனிடம் முறையிடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. பௌர்ணமி இரவில் கடல் அலைகளிடையே ஒரு பெட்டி மிதந்து வருவதைக் கண்டனர். பெட்டி கரையை நோக்கி மெதுவாக வரவர மழையும் தூறத் தொடங்கியது. பெட்டி மிதந்து வரும் எல்லையோடு மழை பெய்ழிந்தது. பெட்டி அவர்களைநோக்கி மிதந்து வந்தது. அவர்கள் நால்வரும் ஓடிச்சென்று அப்பெட்டியைத் தூக்கினர். நால்வரினால் தூக்க முடியாத அளவு பாரம். இவ்வளவு கனமான பெட்டி எப்படி கடலில் மிதந்து வந்தது. தூக்க முடியாது கனக்க அப்பெட்டியின் பாரம் மெதுவாகக் குறைவதுபோல ஒரு உணர்வு. அவர்கள் அப்பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு முக்கி முனகிக் கரையேறினர். கரையிலிருந்து நூறு யார் தூரம் நடந்திருப்பார்கள். பெட்டி மீண்டும் கனக்கத் தொடங்கியது. பார்ச் சுமையைத் தாங்க முடியாமல் அவர்கள் அப்பெட்டியை நிலத்தில் வைத்தனர்.

மழை சோனாவாரியாகப் பொழிந்தது. தீவின் துயரெல்லாம் அம்மழை நீரில் கழுவப்பட்டுச் சென்றது. அவர்கள் பெட்டியை மீண்டும் தூக்கிச் செல்ல முயன்றனர். பெட்டியை அசைக்க முடியவில்லை. பலர் துணைக்கு வந்தனர். பெட்டி அவ்விடத்தைவிட்டு நகரவில்லை. மனதில் பயம் சந்தேகம்.

பெட்டியை உடைத்துத் திறந்தனர். உள்ளே ஐயனார் சிலையரீக அழர்ந்திருந்தார்.

அந்த இடத்திலேயே ஐயனார் கோயிலை அவர்கள் கட்டி முடித்தனர். இன்றும் ஐயனார் அங்கிருந்துதான் அத்தீவினைக் காக்கிறார் என்ற நம்பிக்கை ஆழமாக வேருன்றியுள்ளது.

அத்தகைய ஐயனாரின் திருவிழா நாள் ஒன்றில் தான் மாலுதிக்கும் செல்வராசனிற்கும் அன்பு மலர்ந்தது.

சப்பறத்திருவிழா, வீதிகள் மின்சாரக் குமிழ்களால் சேரடிக்கப்பெற்றிருந்தன. கோயிலின் முன் வீதியில் அரசமரம் ஒன்றும், சற்று விலகி நாவல் மரம் ஒன்றும் செழித்து வளர்ந்திருந்தன அம்மரங்களின் கீழ் மக்கள் குழுமி நின்றிருந்தார்கள். சற்று விலகி கேணி அமைந்திருந்தது. இருபதடிச் சதுரக் கேணி. ஒரு பக்கத்தில் கீழிறங்கிக் கால் கழுவுவதற்குரிய படிக்கட்டுகள். மற்றப்பக்கங்கள் செங்குத்தான சுவர்க்கட்டு.

இரண்டு பனைமர உயர்த்தில் சப்பறம் கட்டப்பட்டிருந்தது. எட்டுச் சில்லுகள் உருளும் பெரிய சகடையில் அச்சப்பறம் பிணைக்கப்பட்டிருந்தது. பல வர்ண மின்சாரக்குமிழ்கள் சப்பறத்தை அதி அற்புத ஒளிப்பிளம்பாக்கியிருந்தன. ஐயனார்தன் இரு மனைவிகளுடன் சப்பறத்தில் காட்சி தந்தார்.

வீதி வலம் முடிந்து சப்பறம் இருப்பிற்கு திரும்பியது. சப்பற வடக்கயிறுகள் சப்பறம் திரும்புவதற்கு வசதியாக கேணியை நேர்க்கி நீண்டன. கயிற்றைப் பற்றியிருந்தவர்கள் சனக்கும்பலைப் பிளந்துகொண்டு வடக் கயிறுகளைப் பற்றி இழுத்தபடி முன்னேறினர். வடக் கயிறுகளுக்கு இடையில் அகப்பட்ட மக்கள் முண்டியடித்துக் கொண்டு பின்னேற.. தந்தையுடன் நின்றிருந்த மாலதியும் பின் வாங்கினாள். அப்படியே பின்வாங்கிக் கேணிக்கட்டிற்குகில் வந்து விட்டாள்.

இருந்தாற்போல ஒரு தள்ளல். சனக்கூட்டம் பின்னால் தள்ளப்பட்டது. அவ்வளவு தான். பின் வளமாகக் கர்லிதறி மாலதி தலை குத்தென அப்படியே கேணிக்குள் சரிந்து விழுந்தாள்.

“ஐயோ...” என்ற அலறல் எழுந்தது.

“ஐயோ... என்ற பிள்ளை” என்று கந்தையா கதறினார். மாலதி ஒரு தரம் நீரிலும் அமிழ்ந்து தத்தளித்தாள். ஒரு கணம் தான். மறு கணம் ஒரு இளைஞன் எதுவித தயக்கமுமின்றிக் கேணிக்குள் பாய்ந்தான்.

அமிழ்ந்து கொண்டிருந்த அவளைப் பக்குவமாகத் தன்னிருகைகளிலும் பற்றித் தூக்கி படிகளில் ஏறினான். மாலதிக்குச் சற்று நேரத்தில் மயக்கம் தெளிந்தது. நெற்றியில் சற்றுச்

கிராய்ப்புக் காயம். ஓர் இளைஞன் தன்னைப் பற்றித் தூக்கியது அவளுக்கு நினைவு வந்தது. அவள் கண்களை விழித்துப் பார்த்தபோது பலர் அவளைச் சூழ்ந்திருந்னர். செல்வராசன் வேட்டி நனைந்து நீர் சொட்டச் சொட்ட நின்றுருந்தான்.

அவள் அவனை நன்றியுடன் பார்த்தாள்.

“ஐயனார் காப்பாற்றிவிட்டார்” என்றார் கந்தையா: “செல்வராசா, நீ மட்டும் உடனே குதிக்காமல் இருந்திருந்தால்... என்ற பிள்ளை...” என்று விம்மினார் அவர்.

அச்சம்பவத்திற்குப் பின்னர் அவர்களிடையே அவர்களை அறியாமலேயே ஒரு நெருக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

“ஐயனார் எங்களைப் பிணைத்து வைத்தார் மாலதி. அதனால் எதுவும் எங்களைப் பிரிக்கமுடியாது...” என்பான் செல்வராசன்.

அவன் வார்த்தைகளின் இனிமையில் அவள் மயங்கிக் கிடப்பாள். இரண்டாண்டுகள் முடிந்து விட்டன. இன்றும் அந்நினைவு அவளுக்குப் பசுமையாகத் தெரிகின்றது.

(11)

அன்று இரவு காற்றுச் சற்றுப் பலமாக வீசியது. அதனால், வீட்டு முற்றத்தில் வேப்பம் சருகுகள் ஏராளமாகச் சொரிந்து கிடந்தன. வசந்தி அவற்றைக் கூட்டி அள்ளிக் குப்பை சேகரிக்கும் பட்டிக்குள் கொட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் வீட்டு வளவையும் ஒழுங்கையையும் முட்கிளுவை மரங்கள் வேலியாக அமைந்து பிரித்தன. முட்கிளுவை மரங்களை மிக நெருக்கமாக நட்பிருந்தார் கனகர். அவை முற்றி வளர்ந்து இடைவெளி தெரியா வண்ணம், நெருங்கி மறைத்திருந்தன. மதில் போல அவ்வேலி சாட்சி தந்தது. முட்கிளுவை மரங்களை ஆடு மாடுகள் காந்திவிடுவதில்லை. அதனால் அவை அரணாக வளர்ந்துவிடுகின்றன. அத்தீவின் எல்லாக் காணிகளுக்கும் முட்கிளுவை வேலி தான் அரண்.

வேப்பஞ்சருகை அள்ளிக்கொண்டு நிமிர்ந்த வசந்தி, படலையைத் திறந்து கொண்டு சுருளி வருவதைக் கண்டாள். அவளை அவளுக்குப் பிடிப்பதில்லை. பொதுவாக வசந்திக்குத் தன்னை உற்றுப் பசர்க்கின்ற ஆண்களைப் பிடிப்பதில்லை. ஏன் என்று அவளுக்கே தெரியவில்லை. அவளை அப்படி அன்னம் வளர்த்துவிட்டாளோ?

சுருளி முற்றத்தில் நின்று கொண்டு நெளிந்தாள்.

“வசந்தா... வசந்தா...”

வசந்தி திரும்பிக் கோபத்துடன் பார்த்தாள்.

“என்ன? ஏன் கூப்பிட்டனி?”

“சும்மா கூப்பிட்டான் உம்மோட ஒரு விசயம் கதைக்கவேணும் இங்க வாறும்...”

“என்ன கதைக்கிறதென்டாலும் உங்க நிண்டே கதை, என்ன?”

அவன் சிரித்தான், அசட்டுத்தனமாகப் பட்டது அவளுக்கு.

“வசந்தா, கனகரம்மான் இல்லையே?”

“வெளியில் போட்டார்”

“அன்னமாக்கா...”

“அவ கடைக்குப் போட்டா...”

“அப்ப உம்மோட கதைக்க வேணும்... வசந்தா...”

வசந்தி கோபத்தோடு அவனைப் பார்த்தாள்.

“விசர் கதை கதைச்சியென்டால் தெரியுமே?...”

“வசந்தா... நான் உன்னை உன்னை...”

“விசர்...”

“வசந்தா, என்னைக் கலியாணம் கட்டிக்கிறியா?”

“போடா வெளியில .. அடிவரங் சப்போறாய்...” என்று வசந்தி திடுக்கிட்டுக் கத்தினாள்.

“போடர் எண்டிட்டாய்? என்னைக் கட்டமர்ட்டியா?”

“உன்னைக் கட்டுறநேரம் ஒரு மரத்தைக் கட்டலாம்... இப்ப போகப் போறியா? இல்லையா?...”

சுருளி கோபத்துடன் அவளைப் பார்த்தான்.

“நீ மாட்டன் எண்டிட்டாய். பார்ப்பம்.”

அவ்வேளை படலையைத் திறந்துகொண்டு கிட்டினன் வந்தான். நன்கு முறுக்கேறிய உடல்.

“என்ன இங்கு நடக்குது? சுருளியன் என்னவாம்? தங்கச்சி...” என்று அவன் கேட்டான்.

“சுருளியன் கிருளியன் என்று கதைக்காதே .. ஒ சொல்லிப்போட்டன் ” என்றான் சுருளி.

“தம்பி, கோவியாதையடா பெட்டி .. என்ன விசயம்.”

“சும்மா...கிட்டினன்? வசந்தாவோட பேசிக்கொண்டிருந்தான்...”

வசந்தி கோபத்துடன் கத்தினாள்; “கிட்டினன் அண்ணே, உந்த விசரனை இப்ப போகச் சொல்லுங்கோ. இல்லாட்டில் இவர் இப்ப விளக்குமாற்றல வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டுதான் பேசப்போறார்...”

சுருளி கோபத்துடன் திரும்பினான்.

“ஆரடி விசரன்..? நீதான் விசரன்.. உன்ர கொப்பன் விசரன் கோத்தை விசரி.. உன்கொம்மான் விசரன்...”

“ஐயோ...” என்று அலறினாள் வசந்தி.

கிட்டினன் சுருளியின் பிடரியில் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டான்.

“கெதியாப்போடா வெளியில... உன்ர கேச்சிக்காகப் பார்க்கிறன். போடா. ஆக்கள் இல்லாத இடத்தில் வந்து குமர்ப்பிள்ளையோட உவருக்கு ஒரு சேட்டை போடா... சுருளியா.”

சுருளி படலைக்கு வெளியில் வந்து விழுந்தான்.

“கிட்டினா... இரடா... பார்க்கிறன்..... ஆச்சியிட்ட செல்லி...” என்றபடி எழுந்து சென்றான்.

“ங்கச்சி, அம்மான் எங்க?... உது ஒரு விசர்ப்பொடி... நீ கவலைப்படாதே. தோட்டம் கொத்தச் சொன்னவர் மம்பட்டி எங்க? தோட்டத்திலேயே?”

“ஓம்” என்றாள் வசந்தி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு.

“சிங்கப்பூர் ராசைய ஆக்கள் வந்திட்டினமாம்... அவற்றை மகன் குலசிங்கமும் வந்திருக்கிறான்... அவனுக்கு ஒரு கவிணம் ஊரில் செய்துட்டுச் சிங்கப்பூருக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகப் போகினமம்...” என்றான் கிட்டினன்.

“அங்க தான் அம்மா போட்டா... சொந்தக் காரர் தானே...”

கிட்டினன் தோட்டத்திற்குப் போன கையோடு கனகர் வெளியிலிருந்து வந்தார்.

“டேய் கிட்டினா...” என்று குரல் கொடுத்தபடி தோட்டத்திற்குள் நுழைந்தார்.

தோட்டத்தில் மண்ணைக் கொத்திப் புரட்டிக்கொண்டிருந்த கிட்டினன் மண்வெட்டியை வைத்து விட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“ஏன் கத்திறியள்? இஞ்சை தான் நிக்கிறன்... மூலக்கொதியென்று சொல்லப் போகினம்.”

“ஓமடா... ஓமடா... இதவும் சொல்வாய்... இன்னமும் சொல்வாய்... உன்னை எப்ப வரச்சொன்னான்?”

“உங்களுக்குத் தோட்டத்தைக் கொத்தி முடிச்சால் சரி தானே...” என்றபடி அவரிடம் வந்தான். “அது சரி ஐயா, நம்மட தம்பிக்குக் கெதியில ஒரு சலியாணத்தைப் பேசி முற்றாக்கி விடுங்கோ.”

“அண்டைக்கு அன்னமும் இதைத்தான் சொன்னவர்... நினைச்சோனை சலியாணத்தைச் செய்துவிட முடியுமே? சாதகம் பார்த்து சீதனம் பேசி.”

“நன்கொடை வாங்கி... அதுக்கிடையில் விசயம் முத்திப் போகும்.”

“அவருக்கு இப்ப என்ன அவசரம் வந்தது? தங்கச்சிப் பொடிச்சி வீட்டில இருக்கிறாள்? முதலில் அவளுக்கு ஒரு கலியாணம் செய்யாமல்.”

“தம்பியின்ர போக்குக் கொஞ்சநாளாகச் சரியில்ல. அண்டைக்கு ஒரு பொட்டையோட கதைச்சிக்கொண்டு நிண்டவர், கண்டன்.”

“பெட்டையோட கதைக்கக் கூடாதே?... விசர்க்கதை கதைக்கிறாய், கிட்டினா?”

“அதென்னவோ சொல்லிப் போட்டன்.”

“என்ர மருமோனை எனக்குத் தெரியாதே? வெத்திலைக் காம்பைக்கூடக் கடிக்கத் தெரியாத பிள்ளை... நீ ஆரையோ தான் கண்டிருக்கிறாய்?”

“ஐயா... எங்கட தம்பியை எனக்குத் தெரியாதே? இந்த விசயத்தில் ஒருத்தரையும் நம்பக்கூடாது. இரு ஒரு பொல்லாத வியாதி கண்டியனோ? வயது வந்த பிள்ளையள் இப்படித்தான் நடக்கும். நானும் இந்த வீட்டில ஒருத்தன் மாதிரிப் பழகிப் போட்டன். எனக்கும் இந்த வீட்டின்ர நன்மை தீமையில் பங்கிருக்குது... உங்களைப் பிழை சொல்லுறன் எண்டு நினையாதையுங்கோ... ஒரு கலியாணத்தைக் கெதியில முற்றாக்கிறது நல்லது.”

“அதுக்காக இவர் தன்ர எண்ணப்படி ஒருத்தியைக் கட்டிக்கொண்டு வரமுடியுமோ? எளிய வடுவா, வரட்டும்... வரட்டும்... இன்டைக்கு ரெண்டில ஒண்டு பார்க்கிறன்.”

“ஐயா இந்த விஷயத்தில் நீங்கள் கொஞ்சம் பெறுமையாக இருக்க வேணும். காதல் விஷயத்தில் பிள்ளைகள் எப்பவும் பிடிவாதம் கத்தான் இருப்பான்கள். நளந்தான் பொறுமையாக இருந்து விஷயத்தை முடிக்க வேணும், செல்வராசாவின் விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியும் என்று அவருக்குத்

தெரிந்தால் இப்ப கொஞ்சம் நஞ்சம் இருக்கிற பயமும் போயிடும். பெட்டையேட ரகசியமாகக் கதைக்கிறவர், பிறகு பப்ளிக்காகத் தொடங்கிவிடுவார்.”

கனகர் சிந்தனையில் மூழ்கினார்.

(12)

சோளகம் பெயர்ந்தது. பனைகள் தலைவிரித்து ஆடத் தொடங்கின. காவோலைகள் சரசரத்தபடி உராய்ந்தன. பிடி கழன்ற காவோலைகள் நிலத்தில் பெரும் சத்தத்துடன் விழுந்தன.

திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த கனகர் பனை வட்டுக்களைப் பார்த்தார்.

“இதென்ன என்றுமில்லாத புதினமா சோளகம் கெதியில் வந்திட்டுது. பனை ஓலைகள் வெட்டவில்லை கிட்டினனைக் கூப்பிட்டு இன்டைக்கே பனையோலைகளை வெட்டிவிட வேணும், இல்லாட்டில் எக்கணம் சோளகக் காத்துக்குப் பனைகள் பெயர்ந்தாலும் பெயர்ந்து பாரி விழுந்திடும்.”

கனகர் சொல்லி வாய் மூடவில்லை, கிட்டினன் படலையைத் திறந்து கொண்டு வந்தான்.

“உனக்கு நூறு வயசடா, கிட்டினா... இப்பத்தான் உன்னை நினைச்சன்.”

“நினைப்பியள் எண்டுதான் கத்தியும் கையுமா வந்திருக்கிறன். சோளகம் பெயர்ந்திட்டுது, பனையோலைகளை வெட்டி விடப் பிந்திவிட்டம்.”

“நாங்கள் பிந்தவில்லை, காற்றுத்தான் முந்திவிட்டது.”

தளநாரைக் காலில் மாட்டிக்கொண்ட கிட்டினன் பனை மரம் ஒன்றில் ஏறினான். மடிந்து நிலத்தை நோக்கிக் கிடந்த ஓலைகளை வெட்டி வீழ்த்தினான். சரசரவென்று பனையோலைகள் நிலத்தில் விழுந்தன. பனையோலைகள் விழுந்த சத்தத்தில் முற்றத்தில் முடங்கிக்கிடந்த நாய் குரைத்தது.

பனைமரங்களில் கிட்டினன் வேகமாக ஏறி இறங்கினான். சில நேரங்களில் அருகருகாக நின்றிருந்த பனைகளில் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றிற்குத் தாவி ஏறினான்.

“களைச்சுப் போனாய்... தண்ணி குடிச்சிட்டு இனி வெட்டு.”

“இந்த ஒரு பனையிலும் வெட்டிவிட்டு வசறன்” என்ற படி கிணற்றடிக்கு அருகில் நின்றிருந்த பனையில் கிட்டினன் ஏறினான், ஏறிய வேகத்தில் வேகமாக இறங்கி வந்தான்.

“என்னடா, கிட்டினா?”

“நல்ல காலம் ஐயா, குளவிக்கூடு... கருங்குளவிகள்.. பெரிய பலாப்பழம் அளவில் கூடு. காவோலையில் கூடு கட்டியிருக்கினம். கண்டனோ தப்பினன்.”

கனகர் அண்ணார்ந்து பார்த்தார். வெகு நேரத்தின் பின்னர் கூட்டைக் கண்டுபிடித்தார். பலாப்பழம் ஒன்றின் அளவில் அக்குளவிக்கூடு தெரிந்தது. இவ்வளவு காலமும் அது கெரியாமல் போய்விட்டது. மடிந்து கிடந்த காவோலையொன்றில் குளவிக்கூடு இருந்தது. அவர் கிட்டினனைக் கவலையேற்று பார்த்தார். அவர் பார்வையின் அர்த்தத்தை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

“காவோலையில் கூடு கட்டியிருக்குது. காத்தும் வீசுது. ஓலை விழுந்து கூடு சிதைந்தால் கீழ இருக்க முடியாது. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பாம்புக்குச் சரி.”

உண்மைதான். போன வருடம் நுங்குவெட்ட ஏறிய வேலன், பனையில் குளவிக் கூடு இருந்ததைக் கவனிக்கவில்லை. அவை கூட்டமாக அவனைக் கொட்டி விட்டன. பனையிலிருந்து வேகமாக இறங்கி அப்படியே பனை அடியில் மயங்கி விழுந்தவன் தான் பின்னர் எழுவேயில்லை.

“கிணற்றடி கிட்டினா... என்ன செய்யிறது?...”

“சோளகக் காத்துக்கு கலைந்து போகாதுகளே?...”

“நான் நினைக்கவில்லை... ராவைக்குக் கொளுத்துவமே.”

“இப்ப நிலவு ஐயா... கொளுத்த முடியாது... பார்த்துச் செய்வம்... கிணற்றடிக்கு வாறவையிட்ட சொல்லி வையுங்கள்” என்றான் கிட்டினன்.

கூட்டிலிருந்த சில குளவிகள் கலைந்து வானிலி பறந்ததை அவர்கள் கண்டனர்; அவற்றின் பருப்பம் அவர்களுக்குப் பயத்தைக் கொடுத்தது.

அவர்கள் பணையைப் பார்த்தபடி நிற்கும்போது வசந்தி ஓடிவந்தாள். அவள் உடல் பதறியது. கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

“மாமா... மாமா...” என்றாள் விம்மியபடி.

“என்ன பிள்ளை? என்ன...?” என்று பதறிப் போய் கனகர் கேட்டார்.

“நான் வேலி ஓரம் ஆடுகட்டிக் கொண்டிருந்தன், அப்ப ஒழுங்கையில் ஒருத்தன் வந்தான். சிங்கப்பூரிலிருந்து வந்திருக்கிற ராசையான்ற மகன் குலசிங்கம். எளிய பயல். எனக்குச் சைகை காட்டி ஏதோ சொல்லிச் சிரிக்கிறான். மாமா...” என்றபடி வசந்தி அழுதாள்.

“உதுக்கேன் தங்கச்சி, அழுகிறாய்? ஊருலகிலை இப்படித் தான். வடிவான பெட்டையளைக் கண்டால்...” என்றான் கிட்டினன்.

“என்ற மருமோளுக்கு சைகை காட்டினவனோ? எளிய வடுவா... இவரை என்ன செய்கிறன் பார்...” என்று கனகர் கொதித்தார்.

“ஐயா, இதென்ன... இதைப் போய் பெரிசு படுத்திக் கொண்டு... உள்ளை போ பிள்ளை. ஐயா...”

வசந்தி விம்மியபடி உள்ளே சென்றாள், கனகர் வெளியே புறப்பட்டார்.

“ஐயா, சும்மா விசர் வேலை பாராமல் இருங்கோ, இருக்கிற கதையர் காணரது என்று... கதை கட்டிவிடுவான்கள்.”

கனகர் தயங்கி நின்றார்.

“எந்தக் காலத்திலும் இப்படித்தான் ஐயா... குமருகளைக் கண்டால் பொடியன்கள் கை காட்டுவதும் பகிடி பண்ணுவதும்... அதைப் பெரிசரக எடுக்கக் கூடாது... உந்தப் பிள்ளை வசந்தி, ஏன் இப்படிப் பயப்படுகிறதேர்? அண்டைக்குச் சுருளி ஏதோ சொல்லிவிட்டான் என்று அழுதது. இன்டைக்கு இப்படி...” என்றான் கிட்டினன்.

கனகர் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்: வசந்தி பயந்தவள் தான். அதுவும் ஆண்கள் என்றால் அவளுக்குப் பயம். அவள் தாயின் வயிற்றில் இருக்கும்போதே அது நடந்துவிட்டது.

அன்னம் வெளியிலிருந்து வந்தாள். அவள் முகம் மலர்ச்சியால் என்றுமில்லாதவாறு பூரித்து இருந்தது.

“அண்ணை ஒரு விசயம்...” என்றாள் அன்னம் வந்ததும் வராததுமாக.

“என்ன தங்கச்சி?... ”

“உவர் ராசையாண்ணை வசந்தியைத் தன்ர மோனுக்குப் பொம்பிளை கேட்கிறார். நான் உங்களிடம் கேட்டுவிட்டுச் சொல்லுறன் என்று...”

“ஏன் நீயே முடிவு சொல்லியிருக்கலாமே?... ”

கனகரின் குரல் சற்றுச் சூடாக வெளிவந்தது.

“என்டைக்காவது நான் உங்களிடடை கேட்காமல் ஒரு காரியம் செய்தனானே? ஏன் இன்டைக்கு இப்படிச் சொல்லிறியள்?... ”

“என்னைத்தானே நீ இப்ப முடிவு சொல்லும்படி கேக்கிறாய்?... சரி சொல்லுறன்... அந்தக் கர்வாலிக்கு நான் பெண் கொடுக்க மாட்டன்...”

அன்னம் திகைத்துப் போய் விட்டாள். கிட்டினன் இப்படி ஒரு பதிலை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

“அண்ணை... வலிய வருகிற சம்பந்தம்?...”

“இண்டைக்கு என்றை பிள்ளைக்கு வேலியடியில வைச்சுக் கை காட்டியவன் நார்களைக்கு எத்தனை பேருக்குக் கை காட்டுவான்? எத்தனை பேருக்குக் கை காட்டியிருப்பானோ? அப்படிப்பட்ட உவனுக்கு நான் பொம்பிளை தரமாட்டன்...”

கனகரின் வார்த்தைகள் திடமாக வெளிவந்தன:

“ஐயா... வலிய வருகிற சீதேவியை...” என்றான் கிட்டினன்.

“அது எதுவாயிருந்தாலும் இருக்கட்டும். ஆம்புளை என்றால் ஒரு ஒழுக்கம்... பண்பு தேவை. வேலியடியில நிற்கிற முன்பின் தெரியாத் பெட்டைக்குச் சைகை காட்டுகிறவன் ஒழுங்கானவனாக இருக்க மாட்டான். இந்தக் கதையை இதோட விடுவம்... அன்னம்; என்ன உனக்குக் கவலையாக இருக்கோ?...”

“இல்லை அண்ணை, நீங்க சொன்னாச் சரி... எங்களுக்கு நீங்கள் நன்மையைத்தான் செய்வியள்...” என்றபடி அன்னம் வீட்டிற்குள் புகுந்துகொண்டாள்.

“கிட்டினா, தங்கச்சி இப்படிச் சொன்னாலும் என் முடிவில அவளுக்குச் சம்மதமில்லை என்பது அவளின் முகத்தில தெரியுது...” என்றார் கனகர்.

(13)

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புகையிலை வியாபாரி பொன்னுத்துரை வந்திருந்தார். வழமையாக அத்தீவில் புகையிலை கொள்வனவு செய்பவர்களில் அவர் முக்கியமானவர். அவர் லோஞ்சில் இருந்து இறங்கியதும் நேராகக் கனகரின் வீட்டிற்குச் சென்றார்.

“போசுக்காட் கிடைச்சதோ... ..” என்று கனகர் கேட்டார்.

“இரண்டு நாள் பிந்தித்தான் கிடைச்சது... அது தான் உடனே புறப்பட்டு வந்திட்டன்” என்றார் பொன்னுத்துரை.

“கனகர்... இம்முறை எனக்கொரு பத்தாயிரத்துக்குப் பொயிலை கட்டித்தர்?”

“குறைவா இருக்குது... உனக்குத் தீர்த்து வைச்சிருக்கிறதே இப்ப இருபது வரையில் வரும்...” என்றார் கனகர் வியப்புடன்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் பொயிலை இம்முறை விழுந்திட்டுது... போன வரியம் உருளைக்கிழங்கு நடப் பண்படுத்தி வைத்திருந்த தரைகளிலெல்லாம், உருளைக்கிழங்கு விதை சரியர்ன நேரத்தில் வராததால், பிந்தி வந்த கிழங்கும் பழுதாகிவிட்டதால் பொயிலையாக நடட்டிடான்கள். எங்கை பார்த்தாலும் பொயிலை தான்... விலை நல்லா விழுந்திட்டுது. கனக்கக் கட்டி வைக்கத் தயக்கமாக இருக்கிது. இன்னும் விலை விழும்...”

“எனக்கும் தெரியும், பொன்னுத்துரை... இம்முறை நாங்களும் கூடுதலாகத்தான் நடட்டிடம்.”

அவர்கள் இருவரும் வெளியில் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். கனகரின் வீட்டில்தான் பொன்னுத்துரை இன்று சாப்பிடுவார். புகையிலை இன்று தீர்த்துக்கட்டி முடியாவிட்டால் ஒரு நாள் தங்கித்தான் செல்வார். கனகர் யாழ்ப்பாணம் சென்றால் பொன்னுத்துரை வீட்டில்தான் தங்குவார்.

வசந்தியை ஒரு தடவை பெரியாஸ்பத்திரியில் வைத்திருந்த போது, அவர் வீட்டில்தான் தங்கியிருந்தார்கள்.

இரண்டு மணிபோல வெளியில் சென்றவர்கள் திரும்பி வந்தார்கள். அவர்களுடன் கந்தையாவும் வந்தார்.

அவர்கள் சாப்பிட அமர்ந்தார்கள். அவ்வேளை செல்வராசாவும் சங்கத்திலிருந்து சாப்பிட வந்தான். அன்னம் நாள் வருக்கும் உணவு படைத்தான்.

பொன்னுத்துரை கனகரிடம் கேட்டார்.

“அப்ப கனகர், அந்தாள் இன்னமும் வரவில்லை...”

அன்னம் பயத்துடன் கனகரைப் பார்த்தாள்,

“எந்தாள்...” என்று கந்தையர் கேட்டார்.

“தங்கச்சியின்ர புருசன்...” “என்றார் பெண்ணுத்துரை:
“நீ யாழ்ப்பாணத்திற்கு வா. கனகர் இம்முறை எப்படியாவது
தேடிப் பிடிச்சிடலாம்...”

“அதெல்லாம் பிறகு கதைப்பம்..” என்று கனகர் வேக
மாகக் குறுக்கிட்டார்: “சாப்பிடுங்கோ...”

செல்வராசன் தாயை அர்த்தத்துடன் பார்த்தான். அன்னம்
அவனைப் பார்த்துத் திராணி அற்று வெளியில் பார்த்தாள்.

அவர்கள் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்தார்கள்:

திண்ணையில் விரிக்கப்பட்ட பாயில் அமர்ந்தார்கள்.
அன்னம் வெற்றிலைத் தட்டத்தைக் கொண்டு வந்து பாயில்
வைத்தாள்:

“எப்படி அரசியல் நிலவரம்?...” என்று கந்தையர்
பொன்னுத்துரையைக் கேட்டார்:

பொன்னுத்துரை சிரித்தார்: “என்னத்தைச் சொல்லுறது...?
தியாகமனப்பான்மையுள்ள அரசியல் தலைவர்கள் எங்களிடம்
இல்லை. எப்படியாவது தங்கட சீற்றுகளைக் காப்பாற்றிக்
கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காக வாக்குகளை
மக்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களின் வாக்குகளைப் பெற்றவர்
கள்... இப்ப கொடுத்த வாக்குகளை நிறைவேற்ற முடியாமல்
தவிக்கினம்... தலைமை என்பது தியாகத்தின் அடிப்படையில்
அமைய வேண்டும் கந்தையர். எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்
யக்கூடியவன் கர்மராசரைப்போல கலியாணம் செய்யாதவ
னாக... தனக்கென எதுவித சொத்தும் சேர்க்காதவனாக
இருக்கவேண்டும்... அப்பத்தான்... தக்க தலைமை உருவாகும்.”

“ஓம்... ஓம்... இப்ப சலுகைகள் பலவற்றை அனுபவிக்கிற
தால் மறதி வரத்தான் செய்யும். தலைவர்கள் ஒற்றுமை
தொண்டர்கள் அடிபடுகினம். இப்ப கிட்டடியில் அரசியல்
திட்டத்தை எதிர்த்துப் பகிஸ்கரித்த தொண்டர்கள் சிறையில்
அத்திட்டத்திற்குச் சத்தியப் பிரமாணம் செய்த தலைவர்கள்
பாராளுமன்றத்தி... இதுதான் அரசியல்.”

சோளக்காரற்று பலமாக வீசியது. திண்ணையிலிருந்த படியே கனகர் கிணற்றடிப் பனைமரத்தைப் பார்த்தார். குளவிக்கூடும் அதைக் காவியிருக்கும் காவோலையும் சரசரத்து ஆடின.

“என்ன கனகு?...”

“அங்க பார் கந்தையர்... குளவிக்கூட்டை.”

“உதென்ன இவ்வளவு பெரிசாக... ஏன் கொளுத்தாமல் விட்டனி?”

“என்னென்று கொளுத்துறது?... ஏறிக் கொழுத்தப் பயப் படுகிறான்கள்...”

“காவோலையோட விழுந்தால்... கரைச்சல்... சனியன்கள் கொட்டித் தொலைத்து விடுங்கள்... சரியான விசம்.”

பொன்னுத்தரையும் பார்த்தார்.

“என்ற சீவியத்தில் நான் இப்படி ஒரு குளவிக் கூட்டைப் பார்க்கவில்லை, கனகர்.”

“காவோலை இலேசில விழாது போல இருக்குது... பார்... இன்னொரு கங்குமட்டை அந்தக் கர்வேலையை நல்லா மரத்தோடு பிடிச்சிருக்குது... பார்த்தியே?”

இருந்தாற்போல குஞ்சியாச்சி வீட்டிலிருந்து கூக்குரல் ஒன்று கேட்டது.

“கனகு... ஐயோ கனகு... ஓடிவா...” என்று குஞ்சியாச்சி பெருங்குரலில் கூச்சலிட்டாள்.

“குஞ்சியாச்சி... கத்துறா... ஓடியாருங்கோ” என்றபடி அன்னம் குஞ்சியாச்சி வீட்டிற்கு ஓடிச் சென்றாள். கனகரும் விரைந்து எழுந்தார்.

“கொஞ்ச நாளைக்கு முதல் சண்டை பிடிக்கிறியள்... இப்ப” என்றபடி கந்தையாவும் எழுந்தார்.

“இஞ்ச அப்படித்தான்...” என்றபடி கனகர் விரைந்தார்.

குஞ்சியாச்சி ஆட்டுக் கொட்டிலுக்குள் அலமலக்கக் கிடந்தாள். அவள் வளர்க்கிற கடாய் அவளை முட்டி இடித்ததால் அவள் தொடையில் கொம்பு ஏறி இரத்தம் கொப்பளித்தது.

கறுவல் கடாய் மூசியபடி நின்றது. குஞ்சியாச்சியை இடித்ததால் அதன் கொம்புகளில் இரத்தம்.

“ஐயோ... இந்தக் கோதாரிக் கிடாய் இடிச்சிட்டுதடி. அன்னம்... என்ற கால் போச்சது. இரத்தம்.. ஐயோ... நான் என்ன செய்வன்” என்று குஞ்சியாச்சி பெரிசாக ஓலமிட்டாள்.

“நான் அண்டைக்கே சொன்னன் கேட்டியே... இந்தச் சனிக் கிடாயை விற்றுத் தொலை என்று.. கேட்டியே?” என்றபடி கனகர் ஓடிவந்தார். அன்னம் குஞ்சியாச்சியைப் பற்றித் தூக்கிவிட்டாள். இரத்தம் வழிந்தது.

“ஓடிப்போய்.. வண்டில் கட்டிக்கொண்டு வாங்கோ. ஆச்சியை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ப்பம். கெதியா வாருங்கோ..”

குஞ்சியாச்சி பயத்தால் பிதற்றினாள்.

“கனகு... நீதான்ரா என்ற சா வீட்டில் இருக்க வேணும்... என்ற பிள்ளையைத் தவிக்கவிட்டிடாதே...”

குஞ்சியாச்சியை வைத்தியசாலையில் காட்டி மருந்து கட்டி வீட்டில் கொண்டுவந்து விட்டனர்.

“அன்னம், நான் அண்டைக்குப் பேசினதை மனதில் வைச்சிருக்காதே...” என்றாள் குஞ்சியாச்சி. அன்னம் சிரித்தாள்.

(14)

வெள்ளெருக்க மரம் ஒன்று அடி வளவில் ஒங்கி வளர்ந்திருந்தது. அதன் அடி மரத்தைச் சுற்றிச் செடிகொடிகள் பற்றையா வளர்ந்து மூடியிருந்தன. பிரண்டைக் கொடிகள் வேறு அப்புறத்தில் பின்னி வெள்ளெருக்க மரத்தில் ஏறியிருந்தன.

அப்புதருக்குள் இருந்து கொக்கரித்தபடி மாலதியின் வெள்ளைக்கோழி வெளியில் வந்தது, மாலதி அதனைக் கண்டாள்.

அந்த வெள்ளைக்கோழி கன்னிக்கோழி, இன்னமும் ஒரு தடவை கூட முட்டையிடவில்லை. இரண்டு மூன்று நாட்களாக அது கொக்கரித்தபடி வருவதை அவள் கண்டிருக்கிறாள். முந்தாநாள் கிணற்றடியில் வைத்து சேவல் மிதித்தது.

மாலதி வெள்ளெருக்க மரத்தடிக்குச் சென்றாள். ஒரு தடியால் பற்றைகளை விலக்கிப் பார்த்தபோது அடி மரத்துடன் மூன்று முட்டைகள் இருப்பதைக் கண்டாள். அவளது உள்ளம் மகிழ்வால் துள்ளியது. அம்முட்டைகளைப் பக்குவமாக எடுத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தபோது, முற்றத்தில் செகுவரர்சன் நின்றிருந்தான்.

அவள் அவனைப் பார்த்து விக்கித்து நின்றாள். எதிர் பார்க்கவில்லை.

“மாலா, உன் கோழி முட்டை போடுதா?”

“ஓம்”

“சேவல் மிதிச்சால் முட்டை போடும்” என்று அவன் சிரித்தான். அவள் முகம் குப்பென்று சிவந்தது.

“பகிடி தான். ஐயா என்மீது எவ்வளவு நம்பிக்கை வைச்சிருக்கிறார்? அவரை நான் நல்லா ஏமாத்திறன். எங்களுக்கு இருக்கிற கொடர்பு அவருக்குத் தெரிந்தால்?” என்றபடி மாலதி அவனை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

“சந்தேஷப்படுவார், மாலதி.”

“உங்களுக்கு ஐயவைத் தெரியாது. நிச்சயமாகச் சந்தேஷப்படமாட்டார், தனக்குத் தெரியாமல் நான் இப்படி நடந்திட்டன் என்று கேட்ப்படுவார். தன் மானம் மரியாதையெல்லாம் என்னால அழிஞ்சிட்டுது என்று கத்துவார். என்ற சின்னமாமி முந்தி அப்படி நடந்ததுக்காக ஐயா அவவின்ர காலை பொல்லால் அடிச்ச உடைச்சவர், தெரியுமா?”

“எந்த தாய் தேப்பனும் இப்படித்தான் மாலதி. எவரும் காதலை வரவேற்பதில்லை. காதலிதழ்க் கலியாணம் கட்டிக்

கொண்ட தாய் தேப்பன்கூட காதலை வரவேற்பதில்லை, எங்க உன்ர மகள் ஏமாந்து போவாளோ என்ற பயம்.”

“அதுக்கில்லை. தன்ர பிள்ளையளுக்குத் தாங்கள் நல்ல தாய் பார்த்துச் செய்துவைப்பதற்கு முன் அவயினர் எண்ணப் படி செய்யிறகோ என்ற கோபம். ஐயா என்னை எவ்வளவு அன்பாக வளர்க்கிறார், இப்படியென்று கேள்விப்பட்டால்...?”

“நான் உன்னிக்கு அன்பில்லையா, மாலா? என் இதயத்தில் உன்னைத்தவிர வேறு எதுவுமே இல்லை. நீயில்லாமல் என்னால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. இரவும் பகலும் எந்நேரமும் என் உள்ளம் மாலா, மாலா என்று அலறியபடிதான். சாப்பிட மனமில்லை. நீ கூட இருந்து பரிமாறினால் என்ன என்று எண்ணம் வருகிற மாலா. மாலா, ஏன் மாலா நான் என்ன செய்ய? என்னுயிரே உனக்காக ஏங்குது. என் அங்க மெல்லாம் உன்னைத் தழுவுவதற்காகத் துடிக்கிது. மாலா. நீயில்லாமல் எனக்கு ஒரு வாழ்வில்லை என்பதை ஒவ்வொரு கணமும் நான் உணர்கிறன்.”

அவன் வார்த்தைகளில் மாலதி கரைந்துகொண்டிருந்தாள்.

“என்ன பேசிறியள். எனக்கு மட்டும் அப்படியில்லையா? எப்படி எங்கட தெரிடர்பை ஐயாட்ட சொல்லுறது என்று தெரியாமல் தவிக்கிறன். இப்பத்தான் எனக்குத் தெரியுது. தாயில்லாதது எவ்வளவு பெரிய குறையெண்டு. அம்மா இருந்திருந்தால் என் உள்ளத்தைப் புரிந்து கொண்டிருப்பா. புரிந்து கொண்டிருக்காவிடிலும் என் விருப்பத்தைத் தெரிவித்திருப்பன். நீங்களாவது உங்கட அம்மாட்ட சொல்லி எங்கட கலியாணத்திற்கு ஒழுங்கு செய்யுங்கோவன். எவ்வளவு காலம் தான் இப்படி ரகசியமாகப் பயந்து பயந்து சந்திக்கிறது?”

“கெதியில் சொல்லத்தான் போறன் மாலா.”

மாலதி விம்மினாள்;

“கெதியில் சொல்லிப் போடுங்கோ. எனக்குப் பயமாக இருக்குது. அண்டைக்கு நீங்கள் நடந்து கொண்டை எண்ணப் பயமாக இருக்குது, நடுக்கமாக இருக்குது. ஏதாவது பிழையாகி விட்டால்? அதுக்கு முதல், செய்வீங்களா?”

“அப்படியொன்றும் பயப்படாதே.” என்றபடி அவன் மர்லதியின் கரங்களைப் பற்றினான்.

“அங்க ஆரே வரகினம்.” என்றபடி மாலதி பின் வரங்கினாள்.

சுருளி படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான். வரும்போதே பெரிய குரலில் சத்தமிட்டபடி வந்தான்.

“கந்தையாண்ணோய் இருக்கிறாரோ? எட, மச்சான் செல்வராசா, என்ன நீ இஞ்சாலப் பக்கம்? நான் கந்தையாண்ணையிட்ட வந்தனான். ஆச்சிக்குக் கிடாய் இடிச்சிட்டுது. ஆச்சி கையேர்ட கந்தையாண்ணையைக் கூட்டி வரச் சொன்னவ? நான் காதலிக்கிற பெட்டையைத்தான் கட்டப்போறன். ஆனா ஆச்சி பொலிடோல் குடிப்பன் என்றவ: நான் பொலிடோல் வாங்கி வைப்பம் எண்டு கடைக்குப் போனன். இப்ப பொலிடோல் இல்லையாம், என்டெக்க பரவிக்கட்டாம், வாங்கி வச்சிருக்கிறன். ஆச்சி கடுமையாத் துள்ளினா எண்டர் இந்தா குடி என்று தூக்கிக் கொடுப்பன், பாவம் ஆச்சி, என்ன?”

சுருளி ஒரே மூச்சில் சொல்லி முடித்தான்:

“நீ செய்வாய்” என்றான் செல்வராசன் சிரித்தபடி.

“என்ன மச்சான் நீயும் ஆரையோ காதலிக்கிறாயாமே? ஆர் அந்தப் பெட்டை? நல்ல வடிவே... காகிதம் கொடுக்கிறனியே...”

“வா, சுருளி, போவம்: கந்தையாண்ணை இல்லை.”

“வந்தோனை மறக்காமல் சொல்லிவிடுங்கோ: குஞ்சியாச்சி தேடினவ என்று. உந்த முட்டையள் விக்கிறதே?”

மாலதி சிரித்தபடி, “இல்லை” என்றாள்.

(15)

அத்திவிற்குத் தெற்கே சிறியதொரு தீவு இருக்கிறது: அதற்குப் புளியந்தீவு என்று பெயர்: தனித்துப் பிரிந்திருந்

தாலும் இரண்டையும் ஆழம் குறைந்த ஒரு வற்றுக் கடல் பிரிக்கிறது. நூறு யார் தூரத்தான்; அதனால், இரு தீவுகளையும் இணைத்து வண்டிப் பாதையிட்டிருந்தார்கள்.

அத்தீவு முழுவதும் ஒருவருக்கே சொந்தம். அவர் அத்தீவில் எழுந்தருளியிருக்கும் நானேஸ்வரர்; சிறியதொரு கோயில் அத்தீவில் மத்தியில் அமைந்திருக்கிறது. நடராசர் கடலை பார்த்த வாறு அமர்ந்திருக்கிறார்.

புளியந்தீவின் நிலம் முழுவதும் இக்கோயிலிற்கே சொந்தமானது. கோயிலைச் சுற்றித் தென்னந்தோட்டம். அதனை அடுத்திருக்கும் சிறிய நிலத்துண்டுகளில் சிலர் குத்தகைக்கு எடுத்து தோட்டம் செய்து வருகின்றனர்.

புளியந்தீவில் ஒருவரைச் சந்திப்பதற்காகக் கந்தையா சைக்கிளில் புறப்பட்டார். பெருந் தீவைக் கடந்து புளியந்தீவிற்குச் செல்கின்ற பாதையில் ஏறியபோது, முன்னால் சிங்கப்பூர் இராசையா நடந்துபோவதைக் கண்டார். வெள்ளை வேட்டி, நாசனல், கைத்துடி இவற்றுடன் இராசையா நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தார்.

அவர் அருகில் கந்தையா இறங்கினார்.

“என்ன ராசையா... நடையில...”

இராசையா திரும்பிப் பார்த்தார்.

“கந்தையர் நீயா..? உன்னிடம் தான் வர இருந்தன்...”

“என்னிடமோ... புளியந்தீவில் என்னைத் தேடுறியோ...? விடு விடு... நல்லா விடு.. அது சரி இங்கால எங்க?...”

“கோவிலுக்குப் போறன்... வந்ததுக்கு நடராசரிட்ட வர வில்லை..”

அவர்கள் இருவரும் நடந்து சென்றனர். தென்னந்தோட்டம் குறுக்கிட்டது. இராசையா மரங்களைப் பார்த்தார். காய்களுடன் அவை செழித்து வளர்ந்திருந்தன, தூரத்தில் கோயில் கட்டிடம் தெரிந்தது.

“நல்ல இளநீர் இருக்குது... போகேக்க ஐஞ்சாறு வெட்டிக் கொண்டு போகவேணும்...” என்றார் இராசையா.

கந்தையா அவரை வியப்புடன் பார்த்தார்.

“உனக்குப் புனியந்தீவு அப்பனைப் பற்றித் தெரியாது போல இருக்குது...”

“என்ன?...”

“இங்க வாறவை எவரும் தேவையான அளவு இளநீரைப் பிடுங்கி இங்கேயே வைச்சுக் குடிக்கலாம்... ஆனால் ஒரு சின்னத் தேங்காய்த் துண்டைக்கூட இத்தீவிற்கு வெளியில் எடுத்துச் செல்ல முடியாது... அப்படி ஒரு சக்தி.. உனக்குத் தெரியுமே? இங்க இருக்கிற தோட்டங்களில நல்ல வரும்படி வரும்... அந்தக் காசைக்கூட இத்தீவிற்குள்ளேயே சிலவழிக்க வேண்டும்... வெளியில் கொண்டு செல்ல முடியாது... ஒரு முறை அப்படிக் கொண்டு சென்றால் பிறகு அவர் ஓட்டாண்டி தான்...”

“அப்படியே...?”

“அப்படி ஒரு நிலை இச்சிறு தீவிற்கு இருக்குது, ராசையா... இது நடராசரீரின் தீவு, யாரும் அனுபவிக்கலாம்... வெளியில் கொண்டுசெல்லக் கூடாது...”

“எங்கட தீவு பல வழிகளிலும் வித்தியாசமானது...”

“வித்தியாசமானது மட்டுமல்ல... சிறந்ததும் கூட...”

“எப்படி...?”

“எங்கட தீவில் சைவக்காரரைத் தவிர பிற மத்தவர்கள் ஒருவர்கூட இல்லை. சைவக் கோவில்களைத் தவிர வேறொரு கோயிலும் இல்லை. எவராலும் அப்படி நிறுவ முடியவில்லை... எங்கட தீவில் சமயத் தூய்மை இருக்குது. இனத் தூய்மையும் இருக்குது... எங்கட தீவில் இருக்கிற சக்தி வாய்ந்த ஐயனார் போல வேறெங்கு இருக்கிறது? எங்கட தீவிற்குப் பொலிசார் வந்ததில்லை. கொலை கூளவு எங்கட தீவில் நடப்பதில்லை... யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலேயே மிக அமைதியான மக்கள் நாங்கள் தான், ராசையா...” கந்தையாவின் கண்களில் அளவிலர்ப் பெருமிதம் பொங்கியது.

அவர்கள் இருவரும் கோயிலை அடைந்தனர். ஆண்டவனை வணங்கினர்.

ஐந்து தலை நாகத்தின் கீழ் விங்க ரூபத்தில் இறைவன் எழுந்தருளியிருந்தான். கோயிலில் இருந்த குருக்கள் விபூதி தீர்த்தம் வழங்கினார்.

“ஐயா, குடிப்பதற்குக் கொஞ்சம் தண்ணி தாருங்கோ...” என்று கந்தையா கேட்டார்,

“இத் தீவுத் தண்ணியை நீ குடிச்சுப் பார்க்க வேணும், ராசையா... அமிழ்தம் போல இருக்கும். அவ்வளவு சுவை... சுற்றவரக் கடல்.. அப்படியிருக்க இப்படியொரு சிறுதீவில் இப்படி நல்ல தண்ணியிருப்பது அற்புதம் தான்...”

அவர்கள் கோயில் வெளி மண்டபத்தில் அமர்ந்தார்கள்.

“இப்ப சிங்கப்பூரை விட்டிட்டு நீ வந்திட்டியோ? எனிப் போறதில்லையா?”

“அதுதான் யோசிக்கிறன்... நான் இங்க நின்றுகொண்டு மகனை மட்டும் சிங்கப்பூருக்கு அனுப்பலாம் என்று நினைக்கிறன்... முதலில் அவனுக்கு இங்க ஒரு கலியாணத்தப் பார்த்துச் செய்து வைச்சிட்டுப் பார்ப்பம்..” என்றார் கந்தையா.

“ஏன் மச்சான், உனக்குச் சிங்கப்பூரில பொம்புளை கிடைக்கவில்லையே?”

“எனக்கோ?...”

“உன்ர மோனுக்கு ?”

“எப்படியிருந்தாலும் கந்தையா, எங்கட ஊர்ப் பெட்டையள் போல வருமே? நம்மட கந்தப்புராணக் கலாச்சாரம் வருமே? பன்பு .. திறமை... கணவனை மதித்து நடக்கிற குணம்.. கட்டுப்பெட்டியா இருக்கிற குணம்... வருமே?”

“உதெல்லாம் இப்ப இந்தக் காலத்துப் பெட்டையளிட்ட இருக்கோ? அதெல்லாம் மலையேறிப் போச்சது. எங்கட பெட்டையள் உங்கடயாக்களுக்கு நாகரிகம் கற்றுக் கொடுப்பளவை கண்டியோ?”

“எல்லாரையும் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது... நாகரிகம் வரும் மாறும்... நாகரிகமார்க இருக்கிறது குற்றமல்ல. ஆர் சொன்னது? ஆனா அடக்கமாக இருக்க வேணும். உடுப்பு நாகரிகமாக இருந்தாலும் உள்ளம் தமிழ்ப் பண்பர இருக்க வேணும்...”

“அதெல்லாம் பேர்கட்டும்... உன்ர மகனுக்கு எங்கையா வது பொம்பிளை பார்த்து வைச்சிருக்கிறியே?...”

ஐயர் செம்பில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். தண்ணீரை அருந்திவிட்டு, “சேர்க்கான தண்ணீர்...” என்றார் இராசையா.

“எங்கர்வது பார்த்து வைச்சிருக்கிறியே?” என்று கந்தையா மீண்டும் கேட்டார்.

“ஓம் பார்த்துத்தரின் இருக்கிறன். கனகரின்ர தங்கச்சி அன்னம்... அவளின்ர மகள் வசந்தி... நல்ல வடிவான லட்சணமான பொடிச்சி... பொடியனுக்கும் பிடிச்சக் கொண்டுது...”

“அப்ப கனகரிடம் கேட்கவேண்டியது தானே?”

“அன்னத்திட்ட கேட்டன், இன்னமும் பதில் சொல்லவில்லை. ஏனெண்டு தெரியவில்லை. கனகு ஒரு சுடுதண்ணி... சிங்கப்பூருக்குக் கொண்டு போக நான் பிள்ளை வளர்க்கிறேனா என்று கேட்டிட்டால்...?”

“நீ வா, ராசையா இப்பவே நான் எல்லோ முற்றாக் கித் திறன்... நான் சொன்னரில் ஒருக்காலும் தட்டமரீட்டான்...”

“நர்ளைக்கு நல்ல நாள்...போவம்...” என்றார் இராசையா.

(16)

கனகவடிவேலர் எல்லாரையும் நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவர் எதிரில் இராசையா, கந்தையா இருவரும் வாங்கில் அமர்ந்திருந்

தனர். கந்தையா வெற்றிலையில் சுண்ணாம்பைத் தடவி மடித்து வாயில் அத்தக்கிக் கொண்டு கனகரைப் பார்த்தார். திண்ணையின் ஓரமாக அன்னம் நின்றிருந்தாள்.

கனகர் வெகுநேரம் மௌனமாக இருந்தார்:

“என்ன கனகு, சொல்லுறாய்?” என்று கந்தையா கேட்டார்.

‘நீங்கள் எல்லாரும் ஒன்றையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிறியள். ஆனாஊ் என்னால அதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்ல முடியவில்லை. எக்லா ஆம்புளையனும் என்றால் நான் என்ன சொல்ல? அழகான பெண்ணைக் கண்டால் பாக்கச் சொல்லும் என்கிறியள். அழகை ரசிக்கத்தான் வேணும். அதற்கும் ஒரு முறையிருக்குது. பண்பா ரசிக்க வேணும். அதற்காக முன்பின் தெரியாத ஒரு பெண்ணைக் கண்டதும் சைகை காட்டி சேஷ்டை பண்ணக்கூடாது. கண்டதும் ஆசைப்படுவதும் கூடாது. வாழ்க்கைக்கு அது ஒரு போதும் சரிப்பட்டு வராது. ஆசை அறுபது நாள் என்பினம்.’’ என்றபடி கனகர் எல்லாரையும் ஏறிட்டார்,

“கதைச்சு முடிச்சிட்டியா? டேய், மச்சான். இன்னும் இருக்கர் பேச? ஒரு சின்னப் பொடியன் ஏதோ சைகை காட்டிட்டான் என்டதுக்காக ஏதோ கனக்கக் கதையர்தை. உனக்கு இது எங்க தெரியப் போகுது. அப்பு, கட்டடா தாலியை என்றதும் கட்டினமாதிரிதானே? உனக்குத் தெரியுமே? இஞ்சை பார் கனகு, இராசையா உன்ர மருமகளை விரும்பித் தன்ர பிள்ளைக்குக் கேக்கிறான். அதுக்கு நீ சொல்லுற காரணம் சரியில்லை’’ என்றபடி மூற்றத்தில் கந்தையர் துப்பினார்.

“ராசையாவை எனக்கு இன்று நேற்றுத் தெரிந்ததல்ல. ஆனா கந்தையர், வசந்தியை நான் என் மருமகளாக நினைச்சு வளர்க்கவில்லை. என் மகளாக நினைச்சுத்தான் வளர்த்தன். அவளுக்கு ஒண்டென்றால் என்னால உயிர் வாழ முடியாது. கந்தையா...” என்றபடி கனகர் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். அதனைக் கண்ட அன்னம் துடித்துப்போனாள்.

“அண்ணை இடென்ன சிறுபிள்ளை போல ”

“என்னடா கனகு, ஏன் இப்ப கலங்குகிறாய்? இப்ப என்ன நடந்திட்டுது?”

“கந்தையா, அவளைக் கல்யாணம் கட்டிக் கொடுத்து ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் அனுப்பிவிட்டு எப்படி நான் இங்க இருப்பன்? அன்னம் அவளைப் பாரமாகக் கருதுறாள் பேரல இருக்குது. எனக்கு அப்படியில்லை. பெற்ற அவளுக்கு இல்லாத கவலை... ஆனா வளத்தவன் நான். கந்தையா வசந்தியை இந்த ரெண்டு கைகளில் தூக்கி வளத்தன். வளர்த்த பாசம் என்னுடையது, அவள் எனக்குப் பாரமல்ல. பாரமென்றால் கூட அந்தப் பாரச்சமையை நான் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொள்வன்.”

கனகரின் கண்கள் மீண்டும் கலங்கின.

“அண்ணை உனக்கு விருப்பமில்லையென்டால் வேண்டாம். உனக்குச் சமையாக நாங்கள் இவ்வளவு காலமும் இருந்திட்டம். இனியும் இருக்கக் கூடாது என்டுதான்” என்றபடி அன்னம் கண்களைச் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக்கொண்டாள்.

“நீயும் என்னைப் போலத்தான் மச்சான். என்றாலும் சிங்கப்பூர் என்ன இப்ப தூரம் தொலையே? காலமை ஆகாசக் கப்பலில் ஏறினால் பின்னேரம் இங்க நிக்கலாம். ஆனாயாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பஸ் எடுத்து லோஞ்ச் எடுத்து வாறது தான் நேரம் செல்லும்.”

இவ்வளவு நேரமும் மெளனமாக இருந்த இராசையா கனகரைப் பார்த்தார்.

“கனகர், நான் ஒன்று சொல்லுறன் கேக்கிறியளே? சிங்கப்பூரில நாங்கள் இன்னமும் கூடிக் குறைஞ்சா ரெண்டு வரியம்தான் இருப்பம். எல்லாத்தையும் வித்திட்டுப் பிறந்த ஊரோட வர முடிவு செய்திட்டம். கனகு, எனக்கு ஏனோ உன்ர மருமகளைத்தான் என் மருமகளாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதனால் உனக்கு நான் ஒண்டு சொல்லுறன். நீ இந்தக் கலியாணத்திற்குச் சம்மதி. இப்ப உடனை கலியாணம் வேண்டாம். ரெண்டு வரியம் கழிச்சு நான் நிரந்தரமாக இங்க வந்ததும் செய்வம், சரி சொல்

விறியா? நீ சிங்கப்பூரில் இருக்கிற மாப்பிள்ளைக்குப் பெண் தரவேண்டாம். இந்த ஊர் மாப்பிள்ளைக்கே பெண் தா..."

கனகர் வியப்புடன் இராசையாவைப் பார்த்தார்.

"இராசையா, நீ இப்படிச் சொல்லுவாய் என்று நான் நினைக்கேல்லை. விதியை யாரால் மாற்ற முடியும். வசந்திக்கு உன்ர மகன் தான் என்றிருக்கும்போது... சரியப்பா... அப்படியே நடக்கட்டும்."

"அண்ணை..." என்றபடி தமையனை அன்னம் மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்தார்.

"உனக்கு இப்ப சந்தோசம்தானே?"

"அது சரி மச்சான். ஒருக்கா வசந்தியின் விருப்பத்தையும் கேட்பம்..." என்றார் கந்தையா:

கனகர் கந்தையாவைப் பெருமிதமாக ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

"கந்தையா, நீ என்னைப்பற்றி என்ன நினைச்சிருக்கிறாய்? நான் வளத்த பெண் அவள். எனக்கு அவளைத் தெரியும். கல்வியை மட்டும் நான் அவளுக்குப் போதிக்கவில்லை. கந்தையா பண்பை, ஒழுக்கத்தை பெரியாருக்குக் கீழ்ப்படிகிற குணத்தைப் போதித்திருக்கிறன். எண்டாலும் இந்தா: உனக்காகக் கூப்பிடுகிறன். கேள்..." என்ற கனகர் வசந்தியைக் கூப்பிட்டார்.

அவள் தலையைக் குனிந்தபடி வெளியில் வந்து நின்றாள். அவள் உடல் மெதுவாக நடுங்கியது.

"வசந்தி... உனக்கு நான் ஒரு இடத்தில் கலியாணம் முற்றாக்கியிருக்கிறன். சம்மதமா?" என்று கனகர் கேட்டார்.

'மாமா எனக்கு நல்லதையே நீங்கள் செய்வியள்.' என்ற படி வசந்தி உள்ளே சென்றாள். கனகரின் முகத்தில் பெருமிதம் ஆட்சியிட்டது. தன் மீசையை உருவிவிட்டுக் கொண்டார்.

"பாரடா கந்தையா... பார..."

"நீ கொடுத்து வைச்சவன் மச்சான்..."

“கலியாணத்தைக் கெதியில் முடிப்பம்” என்றார் கனகர்:
“அன்னம் கோப்பி போட்டுக்கொண்டு வா...”

அதேவேளை வசந்தி கோப்பியுடன் வந்தாள்.

“சொல்லுறதுக்கிடையில தங்கச்சியே கொண்டந்திட்டுது. முதலில் மாமாவுக்கு, பழைய மாமாக்கு அல்ல, இந்தப் புதிய மாமாக்கு...” என்றபடி கனகர் சிரித்தார்.

வசந்தி வெட்கத்துடன் தலை கவிழ்ந்தாள்,

(17)

ஐயனார் கோயிலில் மாலைப் பூசை நடந்துகொண்டிருந்தது. அன்று வெள்ளிக்கிழமை, ஏராளமான ஊர் மக்கள் கோவிலில் நின்றிருந்தார்கள், அன்று பூசை முடிந்ததும் இரண்டு குழந்தைகள் ஐயனார் முன்னிலையில் விற்கப்பட இருந்தார்கள்.

குழந்தை பிறந்ததும் சாதகம் குறிக்கும் சாத்திரியார் பெற்றாருக்குக் குழந்தை பொருத்தமில்லை என்று ஏதாவது சொல்லி வைத்தால், அக் குழந்தையை ஐயனார் கோயிலிற்கு எடுத்துச் சென்று விற்பார்கள். கோயில் தர்மகர்த்தா அக் குழந்தையை வாங்கி ஏலம் கூறுவார். அங்கு நிற்பவர்கள் ஏலம் கேட்பார்கள். விற்பவரின் வசதியை அவ்வூர் மக்கள் நன்கு அறிந்திருப்பார்கள். அதனால் சிலவேளைகளில் ஏலம் ஆயிரம் ரூபாவையும் எட்டியிருக்கின்றது.

எவ்வளவு ஏலம் போகிறதோ, அவ்வளவு காசைக் கோயிலிற்குக் கட்டிவிட்டுப் பெற்றோர் குழந்தையை மீண்டும் வாங்கிக் கொள்வார்கள்.

ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் கனகர் என்னதான் அலுவல் இருந்தாலும் ஐயனார்கோவில் பூசைக்கு வரத் தவற மாட்டார். அவரும் ஐயனார் பிள்ளைதான். அவரையும் அவர் ஆச்சியும் அப்புவும் ஐயனாருக்கு விற்றுத்தான் வாங்கியிருந்தார்கள்.

அவர் வீற்கப்பட்ட கதை கவையானது.

அவர் பிறந்ததும் நாள்கோள் நிலை பார்த்துச் சாதகம் குறித்த சாத்திரியார் ஐயனாருக்கு விற்று வாங்கினால்தான் வம்சம் தளைக்கும் என்று கூறிவைத்தார். அந்த ஊரில் அவருடைய தகப்பனார் பெரியபுள்ளி. அந்தக் காலத்திலேயே வில் வண்டி வைத்திருந்தவர். சுப்பிரமணியபிள்ளை என்றால் அந்த ஊரில் ஒரு கௌரவம், மதிப்பு. அவர் தன் பிள்ளையை ஐயனாருக்கு விற்கப் பேர்கிறார் என்ற செய்தி ஊரெல்லாம் பரவிவிட்டது.

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை அவர் குழந்தை கனகவடிவேலையும் தூக்கிக்கொண்டு மனைவியுடன் ஐயனார் கேர்விலிற்கு வந்தார். வந்தபோதுதான் தெரிந்தது. ஏலம் கேட்கப் பலர் வந்திருப்பது. நிச்சயம் ஏலத்தின் தொகை ஆயிரக்கணக்கில் ஏறிவிடும் என்பதை சுப்பிரமணியபிள்ளை உணர்ந்தார். அதிக பணத்தை; இழக்க அவர் மனம் இடந்தரவில்லை.

அந்த வெள்ளிக்கிழமை அவர் மகன் விற்கப்படவில்லை.

அடுத்த வெள்ளி, அடுத்த வெள்ளி, இப்படியே ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் கழிந்தது. சுப்பிரமணியபிள்ளையின் ஏலத்தை அதிகரிப்பதற்கெனவே பலர் காத்திருந்தனர்.

ஒரு வருடம் சென்றுவிட்டது. கனகவடிவேலர் ஐயனாரிடம் விற்கப்படவில்லை.

ஒரு நாள் நினையர்ப் பிரகாரமாக ஐயனார் கோவிலிற்கு அவர் குடும்பம் வரநேர்ந்தது. அன்று கோயிலில் எவரும் இருக்கவில்லை.

தர்மகர்த்தாவிடம் குழந்தையைக் கொடுத்து விற்கச் சொன்னார்.

கேட்பதற்கு எவருமில்லை. குழந்தை நூறு ரூபாவிற்கு விலைபோனது. சுப்பிரமணியபிள்ளை தர்மகர்த்தாவிடம் பணத்தைப் பெருமையுடன் கொடுத்துவிட்டுக் குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டார். ஒரு கடமை முடிந்த திருப்தி அவருக்கு. 'ஐயனாரை ஏமாற்றிவிட்டாரே' என்ற ஓர் எண்ணம் அவரின் மனைவியைத் தாக்கி நிலைகுலைய வைத்தது.

கோயிலிலிருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பும்போது, 'தலை வலிக் கிறது: மயக்கமாக வருகிறது' என்று அவர் மனைவி சொன்னாள்.

'அது களைப்பு...' என்றார் சுப்பிரமணியபிள்ளை.

வீட்டிற்கு வந்த மனைவி படுக்கையில் விழுந்தாள்: அவளுக்கு அறிவு நினைவில்லை.

சுப்பிரமணியபிள்ளை செய்யர்த வைத்தியம் இல்லை: தனிப் பாய்க்கப்பல் ஒன்றை ஒழுங்குபடுத்தி ஊர்காவற்றுறைக்குக் கொண்டுவந்தார். அங்கும் வைத்தியர்கள் கைவிரித்து விட்டனர், அங்கிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். அங்கும் கைவிரித்துவிட்டனர் வைத்தியர்கள்.

'இனி எங்களால ஆவது ஒன்றுமில்லை, கடவுளில் பாரம்போடு' என்றனர் ஊரார்.

'ஐயனாரே, என் மனைவியைக் காப்பாற்று' என்று விழிகளில் நீர்மல்க வேண்டுதல் செய்தார் சுப்பிரமணியபிள்ளை.

அறிவு நினைவில்லாமல் மயங்கிக் கிடந்த தர்யின் கழுத்தில் இருந்த தாலிக்கொடியைக் குழந்தை கனகவடிவேலன் பற்றி இழுத்தான். அதனை சுப்பிரமணியபிள்ளை கண்டார்.

'ஐயனாரே, இப்ப இந்த நேரத்திலிருந்து நாளை பன்னிரண்டு மணிக்குள் என் மனைவிக்கு நினைவு வரவேண்டும்: வந்தால், ஐயனே, என் மனைவி அணிந்திருக்கிற இந்த இருபது பவுண் தாலிக்கொடியை உனக்கே கழற்றித் தருவன்.'

அவர் வேண்டுதல் பலித்தது: அடுத்த நாள் அவர் மனைவி சுய நினைவு பெற்றுக்கொண்டாள்.

'ஐயனரை நான் ஏய்க்கப் பார்த்தன்: வட்டியுடன் அப்பன் வசூலித்துக்கொண்டான்' என்றார் சுப்பிரமணியபிள்ளை.

இன்றும் இரண்டு குழந்தைகள் ஐயனாரிடம் விற்கப்படவுள்ளன.

தர்மகர்த்தா ஒரு குழந்தையின் ஆரம்பவிலையாக 'ஐம்பது ரூபா' என்றார்.

“அறுபது” என்றார் கனகர்.

“அறுபத்தைந்து” என்றான் கிட்டினன்.

“நூறு” என்றான் சுருளி. சுருளிக்கு இது ஒரு வினையாய்ட்டு. வெகுவேகமாக ஏலத்தை ஏற்றிக்கொண்டு போவான்.

“கண்டபடி கேளர்தயடர் சுருளி, பர்வம்” என்றான் கிட்டினன்.

முதல் ஏலம் இருநூற்றி ஐம்பதில் வந்து நின்றது. இரண்டாம் ஏலம் நானூறில் நின்றது. கோயில் குருக்கள் சுருளிக்கு மோதகம், வடை, புகைக்கட்டி என்பன கொடுத்தார்.

கோயிலிலிருந்து திரும்பி வரும்போது சுருளியுடன் கிட்டினன் கூட வந்தான்.

“டேய், தம்பி சுருளி” என்று கிட்டினன் கூப்பிட்டான்.

“உன்னோட எனக்குக் கதையில்லை, சுண்டியோ? நீ அண்டைக்கு என்னைக் கழுத்தில கை வைச்சுத் தள்ளிவிட்டனி. நான் ஆச்சியிட்டை சொல்லியிருக்கிறன். உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்.”

“கோவியாதை தம்பி, சுருளி. அண்டைக்கு நான் சும்மா சும்மா தள்ளிப்போட்டன். அதுக்குக் கோவிக்கிறதே? உனக்கு ஒரு புதினம் தெரியுமே?”

சுருளி அடங்கா ஆவலுடன் கிட்டினனைப் பார்த்தான்.

“என்ன புதினம்? ஆரும் மருந்து குடிச்சிட்டினமே?”

“அதில்லை, வேறே ஒரு விசயம். வசந்தாவைப் பற்றிய விஷயம்.”

“வசந்தாவேர் அவ என்னைப்பற்றி ஏதாவது கூறினவவோ?”

“அவவுக்குக் கலியாணம் எல்லே நிச்சயமாயிட்டுது. தம்பிக்குத் தெரியாதே?”

சுருளி கவலையுடன் நம்பாதவன் போலப் பார்த்தான்.

“நீ கிட்டிணன் பெர்ய் செர்ல்லுறாய்? அவவுக்கு என்னீல தர்ன் விருப்பம்.”

“அதேதேர், அவவுக்குக் கலியர்ணம் நிச்சயமர்கிவிட்டுணு”

“பெர்ய் செர்ல்லுறாய்”

“உண்மையாத்தான், உன்ர ஆச்சியாணை.”

“எங்கை?” என்று குரல் கலங்க சுருளி கேட்டான்,

“சிங்கப்பூர் இராசையாண்ணையின்ர மேர்ன் குலசீங்கத் துக்கு எல்லாம் பேசெச் சரியாய்ப் போய்ச்சுது.”

சுருளி விம்மினான்.

“அழாதை தம்பி” என்று ஓளனம் செய்தான் கிட்டிணன்

(18)

சனிக்கிழமை அதிகாலை இறங்குதுறையில் இராசையா நின்றிருந்தார். காலை ஏழுமணியர்கியும் லோஞ்சைக் காண வில்லை. ஆலமரத்திற்குக் கீழே நின்றபடி கடலைப் பரிர்த்து ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்து நின்றிருந்தார்.

அவர் இத் தீவில்தான் பிறந்தார், வளர்ந்தார். சிங்கம் பூருக்குத் தொழிற் தேடிப் போய் உழைத்து வந்தார். இய் போது தான் இத்தீவின் அழகும் அமைதியும் தெரிகின்றது. கார்களும் சத்தங்களும் நிறைந்த நகரப்புறங்களுக்கும் அமைதியும் எழிலும் நிறைந்திருக்கும் இத்தீவிற்கும் இடையில் தான் எவ்வளவு வித்தியாசம்.

மனிதனுக்குத் தேவையானது நிம்மதி. அது நகரங்களில்லை. அமைதி நிறைந்த இத்தகைய கிராமப்புறங்களில் தான் இருக்கின்றது.

கடலில் மீன்பிடி வள்ளம் ஒன்று வீரெந்து சென்றது.

“நீங்க தான் சிங்கப்பூர் இராசையாண்ணையோ?”

குரல் கேட்டு அவர் திரும்பிப் பார்த்தார்: சுருளி நின்றிருந்தான்.

“ஓமோம். தம்பி, யார்?”

“நான் தான் சுருளி. குஞ்சியாச்சி, அதுதான் பொன்னம்மா, சீனியற்ற பொன்னம்மா, அவவின்ர மோன், சுருளி. கந்தசாமி தான் என்ற சரியான பெயர். உவங்கள் சுருளியென்று மாத்திப்பேட்டான்கள். நீங்கள் நல்ல குடும்பத்து ஆக்கள் என ஆச்சி சொல்லுவ. உங்களுக்கு ஆச்சியைத் தெரியுமே?”

“தெரியாமல். பொன்னம்மாக்காவைத் தெரியாதே? இப்ப எப்படி இருக்கிறா?”

“நல்லா இருக்கிறா. ஆடுகள் வளக்கிறா, அவவால இப்ப ஏலாது. அண்டைக்கும் கனகரம்மர்னோடை இறந்த போர்: சண்டை.”

“கனகரேர்டையோ? என்ன சண்டை?”

இராசையர்வின் குரலில் ஆவல் தெரிந்தது.

“அவரோட நெடுகச் சண்டை தான். ஆட்டுக்கடாய் போனாச்சண்டை. எல்லாத்துக்கும் சண்டை, பழைய கோபம். அது தான்.”

“பழைய கோபமோ? அதென்ன தம்பி?”

“கனகரம்மான் தன்ர மருமேர்ளுக்கு அது தான் வசந்திக்கு என்னைக் கட்டிவைக்க ஆச்சியைக் கேட்டவர். ஆச்சி மறுத்திட்டா.”

“ஏன் மறுத்தவ? நல்ல சாதி சனம். கௌரவமான குடும்பம், சீதனம் இல்லை எண்டே?”

“ஆச்சி. சீதனம் ஆருக்கு வேணும். வசந்தியின்ர தாய்க் காரி சரியில்ல, நடத்தை கூடாது. இவவின்ர நடத்தை சரியில்ல எண்டுதான் புரியன்காரன் இவவை விட்டிட்டு ஓடினவனாம், இந்த ஆட்டக்காரியின்ர மோளைச் செய்யிறதோ என்று தான் கோபம். ஊரெல்லாம் தெரிஞ்ச விசயம் இது,

ஒருத்தருக்கும் சொல்லிப்பேர்டாதையுங்கோ. புரியன் ஓடின பிறகுதான் வசந்தர் பிறந்தவளாம். அவயள் சரியில்லாத ஆக்கள்.' என்றான் சுருளி.

இராசையா வியப்புடனும் திகைப்புடனும் சுருளியைப் பார்த்தார்.

கடல் நீரைக் கிழித்தபடி லோஞ்ச வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

“யாழ்ப்பாணத்துக்கோ போறியள். அந்தா லோஞ்ச வருகுது.”

“இல்லை. சும்மா நிக்கிறன்.” என்றார் இராசையா மனச் சமையுடன்.

(19)

கந்தையா வீட்டின் வளவுப் படலையைத் திறந்து கொண்டு குஞ்சியாச்சி உள்ளே நுழைந்தாள். இன்றைக்கு எப்படியாவது கந்தையாவைப் பிடித்துவிட வேண்டும். சுருளியின் போக்கு தாய்க் கிழவிக்குச் சில நாட்களாகப் பிடிக்க வில்லை.

கலியாணம் கட்டுற வயதாகிவிட்டது, வயதுக்குரிய குணம்; கெதியில் ஒன்றை முற்றாக்கி வைத்துவிடவேண்டும் என்பது குஞ்சியாச்சியின் தீரமரணம். கந்தையாவை வரச்சொல்லி எவ்வளவோ ஆட்களை அனுப்பியும் கந்தையா வரவில்லை.

“தான் கொண்டுவந்த சம்பந்தங்களையெல்லாம் தட்டிக் கழித்துவிட்டன் என்ற கோபமாக்கும்” என்றெண்ணிய கிழவி கந்தையாவை எப்படியாவது பிடித்து ஐப்பசிக்குள் சுருளிக்குக் கலியாணத்தை முடித்துவிட வேண்டும் என்ற முடிவுடன்தான் புறப்பட்டு வந்தாள்.

கடாய் இடித்த கால் நேர் இன்னமும் முற்றாக மாறிவிட வில்லை.

“கந்தையா... கந்தையா... இருக்கிறியோ?” என்று கேட்டபடி முற்றத்திற்கு வந்தாள், குஞ்சியாச்சி. ஒருத்தரையும் காணவில்லை.

சற்று முற்றும் பார்த்தாள். கிணற்றடியில் மாலதி ஒரு கிழுவ மரத்தைப் பற்றியபடி நிற்பது தெரிந்தது. குஞ்சியாச்சி வந்ததை அவள் காணவில்லை.

அடிவயிற்றை ஒரு கையால் அமுக்கிக்கொண்டு மாலதி ஓங்காளித்துச் சத்தி எடுப்பதை குஞ்சியாச்சி கண்டாள்.

“என்னடி பிள்ளை?” என்று கேட்டபடி குஞ்சியாச்சி மாலதியை நெருங்கினாள்.

மாலதிக்கு அப்போதுதான் குஞ்சியாச்சி வந்திருப்பது தெரிந்தது.

“சத்தி வருகுது, ஆச்சி...” என்றாள் வயிற்றை அமுக்கிக் கொண்டு. மீண்டும் ஓங்காளித்தாள்.

“இரு பிள்ளை, ஏதாவது கண்டது சர்ப்பிட்டியே, காலமை...?”

“இல்லை...”

“பித்தமாக்கும்.. அப்படியும் தெரியவில்லை... ஏன் பிள்ளை. சத்தி வர்றதுபோல ஓங்காளிக்குதே?”

“ஓம்...”

“வாய் கைக்குதே?...?”

“ஓம் தலையும் சுத்துது”

குஞ்சியாச்சி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். மாலதியைத் தலையிலிருந்து கால்வரை பார்த்தாள். அவள் மனதில் அனுபவச் சந்தேகங்கள் குமிழிட்டன.

“உனக்கு இம்முறை தீட்டு வந்திட்டுதோ பிள்ளை...”

துடித்துப் போய் மாலதி, குஞ்சியாச்சியைப் பார்த்தாள். கிழவியின் கண்களைச் சந்திக்க முடியாது மாலதியின் விழிகள் சேரர்ந்தன.

தள்ளாடி நடந்துபோய் வீட்டுத் திண்ணையில் பெர்த் தென இருந்தாள் மாலதி.

குஞ்சியாச்சி அவளைத் தொடர்ந்து முற்றத்திற்கு வந்தாள்.

“சூடா ஒரு தேத்தண்ணி பேர்ட்டுக் குடி பிள்ளை... சரியாகிவிடும்... அப்பு எங்க?”

குஞ்சியாச்சியை மாலதி ஆத்திரத்துடன் பார்த்தாள்.

“வெளியில பேசட்டார்...”

“உவனைச் சந்திக்க முடியாதா இருக்கிது... ஒருக்கா வந்ததும் என்னை வந்து பார்க்கச் சொல்லிவிடு பிள்ளை... நான் வாரன்...”

மாலதி வெகு நேரம் அப்படியே விக்கித்துப்போய் இருந்தாள். உடல் நடுங்கியது; உள்ளம் அலறித் துடித்தது.

அம்மன் கோயில் முகப்பில் கந்தையாவைக் குஞ்சியாச்சி சந்தித்தாள். வெயிலில் பதைபதைக்க குஞ்சியாச்சி வருவதைக் கண்ட கந்தையா சைக்கிலில் இருந்து இறங்கி அவளருகில் வந்தார்.

“என்னனை... வெயிலுக்க திரியறாய்...?”

“உன்னட்ட தான் போட்டுவாரன்...”

“என்ன விசயம்?...?”

“என்ர விசயம் இருக்கட்டும். அதுக்கு முதல் உனக்கொரு விசயம், உன்ர வீட்டு விசயம் சொல்ல வேண்டும்... இப்படி ஆலடி நிழலுக்கு வா...”

மர நிழலிற்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

(20)

“தம்பி இராசையா...” என்றார் கனகர்.

“ஏன் இப்படிப் பேசுகிறியள்?” என்று கவலையுடன் அன்னம் கேட்டாள்.

“என் மகன் படிச்சவன், சொத்துக்காரன்...”

“ஓம் அதில இப்ப என்ன சந்தேகம்?” என்று எரிச்சலுடன் கனகர் கேட்டார்:

“அப்படிப்பட்ட என் மகனுக்கு எவ்வளவு சீதனத்தோடு பொம்பிளை எடுக்கத்தக்கதாக இருக்க நான் ஏன் இங்கை பெண் கேட்டு வந்தன்? எதுக்காக வந்தன்? மூன்று பரப்புக் காணிக்கும் மூவாயிரம் நகைக்கும் ஆசைப்பட்டா?”

“இல்லை இராசையா, வசந்தியை உம் மகன் விரும்பி விட்டான் என்றதுக்காக வந்தீர்?”

“வசந்தியை அவன் விரும்பிவிட்டான், அவன் ஆசையை வீணாக்கக்கூடாது என்றதுக்காக மட்டும் நான் வரவில்லை. கனகர், அவன் வேறு யாரையாவது விரும்பியிருந்தால் கலியாணத்துக்கு ஒப்புக்கொண்டிருக்க மாட்டன். காதலும் கத்தரிக் காயும் தான்... உடல் அழகைப் பார்த்து ஆசைப்படுவதற்குப் பெயர் இந்தக் காலத்தில் கர்தல், அப்படி இருக்க நாம் உம் முடன் சம்பந்தம் வைக்க ஆசைப்பட்டது எதுக்கு? உங்களுக்கு காகக் கனகர்... கனகர் கௌரவமான குடும்பத்தவர், மானம் மரியாதைக்குப் பயந்த மனிசன், என்றதுக்காகத்தான்.”

“இப்ப அதில என்ன குறைஞ்சிட்டுது இராசையா?”

“நீங்கள் வேண்டுமென்று சில விசயங்களை மறைச்சிட்டியாள்?” என்றபடி இராசையா அன்னத்தைப் பார்த்தார்:

“ஆரோ கல்லுக் குத்திப்போட்டினம்” என்றாள் அன்னம் கலங்கியபடி:

“எதை இராசையா, மறைச்சம்? அப்படி எதையும் மறைச்சதாகத் தெரியவில்லை. எங்கட வறுமையை மறைச்சமா? எங்களிட்ட மறைக்கிறதுக்கு எதுவுமில்லை... எதுவுமேயில்லை”:

“பலவற்றை மறைச்சிட்டியாள், இப்ப கூறுங்கள் கனகர், வசந்தியின் தகப்பன் எங்க? வசந்தியைப் பெத்தவன் யார்?”

இராசையாவின் வார்த்தைகள் கூர் கருக்காக அவர்களை வெட்டியது. அன்னம் திகிலுடன் தமையனைப் பார்த்தாள்,

கனகர் அமைதியர்கீ சொன்னார்; “வசந்தியைப் பெத்தவன் எப்பவோ செத்திட்டான்.”

“ஐயோ...” என்று அன்னம் வீரிட்டாள்;

இராசையர் ஏனெனமாகச் சிரித்தார்;

“கனகர் பெர்ய்யும் சொல்வார் என்று எனக்கு இன்டைக் குத்தான் தெரியும். கனகர் தம் சமுகம் சில கட்டுப்பாடுகளை யும் சம்பிரதாயங்களையும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. கணவனை இழந்த பெண்கள் தாலிக்கொடி போடுவதில்லை. பெர்ட்டு போடுவதில்லை. உமது தங்கச்சி மட்டும் இவற்றை அணிந்து கொண்டிருக்க...”

அன்னம் வீரிட்டுக் கத்தினாள்: “ஐயோ, அவர் சர்க வில்லை... உயிரோடு இருக்கிறார்.”

“அன்னம்” என்றபடி கனகர் எழுந்தார்; பின்னர் அப் படியே அமர்ந்துவிட்டார்;

“எங்க இருக்கிறார், ஆரேட்ட இருக்கிறார்? எனக்கு அது ஒன்றும் தெரியவேண்டாம். ஒன்றே ஒன்று மட்டும் தெரிந் தால் போதும். ஏன் அவர் தன் குடும்பத்தைத் தவிக்கவிட்டு ஓடிப்போனார்? கட்டிய மனைவியையும் அருமைக் குழந்தை களையும் கைவிட்டு ஏன் ஓடினார்? ஊரார் சொல்வதைப் போல...”

இராசையர் வார்த்தைகளை முடிக்கவில்லை. கனகர் வேக மாகக் குறுக்கிட்டார்:

“ஊரார் என்ன சொல்லினம்? ஊர் நூறு சொல்லும். நாங்கள் அமுதால் சிரிக்கிற ஊர், சிரித்தால் திட்டுகிற ஊர்...? எதைத்தான் சொல்லாது? ஊரைப்பற்றி எனக்கு அக்கறை யில்லை.”

“ஆனா ஊர் உங்களைப்பற்றி அக்கறைப்படுகுது, ஊர் வாயை உலைமூடிகொண்டு மூடப்பார்க்கிறியள்? முடியவில்லை கௌரவமான என் பையனை உங்கள் குடும்பத்தில் மள்ளாது காப்பற்றியது இந்த ஊர்தான்.”

கனகரின் விழிகள் சிவந்தன. ஆத்திரத்துடன் இராசையாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“இராசையா, உம்முடைய மகனைத்தான் கலியாணம் முடிப்பன். இல்லையென்றால் சாவன் என்று எங்கட பெட்டை நிக்கவிஷலை. நீராகத்தான் கலியாணம் பேசி வந்தீர். இப்ப நீராகத்தான் கௌரவப் பிரச்சினை பேசுகிறீர், உமது பணச் செருக்குப் பேச வைக்கிறது. இராசையா, ஊர் ஏதோ எங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது என்றீர்? அதை ஒருக்காச் சொல்லுமன்?”

“அதை நானேன் கூறுவான்... அந்தப் பரிசுகேட்டை.”

“எங்கட குடும்பத்தில் அப்படி என்ன பரிசுகேட்டை அவர் கண்டிட்டார் என்று ஒருக்கா கேளுங்க அண்ணை” என்று அன்னம் ஆத்திரத்துடன் கேட்டாள்.

“சொல்ல எனக்கொரு பயமுமில்லை. உம்முடைய தங்கச்சியின் புரியன் இவ்வின்ற நடத்தை சரியில்லை என்று ஊரை விட்டு ஓடிவைனாம், இப்ப ஆரேசுடையோ சீவிக்கிறானாம்.”

“ஐயோ ஐயனாரே... இதையும் கேட்டுக்கொண்டா இருக்கிறாய்?” என்றபடி தலையில் அறைந்துகொண்டு அன்னம் அழுதாள்.

“இராசையா...” என்று கனகர் வெகு அமைதியாக அழைத்தார்: “இப்படி நீர் கூறிய பிறகும் நான் அமைதியாக இருக்கிறேன், ஏன் தெரியுமா? எனது அவசரத்தினால் வாழ்ப்போகிற ஒரு பெண்ணின்ர வாழ்வு வீணாகக்கூடாது என்பதற்காக. நீர் படிச்சனீர், ஊர் உலகம் தெரிஞ்சனீர், உலகத்தில் களவு, கொலை, குடி, காமம், பௌய என்பன கொடிய பாவங்களல்ல. ஆனா ஒரு பெண்ணின் மீது சுமத்தப்படுகிற வீண் பழி இருக்கிறதே அதைவிடக் கொடிய பழி பாவம் வேறில்லை, வீண் பழி கேளாமல் தூய்மையாக வாழ்ந்து முடிப்பதுதான் பெண்ணின் வாழ்வும் பயனும், இராசையா, அதையும் ஆராய்ந்து பாராமல் வீண் பழி சுமத்திவிட்டீர்.”

“உசிரேட்ட இருக்கிற தகப்பனை இல்லையென்றியள், ஆராயாமல் கூறுகிறன் என்றால் நீங்கள் சரியான விளக்கத்தைத் தாருங்களேன்.”

“அதை மட்டும் தயவுசெய்து கேளாதையும்.”

“அப்ப இந்தக் கலியாணமும் நடக்காது. ஒழுக்கம் கெட்ட ஒருத்தியின் மகளை என் மருமகளாக ஏற்க நான் தயாராக வில்லை.”

“ஐயோ... ஐயனாரே” அன்னத்தின் குரல் பெரிதாக ஒலித்தது.

“மிகவும் நல்லது இராசையா. நீராகவே வந்தீர், நீராகவே போகிறீர். காரணம் சொன்னாப் போல இந்தக் கலியாணம் நடக்கப் போவதில்லை. ஏனெனில் நீர் மனிதரல்ல.”

இராசையா கோபமர்க வெளியேறிச் சென்றார்.

(21)

வசந்தி குமுறிக் குமுறி அழுதாள்.

“வசந்தி” என்று அன்னம் அவளை அன்பாக அழைத்தாள்.

“அம்மா” என்றபடி வசந்தி விக்கினாள்.

“பெண்ணாகப் பிறக்கிறதே பாவம், அம்மா... என்ற பழி உன்னையும் சூழ்ந்திட்டுது, வசந்தி.”

“அம்மா, இந்தக் கலியாணம் நடக்கவே நடக்காதா?”

அன்னம் வியப்புடன் மகளைப் பார்த்தாள்.

“வசந்தி...?”

“இவரைத்தான் செய்ய வேணும் என்று நான் ஒருக் காலும் ஒற்றைக் காலில நிக்கவில்லை. அம்மா, எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டு முற்றாக்கினீர்கள், இப்ப பேரிடியாக நடந்திட்டுகே? என் மனசில் உங்களுடைய அனுமதியின் பேரில் தான் அவர் அமர்ந்தார். இப்ப எப்படி அவரைத் தூக்கி எறிய என்னால முடியும்?”

வசந்தியின் விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்தது.

“வசந்தி விதியென்று ஒன்றிருக்கிறதே?”

“எல்லாவற்றிற்கும் விதியைச் சாட்டுச் சொல்லாதீர்கள்; முழுவதையும் நான் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தன். ஏன் உண்மையை மறைச்சியள்? ஊரெல்லாம் கொழுந்துவிட்டெரி கிற தீயைச் சீலையசல மூடப்பாக்கிறியள்? முடியுமா அம்மா?”

“வசந்தி... நீ கூடவா?”

வசந்தி துடித்துப்போய்த் தாயைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

“இல்லை அம்மா இல்லை. என்னைப் பெத்த தாயை நான் ஒருக்காலும் ஒழுக்கம் தவறியவள் என்று கூறமாட்டன், நம்பவும் மாட்டன். நெருப்பில் ஒரு போதும் தூசு படிவதில்லை. அம்மா, உனது தவ வாழ்க்கையை ஒரு போதும் நான் சந்தேகிக்க மாட்டன். எங்களை வளர்த்து ஆழாக்குவதற்கு நீ அனுபவித்த கஷ்டங்களை நான் கூட இருந்து பார்த்திருக்கிறன். உன்னை நீயே மெழுகுவத்தியாக அழித்துக் கொண்டாய், நான் உன்னை நம்புறன் உலகம் நம்ப வேண்டுமே?”

“வசந்தி...”

“அம்மா பெத்த தாய் மீது அவநம்பிக்கை கொள்கிற நிலை எனக்கு வரவேண்டாம், என்னைப் பார் அம்மா, என் முகத்தை நன்றாகப் பார். ஐயா எங்கே? நீ முந்திக் கூறியது போல சித்தப்பிரமையில் தான் எங்களைவிட்டு ஓடினாரா?”

“வசந்தி...”

“வசந்தி” என்று பலமாக அழைத்தபடி கனகர் வந்தார்: “வசந்தி, இவ்வளவு காலமும் வராத சந்தேகம் உனக்கு இப்பமட்டும் ஏன் வந்தது?”

அன்னம் குமுறிக்க குமுறி அழுதாள். கனகர் பிரமை பிடித்த வராக நின்றிருந்தார்.

அவ்வேளை, வெளியில் “ஐயோ என்னைக் காப்பாத்துங்கள்” என்ற ஒரு கூக்குரல் எழுந்தது. மர்லதி தலைவீரி கோல

மாக அவர்கள் வளவிற்குள் ஓடி வந்தாள். அவர்கள் முற்றத் திற்கு விரைந்து வந்தனர்.

“மாலதி, என்னடி?” என்று வசந்தி கேட்டாள். அவள் கோலம் அவர்களின் துயரத்தைச் சில கணங்கள் மறைத்து விட்டது. மாலதி ஓடி வந்து அன்னத்தின் கால்களில் விழுந்தாள்.

“அம்மா, என்னைக் காப்பர்த்துங்கள்... என்னைக் கை விட்டுவிடாதீர்கள்” என்றபடி அழுதாள். குலங்கிக் குலங்கி அழுதாள்.

“எழும்பு பிள்ளை. ஏன் அழுகிறாய்?” அன்னம் அவளைப் பற்றித் தூக்கினாள்.

“மாலதி, என்னடி நடந்தது?” என்று வசந்தி அவளை உலுப்பிக் கேட்டாள்.

“வசந்தி, ஐயா என்னை வெட்டுறன் என்று கொடுவாக் கத்தியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவாறார். அங்க பார்... அங்க பார்.”

கந்தையா வேகமாகப் படலையைத் தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே ஓடிவந்தார். அவர் வலக்கரத்தில் கொடுவாக்கத்தி ஒன்று. கந்தையாவின் குடுமி அவிழ்ந்து கிடந்தது. மூச்சிரைத்தது. கந்தையாவின் பின்னால் ஊரே ஓடிவந்தது. கிட்டிணன், செல்வராசா, சுருளி ஆகியோரும் ஓடி வந்தனர். இராசையா வும் பின்னால் வந்தார். கனகரின் வீட்டு முற்றத்தில் ஊரே திரண்டிருந்தது.

“டேய், கந்தையா உதென்ன வேலையடா? கத்தியும் கையுமாப் பெத்த மகளைத் துரத்திக் கொண்டு வர்றாய்?” என்று கேட்டபடி கனகர் கந்தையா அருகில் வந்தார்.

“அவள் எங்க, கனகர்? என்ற குடும்ப மானத்தைக் கெடுத்த அவள் எங்க? ஒரே வெட்டில் அவளை முடிக்கிறன்” என்றபடி கந்தையா முன்னால் பாய்ந்து வந்தார்.

“டேய், கிட்டிணர், பிடியடா, கந்தையர்வை இறுக்கிப் பிடி.”

கிட்டினன் ஓடி வந்து கந்தையர்வைக் கட்டிப்பிடித்தான்.

“என்னை விடு, கனகர், டேய் கிட்டினர் என்னை விட்டார், உவளை உசிரோட விடக்கூடாது” என்றபடி கந்தையர் திமிறினார்.

இராசையர் அவர் முன் வந்தார்.

“இதென்ன வேலை கந்தையர்? கொடுவாக் கத்தியைத் தர, இப்ப என்ன நடந்திட்டுது?”

கிட்டினன் பலரத்கர்மமாகக் கொடுவாக்கத்தியைப் பிடுங்கிக் கொண்டான்.

“டேய் கந்தையர், என்ன நடந்தது?”

“என்ன நடக்க வேணும் கனகர், எல்லாம் நடந்து போச்சுது. இன்றைக்கு இவளை வெட்டிச் சரித்துப் போட்டு நாணம் வெட்டிக்கொண்டு சாகிறன். உலகத்தில மானம்தான் பெரிது கனகர். மானம் கெட்ட வாழ்க்கை ஒரு வாழ்க்கையே? தாயில்லாப் பெண்ணென்று எவ்வளவு செல்லம் கொடுத்து வளர்த்தன்? அது எனக்கே தலையில் கொள்ளி வைச்சிட்டுது, கனகர்... என்னை ஒருத்தரும் தடுக்காதையுங்கே. கிட்டினர் அந்தக் கத்தியைத் தாடார், உன்னைக் கும்பிட்டன் தாடார்” கந்தையர் அழுதபடி குமுறினார்.

“கந்தையர், நான் சொல்லுறதை அமைதியாகக் கேள்” என்றபடி கனகர் கந்தையர்வின் தேரளில் கரம் பதித்தார்,

“எனக்கு இனி அமைதி சுடலையில்லாதான் கனகர்.”

“பெத்த தேப்பனே மகளை வெட்டுற அளவுக்கு வந்திட்டுது என்றால் விசயம் பெரிசுதான். ஆத்திரம் அறிவை மறைச்சிடும் கந்தையர், கொஞ்சம் அமைதி கொள். குழந்தைபோல அழாதை. விசயத்தைச் சொல்” என்று கனகர் அனுதரபத்துடன் கேட்டார்.

கந்தையர் கனகரை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“அதை எப்படிச் சொல்லுவன் கனகர்? உவளை நான் வளர்த்த வளர்ப்பென்ன? கனகர், எந்த ஒரு தேப்பனுக்கும் இப்படியொரு நிலை வரக்கூடாது.”

“என்னப்பா, நடந்தது?”

கந்தையா அழுதபடி சொன்னார்:

“உவள் புள்ளைத்தாச்சி கனகர். என்ர குடும்பத்திற்குப் பழி வந்திட்டுது. இனி நானேன் இருப்பான். உவளையும் அழிச்சிட்டு நானும் அழியப்போறன்.”

அவ்விடத்தில் வியப்புடன் கலந்த ஒருவித அமைதி ஒரு கணம் நிலவியது.

“கந்தையா, உலகத்தில இது நடக்காததே? நடந்திட்டுது: நடக்கவேண்டியதைப் பாரர் ஆர் பொடியன் என்று அறிந்து ஒப்பேற்றி வைக்க மல்” என்றார் கனகர்.

வசந்தி மாலதியைப் பார்த்தாள். மாலதி பயத்தூடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“மாலதி இதென்னடி?”

“வசந்தி நான் செய்தது பிழைதான்.”

அன்னம் குறுக்கிட்டாள்.

“ஆர் அவன், மாலதி?”

“அம்மா...!”

“உன்ர நன்மைக்குத்தான் கேக்கிறன். ஆர் அவன்?”

கந்தையா முன்னால் ஓடிவந்தார்.

“உவள் உப்படிக்க கேட்டால் சொல்லமாட்டாள். ஆரடி அவன்? உடனை சொல்லு.. இல்லை உன்ர தேப்பன் உனக்கு முன்னால குடலைக் கிழித்துக் கொண்டு சாவன்... சொல்லடி.”

மாலதி கண்ணீர் சொரிய நடுங்கினாள். உடல் பதறியது.

“சொல்லு மாலதி” என்று அன்னம் மீண்டும் வற்புறுத்தினாள்.

மாலதி முற்றத்தில் நின்றிருந்த செல்வராசனைப் பார்த்தாள்.

அப்படியே அன்னத்தின் காலடியில் விழுந்தாள்: “மாமி என்னைக் காப்பாற்றுங்கோ. வீட்டைவிட்டுத் துரத்திப் போடாதையுங்கோ.”

தீயை மிதித்தவள் போல அன்னம் பதறிப்போனாள்.

“ஆர் செல்வராசனா?” என்று வியப்புடன் கனகர் கேட்டார்.

செல்வராசன் அசையர்மல் அப்படியே நின்றிருந்தான்.

“விதி எப்படியெல்லாம் விளையாடுது பார்த்தியா, அண்ணை? என்ர குடும்பம் பழி செய்த குடும்பம். என்னால என் பெண் வாழாது நிற்கிறாள். அழாதை, மாலதி. நீ என் மருமகள் தான் நீங்கள் அவசரப்பட்டிட்டியள். செல்வராசன் இப்படி நடந்து கொண்டானே?” என்றபடி அன்னம் செல்வராசனை வெறுப்புடன் பார்த்தாள்.

செல்வராசன் முன்னால் இரு அடி வந்தான்.

“நானில்லை, அம்மா. இவள் பொய் சொல்கிறாள்” என்றபடி மாலதியை அலட்சியமாகப் பார்க்க மாலதி பெரிதாக அலறினாள்.

“ஐயோ... ஏன் இப்படி அபாண்டமான பழி சொல்லுறியள்? என்னை உங்களுக்குத் தெரியாதா? தெய்வமே, நான் என்ன செய்வேன்? நம்பி ஏமாந்து போனேனே? என்னைப் பெத்து வளர்த்த என் தந்தைக்கு நான் செய்த துரோகத்திற்குப் பலனை அனுபவிச்சிட்டன். என்னை நம்புங்கள் அம்மா. நம்புங்கள் மாமி.”

“நான் செல்வராசனை கந்தையாண்ணை வீட்டில ஒரு நாள் கண்டனான், இவன் பொய் சொல்லுறான்” என்றான் சுருளி.

“நானும் கண்டன்” என்றான் கிட்டினன்.

கந்தையா விம்மினார்: “கனகர், நான் என்ன செய்யப் போறன்.”

“விசரா... இப்ப ஏன் அழுகிறாய்? செல்வராசன் பயத்தில் அப்படிச் சொல்லுகிறான். டேய், செல்வராசா. உனக்கு இவளைத் தெரியாது?”

“தெரியாது, தெரியாது” என்றரின் செல்வராசன் அழுத்த மாக்.

“டேய்... பெண் பழி பொல்லாதடா, உலகத்தில் தவறு செய்கிறது சகயம். ஆனா விட்ட பிழையை உணர்ந்து இருந்தி நடக்கிறது மனிசத்தனமடர். நீ மிருகம் போல நடந்து கொண்டாய். உன்னைப் பெத்தவன் மீது ஆணையாகக் கேக்கிறன். சொல்லடா?” என்று அன்னம் ஆவேசத்துடன் கேட்டாள்.

“தெரியாது தெரியாது... அம்மா. ஆருடனோ பழசிவிட்டு இப்ப நல்ல தந்திரம். மாப்பிள்ளை பிடிக்க நல்ல திட்டம்” என்றான் செல்வராசன்.

மாலதி ஒவெனக் கதறித் துடித்தாள்.

“ஐயனாரே” என்றபடி கந்தையா முன் ஓடிவந்தாள்; “ஐய” இப்ப என்னை வெட்டிக் கொல்லுங்க. கொல்லுங்க” என்று தலையில் சுரங்களால் மோதிக்கொண்டு கதறினாள்.

கந்தையா மரமாக நின்றிருந்தார்.

கனகர் கேர்பத்துடன் செல்வராசனைப் பார்த்தார்.

“டேய் செல்வராசா, உண்மையைக் கூறடா? மாலதியைக் கெடுத்துவிட்டாய் என்றதுக்காக உன்னை ஒருத்தரும் எதுவும் சொல்லமாட்டினம்.”

“நான் ஏன் அவளைக் கலியாணம் செய்ய வேண்டும்?” என்று செல்வராசன் கேட்டான்.

“வேறு யாரடா, அவளைச் செய்யிறது? பெண்களின் தூய்மைக்குக் களங்கம் விளைவிப்பவன் சமூகத் துரோகி செல்வராசர்.”

“அம்மான், இவளை எனக்குத் தெரியாது என்கிறன்.”

அன்னம் குறுக்கிட்டுக் கத்தினாள்: “டேய் மீண்டும் அடையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்கிறாய்? நீ மாலதி வீட்டிற்குப் போவதில்லை?”

“இல்லை ஒரு போதுமில்லை.”

“இல்லை?”

“இவளை நான் கெடுத்தன் என்றால் சாட்சியிருக்கா?”

“திருடுகிறவன் சாட்சி வைத்துக்கொண்டா திருடுவான்? நீ என் மகனா? மாலதி, நீ அழாதே. அவன் உன்னை ஏற்றுக் கொண்டாலும் கொள்ளாமல் விட்டாலும் நீ என் மருமகள் தான். இந்தப் பிறப்பில வேறெருத்தி அவனுக்கு மனைவியாக வரமாட்டாள். நான் உன்னை வளர்த்த வளர்ப்பிற்கு நீ இப்படித்தான் செய்யவேண்டும். துரேகி ஏமாற்றுக்காரப்பாவி.” என்று அன்னம் செல்வராசனைத் திட்டினாள்.

செல்வராசா தாயை ஏளனமாக்கப் பார்த்தான்.

“நான் மட்டுந்தான் ஏமாற்றுக்காரன்? இந்த உலகத்தில் ஏன் இந்த வீட்டில் வேறு ஒருத்தரும் ஏமாற்றுக்காரர் இல்லையா அம்மா?”

அவன் வார்த்தைகளின் தாக்கத்தைத் தாழ் முடியாமல் அன்னம் துடித்துப் போனாள்.

“செல்வராசா...?”

“ஓம். அம்மா... உன் மகன்தான் கேக்கிறன்... பெற்ற தாயை ஒரு மகன் கேக்கக்கூடாத கேள்வியை நான் கேக்கிறன்... எல்லார் முன்னிலையிலும் கேக்கிறன்..”

“தம்பி” என்றபடி ககைர் முன்னால் வந்தார்.

“எதுவும் எனக்கு வேண்டாம். ஒன்றை மட்டும் சொல் அம்மா, என்னைப் பெத்தவன் எங்கை? ஏன் எங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு ஓடிப் போனார்...?”

சோளகம் பலமாக வீசியது. பனைமரத்தில் இருந்த குளவிக்கூடு, காலோலையுடன் கழன்று விடுமாப்போல ஆடியதைக் கிட்டின கண்டாள்.

“அவர் ஏன் ஓடிப்போனார்? ஏன் ஓடிப்போனார்?... உங்கள் எல்லாருக்கும் காரணம் தானே வேண்டும்? இராசையாண்ணை எந்தக் காரணத்துக்காக வசந்தியை வேண்டாம் என்றியளோ, அதுக்குக் காரணம் வேணும்... உங்கள் எல்லாருக்கும் காரணம் தானே வேணும். நானே சொல்லுறன்...

இனியும் ஏன் மறைப்பான்: பெத்த பிள்ளையே தர்யைச் சந்தேகிக்கும்பேர்து இனியும் மறைப்பர்னேன்..." என்று அன்னம் தமையனை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள்:

"அன்னம்?..."

"இனியுமேன் மறைப்பான் அண்ணை..."

"நானே கூறுகிறன் தங்கச்சி... அன்னத்தின் புருசன் உசிரோடுதான் இருக்கிறான்... சித்தப்பிரமை பிடித்து ஓடிப் போகவில்லை..." என்றார் கனகர்.

"இப்ப அவர் எங்க?" என்று இராசையா கேட்டார்.

"அவர் இப்ப எங்க என்று தெரியவில்லை. ஆயுட்சிறைத் தண்டனை பெற்ற அவர் சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி விட்டார், ஆறு மாதங்களுக்கு முன்... ஆனால் அவரைக் காணவில்லை..."

"ஆரைக் கொலை செய்தார் அம்மான்?" என்று செல்வராசன் கவலையோடு கேட்டான்:

"அன்னத்திற்கு நல்ல இடத்தில்தான் கலியாணம் கட்டி வச்சன். கந்தசாமி நல்லபிள்ளை. கோப்பறேற்றிவ் இன்ஸ்பெக்டர் வேலை. மிகவும் சாதுவான பிள்ளை, கலியாணம் செய்த மறு மாதமே முல்லைத்தீவுக்கு மாற்றலர்கிச் சென்றனர். அன்னமும் கூடவே போனாள். புதிய இடம். பழக்கமற்ற இடம். வீடு ஓரிடத்திலும் கிணறு வெகு தூரத்திலும் இருந்தது. தூரத்துக் குடி. மூன்று ஆண்டுகள் ஒரு விதமாகக் கழிந்தது நான்காம் வருடம் விதி சதி செய்தது..."

கனகர் நிறுத்தினார்: அன்னம் தொடர்ந்தாள்:

"ஒரு நாள் அதிகாலை தண்ணீர் அள்ள நான் கிணற்றடிக்குச் சென்றன். அங்கு..." அன்னத்தால் சொல்ல முடியவில்லை. விம்மி விம்மி அழுதாள்.

"சாரை சண்முகம் என்று ஒருவன் அங்கிருந்தான். கெட்டவன். வெகு நாட்களாக அவன் அன்னத்தின் மீது கண்

வைத்திருந்தான். அதிகர்லையில் கந்தசாமி எழும்புவதற்கு முன் அன்னம் கிணற்றடிக்கு வருவதை அவதானித்திருக்கிறான். கிணற்றடிக்கு வந்த அன்னத்தை அவன், சண்முகம், வெறி கொண்டவனாகப் பலாத்காரம் புரிய முயன்றான், அன்னம் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காக...”

“ஐயோ... என்ற ஐயோ... என்னைக் காப்பாற்றுங்கோ...”

“அப்போதுதான் கண் முழித்த கந்தசாமிக்கு அன்னத்தின் அவலக் குரல் கேட்டது. துடித்துப் பதைத்து எழுந்து ஓடி வந்தான்... கண்ட காட்சி... விச நாகத்தின் பிடியில் எலியாக அன்னம். அவ்வளவுதான். ஒரு கணம் தான்... டேய்... என்று அலறியபடி சாரை சண்முகத்தின் மீது பாய்ந்தான்... சாரை எழுந்து ஓடத் தொடங்கினான். கந்தசாமி விடவில்லை. கையில் கிடைத்த கோடரியுடன் அவனைத் துரத்திச் சென்று... மரம் பிளப்பது போல... ஒரே வெட்டு ஒரே வெட்டு...”

“அம்மா...”

“அவ்வளவு தான்... போதுமா? போதுமா?” என்று கனகர் பெருங்குரலில் விம்மினார்.

அவ்விடத்தில் அமைதி நிலவியது. கனகர் தொடர்ந்தார்:

“கந்தசாமி என் மச்சான், சிறை சென்றான்.. இதையேன் நர்ங்கள் மறைச்சம்? விசர்த்தனம்தான். அவன் என்ன... களவா செய்தான்? தன் மனைவியின் மானத்தைக் காக்கக் கொலை செய்தான்... இராசையா, இப்ப கூறு. உனக்குத் திருப்தி தானே?”

இராசையா கவலையுடன் சிரித்தார்.

“கோவியாதையுங்கோ கனகர்... சனங்களின் கதையைக் கேட்டு நானும்... இனிக் கலியாணம் நடக்கத் தடையில்லை. கனகர்...”

“தன் மனைவியின் மானத்தைக் காக்க ஒருவன் கொலை செய்தான். ஆனா அவனுக்குப் பிறந்த மகன் ஒருத்தியின்

மானத்தை விலை கூறுகிறான்...' என்றபடி கனகர் செல்வராசனைப் பார்த்தார்.

செல்வராசனின் விழிகள் நீரைப் பொழிந்தன.

'அம்மர்ன் என்னை மன்னியுங்கோ... அம்மா, மாலதியை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுறன்...'

அன்னம் குமுறிக் குமுறி அழுதாள்.

'அம்மா, அழாதை... உன்னைப் புரிந்துகொள்ளாத மூடர்கள் நாங்கள். பாவிகள், தெய்வத்தைச் சந்தேகித்தோமே? தீயினில் தூசு படியுமா அம்மா...'

வசந்தி தாயைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

அவ்விடத்தில் மகிழ்ச்சியின் அலைகள் ஆரவாரம் செய்தன.

'அம்மா, ஐயாவை எப்படியாவது நான் கண்டுபிடித்து இங்கு அழைத்து வருகிறன்' என்றான் செல்வராசன்.

கிணற்றடிப் பனைமரத்தில் சோளகம் வேகமாக மோதியது. காவோலை கழன்று விழுமர்ப்பேர்ல ஆடியதைக் கிட்டிணன் கண்டான். அவன் எச்சரிப்பதற்குள்... காவோலையில் பற்றிப் படர்ந்திருந்த குளவிக்கூடு, பெரியதொரு பலாப்பழம் அளவினது, காவோலையிலிருந்து பிடி கழன்று பொத்தென நிலத்தை நோக்கி விழத் தொடங்கியது.

'ஐயேர், குளவிக்கூடு...' என்று கிட்டிணன் அலறினான்.

குளவிக் கூடு நிலத்தில் விழவில்லை. பொத்தென கிணற்றுக்குள் விழுந்து அமிழ்ந்தது.

'நல்ல சாலம்...' என்றார் கனகர்.

'குளவிக் கூடு காவோலையுடன் விழுந்து எக்கணம் எல்லா ரையும் குத்தித் தொலைக்கப் போகுது என்று பயந்தன்.. காவோலை கழரவில்லை. குளவிக் கூடுதான் விழுந்திட்டு...' என்று திருப்தியாகச் சிரித்தான் கிட்டிணன்.

(22)

அத்தினின் இறங்குதுறையில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்தவர்களை ஒற்றி வந்த லோஞ்சு நீன்றது. வள்ளக்காரன் பக்குவமாக லோஞ்சை இறங்குதுறையில் அணைத்தான்.

ஓரேயொருவர் மட்டும் அதிலிருந்து இறங்கினார். இறங்கிய அவர் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். பின்னர் நடக்கத் தொடங்கினார்.

அவர் முகத்தில் செல்வராசனின் சாயல் தெரிந்தது.

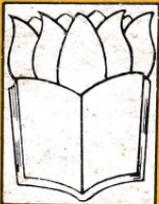
1871
A. N. P. ...
...

A. Vishwanath

A. Vishwanath

A. Vishwanath

A. Vishwanath

கமலம்
பதிப்பகம்